

Aliseydi Taşdemir

- şiirler -

Yayın Tarihi:

18.5.2008

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Aliseydi Taşdemir (1962 / MALATYA)

HAYATI:

Soğuk bir kış günü Kürecik'in Tataruşağı köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmiş.Yetmişlerde haşhaşın yasaklanmasından sonra yoksul olan bölge dahada yosulluğa mahkum edildiği için dışarıya göç vermeye başlamış.Bu göçle birlikte şairin aileside büyük kente göçmek zorunda kalmış.12 Eylülün karanlığından alabildiğince nasibini almış.Şu anda büyük şehirlerimizden birinde biri özürlü olan üç çocuğu ve eşiyle birlikte esnaflık yaparak hayatını kazanmaya çalışmaktadır...

<center><img
src='http://sairhamza.sitemynet.com/mynet_resimlerim/ilginc_1_.gif'
<center><embed src='http://www.didf.de/videos/Buyuk_Insanlik.asf'>

<center><font color='#669999'size='3'><bold>

Eserleri:

Eseri bulunmamaktadır

****Egemenler Ve 1 Mayıs**

Egemen güçlere sadece yağmalamak yetmiyor. Onlar dünyanın, her şeyin tamamını istiyorlar. Bu sınıflı toplumlar tarihi boyunca böyle ola gelmiştir. Anadolu tarihide egemen güçlerle yoksul halk arasındaki, kavga, isyan ve mücadelelerle doludur.

Anadolu tarihi boyunca egemenler bazen yoksulun güzel kızını çekip alır gönlünü eğlendirmeye (bu halk arasında talih kuşu kondu olur.) ,bazen vergiyi bahane edip evin tek öküzünü çekip alır. Asker mi lazım oldu evin yetişmiş tek oğlunu çekip alır. Ama sonuçta hep alır. Çünkü malda, canda, namus da hep bunların sorumluluğundadır.

Egemenler izin verdiği ölçüde namuslu olunur. Onlar izin verdiği ölçüde canın başışlanır. Edineceğin her şey bunların izinleri dahilindedir.

Bunlar savaşta ölmezler. Çünkü onlar için savaşanlar vardır. Savaş bunlar için egemenliklerini, zulümlerini arttırıp devam ettirmenin aracıdır.

Anadolu tarihi boyunca egemenlerin zaptiyesi, tahsildarı kapıyı çaldığında mutlaka almak için gelmiştir. Yoksul Anadolu halkları bunların isteklerini karşılamak için sürekli boyun bükme zorunda kalmıştır. Çünkü egemenlerin devleti onlar için namustu, kutsaldı.

Süre giden bu zulüm ve zalimlerin baskıları bu topraklarda yaşayan halklar için Anadolu ya cehennem olmuş, yada adı sürekli isyanlarla gündeme gelmiştir.

Haksızlığa, zulüme baş kaldıranlar ya Bedrettin, Pirsultan, Seyit Rıza ve Denizler gibi darağaçlarında sallandırılmış; yada Dersim, Zilan, koçgiri ve kızıldere de olduğu gibi orantılı güç kullanılarak kanla bastırılmıştır.

Anadolu toprakları üzerinde yaşamını ikame eden halkların gece -gündüz çalışmaktan, ekmeğini taştan çıkartmaktan başka bir dertleri yoktu. Fakat egemenler bu ekmeğide onlara çok görüp onuda ellerinden aldılar. Aldıkça daha fazlasını istediler. Bir türlü doymak bilmiyorlardı.

Ezgin Anadolu halkları örgütlenmeyiş ve aydınlanmayış sorunlarını sürekli damarlarında hissederek ve yaşarak, hakkını arayabilmek için ya dağa çıkıyor yada baskılara boyun bükerek yaşamını sürdürmeye çalışıyor. Bu yaşam süresince umudunu yitirmeyen Anadolu halkları gerçeğe olan inançlarını hiçbir zaman kaybetmediler. Bu umuttur ki onları her şeye rağmen yaşama bağladı. Bu umuttur ki kendilerinden bildikleri Bedrettin'i, Torlak kemali, Börklüce'yi ve daha nicelerini kalplerinde, türkülerinde yaşattılar.

Karaburun da Börklüce Mustafa'yı işkence ederek katleden bundan 588 yıl önceki Osmanlı ordusuyla günümüzdeki işkencecilerden ne farkı var.

Şey Bedrettin ve yoldaşlarının tek suçu kedisinden önce gelişmeye başlayan kardeşlik, eşitlik ve sevgiyi 1400 lü yıllarda devrim ateşine dönüştürerek taşımaktı.

Bedrettin'in tek suçu "vahdet-i vucut" a ifadesini bulan tanrı insan birliğini Anadolu halklarına anlatmaya çalışmak ve özel mülkiyettin olmadığı "yarin gül yanağından gayri her şeyde ortak olmak" tı. Bu bağlamda "ben senin evinde kendi evim gibi oturmalıyım, sen benim eşyayı kendi eşyan gibi kullanmalısın". Yani "Dünya toprağı ve toprağın bütün ürünleri insanlığın ortak malıdır". İşte bu felsefe ve eylemdirki dönemin egemenleri tarafından kanla, zulümle bastırılmıştır.

Peki günümüz Anadolu topraklarında ne değişmiştir. Hiçbir şey. Çünkü egemenler halen zulüm saltanatlarını sürdürmektedir. 70'lerde 68 gençliğinin Samsundan başlattığı bağımsızlık yürüyüşünü "Anıtkabir yasak alan" diyerek bırakmayan ve anıtkabiri yasak alan ilan eden zihniyet günümüzde de taksimi işçilere, emekçilere yasaklamaktadır. Egemenlerin piyonlarının sadece isimleri değişmekte. Sömürü, zulüm zihniyeti ve düzeni devam etmekte. Zulüm devam ettiği sürece de Anadolu topraklarında zulme karşı isyanlarda devam edecektir.

2008 1 Mayısı bize bazı şeyleri unutmamamızı göstermesi bakımından önemlidir. Egemenlerin geçen yılki 2007 1 mayısında her türlü zorbalığa ve yasaklamasına rağmen emekçiler kısmende olsa taksime çıkabilmişlerdir. Bu egemenler için bir kayıptı. 2008 1 mayısını sabahın erken saatlerinde zorbaca bastırmalarının nedenlerinden biride buydu.

2008 1 Mayısı aynı zamanda ham hayallere kapılan reformcu beyinleri ve düşünceleri göstermesi bakımından önemlidir. Bu beyler büyük bir kitleyi arkamıza alırsak taksime çıkarız rüyasındaydılar. Bu rüyayı ve hayali birazda egemen güçlerin verdiği yumuşak mesajlar ve oyalama taktikleri güçlendiriyordu. Şunu unutuyorlardı kaşılarındaki güç tarihi zulüm ve katliamlarla dolu örgütlü bir güçtü. Bu gücün gerektiğinde rahatça katliamlar yapabileceği Maraş, Çorum, Malatya ve 1977 1 Mayısında kendini göstermişti.

Diğer çıkaracağımız bir ders ise yapılan değerlendirmelerde sadece bunu polis terörü olarak görüp düşeceğimiz hatadır. Çünkü Taksim ve çevresine yığılılan özel eğitilmiş 2000 tane askeri komando herhalde emekçilerin bayramını kutlamaya gelmediler. Kısaca çıkaracağımız yığınla ders önümüzde duruyor. Bunu doğru tahlil ederek, emek hareketinin bir sınıf hareketi olduğunu unutmadan, kazanılan mevzileri dahada ilerliye taşıyabilmek için emek hareketini politik bilince dönüştürdüğümüz ölçüde başarı sağlanabilir.

Hayal dünyasında yaşayanlara aynı günlerde yaşanan iki örnek:

Sakaryada linç girişimine seyirci kalıp "yetersiz olan polis gücü" İstanbulda gücünü "orantılı" kullanarak vahşice saldırılabilmektedir. Bu iki olay egemen zihniyeti açıkça göstermesi bakımından ilginçtir.

1 Mayıs 2008 hangi isim altında olursa olsun Türkiye'yi yöneten egemen güçlerin emekçilere bakışını göstermesi bakımından önemlidir. Yönetenlerin ne kadar demokrat olduğunu ve ne kadar insan haklarına saygılı olduğunu hastahaneye atığı gaz bombasıyla tüm dünyaya göstermiştir.

YAŞASIN 1 MAYIS İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN MÜCADELE GÜNÜ...

8 Mayıs 2008

Aliseydi Taşdemir

****Ergenekon (Klikler Arasındaki Çatışma)**

Dünya çapında küresel Kapitalist ekonominin dönemsel bunalıma girdiği, özellikle tarımda krizin yaşandığı bir dönemde, ekonomik ve siyasi bunalım adeta emperyalizmin güdümündeki Türkiyeyi silkeleyerek sarsıyor... Ülkedeki bu bunalım esas olarak izlenen emperyalizmin güdümündeki politikalardan ve özellikle doğu ve güneydoğu anadoluda sürdürülen savaş politikaları ve harcamalarından kaynaklanıyor...

Bu ekonomik bunalıma paralel olarak siyasi bunalımda gitikçe derinleşerek kendini gösteriyor. Dikkat edilirse günü birlik politikalarla adeta siyasi erk ve ülkeyi yönetenler bir çıkmaza girmiş durumdadır. Özellikle siyasiler ve yönetenler tarafından verilen demeçler birbirini adeta yalanlayan ve tutarsızlıklar içeren demeçlerdir. Bu tutarsızlıklar uygulamada kendini göstermektedir.

Görünürde farklı siyasi partiler arasında bir mücadele veya ülkeye daha iyi hizmet edebilme gibi bir görünüm sergilemesine rağmen aslında aynı çanaktan y...lanıp, aynı amaç (halkı köleleştirip, efendilerine hizmet) için yarışmaktalar.

Bu gün ülke gündemini işgal eden Ergenekon çeteside yeni bir oluşmuş gibi güdemimizi işgal etmektedir. Geriye dönüp baktığımızda son yüz yıla yakın bir zamandır değişik isimler altında bu çetelerin ülkenin politikasında etkin bir rol oynadığı görülecektir.

1900'lü yıllarda Teşkilatı Mahsusa adı altında örgütlenip perde arkasında bir zat devlet tarafından desteklenen çeteler özellikle Ermenilerin öldürülmesinde büyük bir rol oynamışlardır. Bu çetenin bu gün uluslar arası arenada gündeme gelen ermeni soy kırım meselesinde büyük bir rolü olmuştur. Örneklerden birisi tehçire gönderilen bir kafilenin içinde bulunan Erzurum mebuslarının (VARTAN ve ZORAB) trenden indirilerek öldürülmesidir. Şamda tereni karşılayan Cemal paşa bu vekillerin katilini bulup kuşuna dizdirmiştir. Vekillerin başına böyle bir olayın gelmiş olması insanı ister istemez düşündürüyor. Acaba sıradan insanların başına neler gelmiştir.

Kısaca değinmek istediğim ergenekon olarak kaşımıza çıkan güç 6-7 eylül olaylarındaki güçtür.

Ergenekon olarak kaşımıza çıkan güç Kradenizde Mustafa Suphi ve 14 yoldaşını boğduran güçtür.

Bu gün Ergenekon olarak kaşımıza çıkan güç Maraşta, çorumda, sivasta, malatyada ve ülkenin değişik bölgelerinde katliamlar yapan güçtür.

Bu gün ergenekon olarak kaşımıza çıkan güç şemidilli halkı tarafından yakalandığı halde "iyi çocuklar" diye kollanıp serbest bırakılan güçtür...

Son yüz yıla yakın bir zamandır ülkeyi yöneten bütün hükümetler Teşkilatı Mahsusadan beri bu çete ve örgütlemelerin fakındadır. Düşünün bir ülkenin başbakan yardımcısı burnunun üzerine yumruğu yiyor fakat gıkı bile çıkmadan üzerine bir bardak su içiyor...

Bir ülkenin başbakanı kamyona çarpan çete için bunlar "fasa fisodur" (Erbakan) diyor.

Hükümetler bu çete ve oluşumların farkında olmalarına rağmen üzerine gitmemişlerdir. AKP Hükümetide ergenekon vs. gibi çetelerin üzerine gidiyormuş gibi görünmesine

rağmen esasında bunlarla uzlaşma aramaktadır. Dikkat edilirse bu çetenin üyelerinin 10 aya yakın bir zamandır tutuklu olmasına rağmen idaaname dahi hazırlanmamaktadır. Eğer gerçekten üzerine gitmiş olsalar perde arkasındaki oluşumlarıyla birlikte hepsini ortaya çıkarmakla karşı karşıyalar. Hatırlayın Şemdilli olayında bizat başbakan "ucu kime ve nereye dayanırsa" diye açıklama yaptıktan sonra arkasından uzlaşmaya gidilerek sesi sedası çıkmamıştır. Ergenekon olayında da Akp 'nin gerçek aktörlerin üstüne gitmemesinin nedeni perde arkasında bunlarla uzlaşma aramasındandır.

Esas gündemi saptıranlar ve egemenler arasındaki çelişkileri halkın gündemiymiş gibi sunanlar ülkedeki sömürü ve zulmün gerçek sorumlularıdır. Bu sorumlular halkı ezmede ve özellikle Kürt halkını kazanım ve değerlerine saldırıda mutabakat halindedirler. Görünen odurki saflar dahada netleşecek ve emekten yana olan güçler eğer bu egemenler arasındaki çelişkiden azami düzeyde yararlanabilirlerse kazaçlı çıkacaklardır. Egemen güçler arasındaki çatışmalar ve çelişkiler hiçbir zaman daha fazla demokrasi getirmez. Emekçiler, kürt halkının direnişi ve toplumsal muhalefet ancak demokratikleşmeyi getirebilir.

19 Nisan 2008-

Aliseydi Taşdemir

****Mağdur Ve Kriz...****

Mağdur kelimesi türkçede değişik anlamlar yüklennilen bir deyimdir...
Örneğin siyasi mağdurlar kabaca kendi siyasi görüş ve fikirlerini ifade edemediğinden oluşan kitle veya bireylerdir;

Ekonomik mağdurlar gelirin adaletli paylaşılmamasından oluşan kitlelerdir;

Bunun yanında anti-demokratik yapının bir sonucu olan inancını özgürce yaşayamayan inanç mağdurları; kimlikleri asimilasyona tabi tutulan ve kendi ulusal etnik,kültürel kimliğini yaşayamayan mağdurlar vs. demokratik olmayan bir toplumda bu mağdurlar listesi uzatılabilir.

Peki ülkede yaşanan ve siyasi erkin sürekli gündemde tutmaya çalıştığı mağdur edebiyatıyla kedine siyasi rant elde edip oya dönüştürmeye çalışan AKP gerçekten mağdurmudur? Çünkü sonuçta ikibinden sonra yapılan iki genel seçimde de mağdur rolünü çok başarılı oynayarak ülkede olmayan muhalefetin elinden seçimleri başarılı bir şekilde almasını bilmıştır. Kapatma davasıyla gündeme gelen yeni mağdur edebiyatıyla yaklaşan yerel seçimleride alması eğer kapatılmazsa ve başka bir gelişme olmazsa olasıdır.

Diğer yandan mağdur olan bir siyasi erk mağdur durumdayken hizmet üretebilmeside ayrı bir soru işaretidir. Eğer mağdur durumdaysan siyasi, ekonomik vs. projelerini uygulamamayla karşı karşıyasın demektir.

Ülkenin gerçek gündemi olan işsizlik, yosulluk ve hayat pahalılığını gizleyerek uluslar arası kapitalizmin yerli işbirlikçileri aracılığıyla köylüyü, işçiyi, esnafı ve kısaca halkı soyup yoksullaştırması için her türlü yolu mübah gören bir zihniyet mağdur olabilir mi. Bu mağduriyet değil aksine bir klikler arası ve halkın gündemi olmayan bir çatışmadan başka bir şey değildir.

Çünkü AKP kapansa dahi yerine gelecek klik adı ne olursa olsun uluslar arası kapitalizmin emrinden çıkmayacağından kuşkunuz olmasın.

2001 Krizinde patlak veren ve krizden sonra IMF nin dayattığı porogran halen yürülükte ve harfiyen uygulanmaktadır. Türkiye'yi 2001 krizine sokan programı 2000 başında yürürlüğe sokan ve kriz sonrasında aynı programda ısrar eden IMF ve yerli işbirlikçileri, özellikle enflasyondaki yavaşlamayı ve dışa dönük büyümeyi işaret ederek, programın adım adım hedefine ulaştığını, krizden çıkıldığını, ekonomide artık "bahar havası" estiğini duyuruyorlar. Acaba gerçek öyle mi?

Enflasyon yavaşlamış olabilir, (ki bu bence sunidir) kapitalizmin çarkları yeniden dönüyor ve bu anlamda ülkede büyüme yaşanıyor olabilir. Ama bunlar, çarkları döndüren emekçilerin, iş bekleyen milyonların durumunda bir iyileşme yarattı mı?

Dünyanın en borçlu ülkelerinden olan Türkiye, borçlarını emekçilerin sırtına yıkararak sorunsuzca çevirebilir, fakat bu borç yükünü azaltan bir konumdamıdır?

Kriz sonrası yaşananlar ve enflasyondaki yavaşlama, tamamen faturası emekçi sınıflara çıkarılmış uluslar arası kapitalizmin politikalarıdır. Bunların başında iç tüketimin, kemer sıkıcı politikalarla daraltılması geliyor. Ücretler, maaşlar, emekli gelirleri, tarım üreticisi gelirleri ciddi ölçüde reel kayba uğratılarak kitleler yoksullaştırılmış adaletsiz gelir dağılımındaki uçurum sömürücüler lehine dahada büyümüştür.. Krizde işten çıkarmalar artmış ve işinden çıkarılanlar, kepenklerini kapatanlar yeniden iş bulamamış, uygulanan

politikalarla sürekli bunlara yenileri eklenmiştir.

Diğer taraftan, enflasyonu yavaşlatmak ve ihracatçıya rekabet gücü vermek bahanesiyle KIT'lerin ürettiği mal ve ürünlerin fiyatları düşük tutularak ertelenmiş bu maliyetin halka ve emekçilere adım adım ödetilmesi olarak günümüze kadar başbakanın deyimiyle "sürdürülebilir politikalar" olarak lanse edilmiştir.. Bütçeden yapılan harcamalardan rantiyeler yüzde 40-50'lere varan faiz payları alırlarken eğitim, sağlık, sosyal güvenlik için yapılan harcamalar iyice budanmış ve son çıkarılmaya çalışılan sosyal güvenlik yasasıyla tamamen kitleler kaderiyle baş başa bırakılmıştır...

Devletin istihdam yaratıcı, altyapı sağlayıcı zaten sözde olan özellikleri de tamamen ortadan kaldırılarak, olmayan Sosyal devletin, yatırımcı devletin rafa kaldırıldığı bir bütçe ile ancak "faiz dışı fazla" yaratılmış ve borçlar bir nebze olsun ancak böyle çevrilebilmiş, buda bir başarıymış gibi sürekli halka sunulmuştur.

Emekçilerin reel gelir kayıplarının telafisi hiç dert edilmemiş, aynı işin daha az işçi tarafından yapılmasına dayanan katmerli sömürü, "verimlilik artışının şahlanması" olarak alkışlanıp teşvik edilmiştir.

Toplumcu çürüten ve içten içe kemiren yolsuzluk salgını, büyük vurgunları, soygunları yapanların yanına kar olarak maalesef bu dönemde de kalmıştır.

Buda açıkça gücü olanların bu sömürü soygun sistemi içinde ancak adalet ve hukuktan yararlanabileceğini göstermiştir.

Son dönemde patlak veren dünya ölçeğindeki kriz ise sömürge-yarı,yeni sömürge ve bağımlı ülkeleri daha bir sarsacağını,ekonomik krizin dikiş tutturamaz bir biçimde siyasal krizlerin artık önüne geçemeyeceğidir. Kriz, krizden çıkış ve tekrar yeni bir kriz şeklinde devamlı olarak dinamik bir biçimde kendini yenilemeye çalışmak emperyalist kapitalizmin adeta işleyiş biçimi haline gelmiştir.

Bu anlamda Marks, kapitalizmin kriz yaratma sürecini çok iyi öngörmüş ve formüle etmiştir. Yani Marks kapitalist üretim tarzının sonunun kriz olacağını öngörmüş ve bunun sonucunda sistemin çökeceğini belirtmiştir. Bu günümüzde yaşananlar ve sürekli dünyanın krizlerle boğuşması Marks' ın ne kadar öngürülü olduğunu göstermektedir.

Ne varki uluslar arası kapitalizm krizleri adeta bir sıçrama tahtasına çevirip krizin yükünü şimdiye kadar hep emekçilerin sırtına yıkmayı başarmıştır. Buda bize gösteriyor ki gerek uluslar arası gerek ulusal düzeyde olsun emekçilerin ve ezilenlerin gerekli örgütlülüğü ve yeterli mücadeleyi yükseltmemesinden kaynaklanmaktadır. Onun içinde ezilen halk kitleleri sürekli krizlerin faturalarını ödemeye karşı karşıya kalmışlardır. Umarım bu yeni krizlere vesile olmaz gerçek mağdurlar olan ezilenler krizin yükünü gerçek kriz sahiplerinin üstüne yıkar ve daha yaşanabilir bir dünya kurarlar.

HAYDİ 1 MAYIS DÜNYA EMEKÇİLER GÜNÜNDE KOL KOLA BU ZULME VE SÖMÜRÜYE YETER DEMEYE...!

17 Nisan 2008

Aliseydi Taşdemir

****Nerden Nereye...?**

Son zamanlarda sayın başbakan ekonomik konularda ülkedeki gelişmeleri açıklarken sürekli bir olguya dikkat çekmeye çalışmaktadır. Ağzında sakız etmişçesine durmadan hemen, hemen her fırsatta ülkenin ve halkın refahının yükseldiği, kişi başına düşen GSMH'nin 9333 dolara yükseldiğini vurgulamakta, sıraladığı aldatıcı oynanmış rakamlarla bunu desteklemeye çalışıp, Türkiye'nin dünya ülkeleri arasında birinci lige yükseldiğini vurgulayıp; Arkasından da "nerden nereye" deyip tekerlemesini yapmakta.

Gerçekten başbakan haklıdır:

Son çıkarılmaya çalışılan sosyal güvenlik yasasıyla bunu ispatlamıştır. İşçinin, emeklinin zaten olmayan haklarını da bu yasayla gasp etmeye çalışarak; Dünyada demokratik hakkını kullanmaya çalışan işçisini, emekçisini ve memurunu copleyan ülke olarak birinci ligu hak ediyoruz.

Dünyada gelişmekte olan ülkelerin ekonomileri büyüme üzerine oluşturulmuştur. Onun için tek başına büyüme rakamları gerçeği yansıtmadığı gibi adaletsiz gelir dağılımında gizlemeye yöneliktir.

İşte nerden nere geldiğimiz konusunda birkaç rakam:
Dünyada GSMH konusunda Türkiye 56. Sırada, yani üçüncü ligde.

Dünya ekonomisine üretim olarak katkısı %0.8 (binde sekiz) oranında. Yani son sıralarda.

Gelişmiş 7 tane G7 ülkesinin ve ayrıca Çinin katkı oranı %67 iken Türkiye nasıl birinci ligde anlamak mümkün değil. Başbakan detayları da açıklasa iyi olur ve en azından anlamış oluruz.

Diğer yandan DİE nin resmi rakamlarında açıkladığı Kamu kesiminin toplam dış borcu 249 milyar dolar. Bu rakama ulaşmak başlı başına bir başarıdır.

Çünkü bu borç 2001 yılında 113, 2002'de 129, 2003'de 144, 2004'de 160, 2005'de 168, 2006'da 205, 2007'de 247 ve 2008' in ilk üç ayı itibarıyla 249 milyar dolara yükselmiş durumda. Bunun içindeki özel sektörün borcu olan 158 milyar doları çıkardığımızda doğan her çoğumuz 14 milyon dolar borçla doğmaktadır. Bunun içine 29,7 milyar dolar merkez bankasının borcu dahil değildir...
İşte birinci lig ve "nerden nereye".

Yukarda da değindiğim gibi büyüme rakamları adaletsiz gelir dağılımını ve yoksulluğu gizlemeye yöneliktir. Onun için Asya, Afrika ve Latin Amerikadaki ülkelerin büyümelerine rağmen milyonlarca insan ya daha çok yoksuldur, Yada yaşam standardı giderek daha kötüleşmektedir. Bundan dolayıda büyüme ve GSMH hesaplanırken adaletsiz gelir dağılımının da birlikte düşünülmesi gereken bir olgudur.

Maalesef uşak ruhlu ekonomistlerimiz sahibine daha çok yaranmak için son 50-60 yıla yakın bir zamandır sadece büyümeyi ve şişirilmiş rakamlarla halkı uyuturlar. Gerçek gelir dağılımındaki adaletsizliği gizlemeye çalışırlar. Uçurum büyüdükçe artık mızrak da çuvala sığmamaya başlamıştır. Son yıllarda yosullukla boğuşan kitlelerin ekonomik durumu bir önceki yılı arar duruma gelmiştir.

İşte 'nerden nereye' rakamlar:

Asgari ücret 1999'da %15; 2000'de %8,2; 2001'de % 5; ve 2007'de % 5 ve %4 (6 aylık dönem) : 2008 de de % 4.9 +4.9 olarak artırılmıştır. 1998' de % 108 ve daha önceki dönemlerde % 60 ve 70 artırıldığı düşünülürse kitlelerin adım,adım nasıl yoksullaştırıldığı ve sürekli yapılan zamlar,artırılan vergilerle halkın açlığa mahkum edildiği daha iyi anlaşılır..."nerden nereye"

Tarımda durum bundan farksızdır. Artık nasıl bir büyüme tarımda 2007 yılında %10'a yakın bir gerileme söz konusudur. Örneğin ülke ihtiyacı olan 22 milyon ton buğday yerine %16 düşüşle 16 milyon ton buğday üretilmiştir. Bu durum sadece buğdayla sınırlı bir olgu değil. Ülke tarımında ortalama 2007 yılı itibarıyla %8'lik bir gerileme söz konusu.(bkz:TÜİK 'nisan başında açıkladığı rapor)

Yani kısacası ülke tarımında bir önceki yıla oranla %8'lik bir gerileme söz konusu. Bu diğer sektörlerde olduğu gibi bir küçülmedir. Anadolu tarımı adeta can çekiyor. İşte tarımda da 'nerden nereye'

Diğer yandan borsa oyunlarını öne çıkaran ekonomi kurmayları emperyalist şirketlere hizmette adeta yarış halindedir. Ülkedeki bir avuç kompradorda uluslar arası emperyalist tekellere ülkeyi sömürmede aracı rolünü gönüllü oynamaktadır. TMSF Eliyle özelleştirme adı altında ülkenin diğer zenginliklerinde olduğu gibi mali sektörde emperyalist tekellere peşkeş çekilmiştir.

İşte bazı örnekler:

MNG bank .....Hariri ailesine,
Adabank....Kuveyt finans kalkınmaya,
Tekfenbank...Yunan EFG 'ye,
Finansbank....Yunan NBG' ye,
Garanti bank....GE'ye
TEB....Fransız BNP'ye
Denizbank....Dexia'ya
Akbank....Citibank'a
Yapıkeredi....Unicredito-Koç gurubu ortaklığına satılmıştır...

Bunlar sadece birkaç örnek. İnsan kendi kendine şu soruyu sormadan edemiyor. Parasının ve mali sektörünü emperyalist tekellerin emrine veren bir ülke yatırım yaparken (çok şükür onuda yapmıyoruz) kimlere avuç açma zorunda kalır. Diğer yandan bu emperyal tekeller ülke halkının refahının ne kadar yükselmesini emrederse ancak ülke o kadar büyüyüp gelişebilir. Bunların dışına çıkmak onlara baş kaldırmak demektir.

Nerden nereye....

Bu bağlamda ülke nüfusunu yüzde kaç acaba 9000 dolar gelirin üzerinde gelire sahip. Bu oran %10 'u bulmaz. Yani yönetenlerimiz 'nerden nereye' derken doğan çocuğumuzun 14 milyon dolar hazır kendisini miras olarak bekleyen borçla doğduğunu hesaplamıyorlarmı?

Nerden nereye derken ve GSMH hesaplarırken ülkede üretilen değerlerin % 80'nini %20'lik bir kesimin tükettiğini hesaplamıyorlar mı...? % 20'yi tüketenin % 80'lik kesim olduğunu bilmiyorlar mı...?

Nerden nereye derken ülkenin %20 'lik gelirinden faydalanan %80'lik kesimin verginin büyük bölümünü ödediğini, çıkarılan ve çıkarılmaya çalışılan yeni yasalarla bu kesimin adeta açlığa terk edildiğini bilmiyorlar mı?

Ekonomik anlamda aldatıcı rakamlarla kitlelerin kafası bulandırılmakta, ülkedeki yoksulluk gizlenmeye çalışılmaktadır. Bu propagandalarla beyinler uyuşturulmaktadır. Yapılan yardımlarla sadaka kültürü geliştirilip kitleler düzene kul köle yapılmaktadır. Uyuşturulan beyinler adeta düşünmeyi unutup "bana verilen sadakadan mahrum kalırım" düşüncesiyle düzen partilerinin ve emperyalizme,uluslar arası tekellere kul köle haline getirilip, bu partilere oy deposu olmaktadır. İşte nerden nereye...

Sen ey.. Anadolunun gerçek sahibi emekçiler...

Sen ey.. Anadolunun gerçek sahibi yoksulluğa terk edilmiş köylü...

Sen ey.. Anadolunun gerçek sahibi Kürdü,Türkü ve tüm renkleriyle sömürülen yosul HALKI...

Artık gözünü dört açıp dört bakma zamanıdır...

Yattığımız derin uykudan geç olmadan uyanma zamanıdır...

3Nisan 2008

Aliseydi Taşdemir

****Ulusalçılık Ve Sömürü...1**

Anadolu topraklarında yükselen şovenist dalga,yani sologanvari bazda olsa dahi yükselen milliyetçilik üzerine durmak gerektiği düşüncesindeyim...

Ulusalçılık adı altında yükselen dalga sol kavramların içini boşaltıp demoğojik olarak kullanıyor. Esasen toplumların tarihsel gelişimine baktığımızda temel çelişkinin ulusal meseleler olmadığı açıkça görülür. Lenin'de,Engels'de eğer yanlış anlamıyorsam hiçbir dönemde ulusal meseleleri temel çelişki olarak görmemişlerdir. Fakat belli dönemlerde baş çelişki olarak görülmesi temel çelişkinin yerine geçtiği anlamına gelmez.

Günümüzde de esas çelişkinin emekle sermaye çelişkisi olduğu kaçınılmaz olarak görülmelidir. Emperyalizme karşı mücadeleden dem vuruyorsak, "ulusalcılar kendini öyle lanse ediyor" bunun anti kapitalist temelini koymak durumundalar. Anti kapitalist temeli olmayan bir anti emperyalizm başarı şansının olması imkansızdır.Başarıya ulaşsa dahi emek sermaye çelişkisini çözüme ulaştıramayacağından ulusalçılığın gideceği yer günümüzde görülen milliyetçi şovenizm olur.

Kapitalizm kaşısın da emekçinin vatani, dini, milliyeti ve cinsiyeti yoktur olamaz. Ezilen ve sömürülen sınıfın ortak olduğu payda emekçi olmasıdır. Nasıl ki günümüzde küreselleşen emperyalizmin tek ortak noktası halkları din, milliyet ve cinsiyet gözetmeksizin sömürmek için baskı altına almaksa, emekçinin de buna karşı mücadelesi baskı ve sömürüden kurtulmak için Ulusal değil sınıfsal temelde olmalıdır.

Bu bağlamda vatan ve sınır kavramları sömüren sınıfın emeğin sömürsünü daha rahat ve farklı şekilde farklılaştırarak yapabilmek için, sömürücü sınıf tarafından süreli gündemde tutulan bir kavramdır. Vatan ve sınır kavramlarının ulusal bir bakış açısıyla sömürsüz bir toplum yaratması düşünülemez ve olanaksızdır.

Şöyle düşünürsek sınırların olmadığı bir dünyada ve bu doğrultuda tüm dünya işçileri,emekçileri aynı haklardan yararlanarak aynı ücreti alıyorlar. Acaba o zaman emperyalist sömürücüler ucuz iş gücü bulabilirlermiydi? Sınırların olmadığı bir dünyada kendi ulusal işçileri olmayacağı için; günümüzde ucuz iş gücünden elde ettikleri artı değeri de kedi işçisine sus payı olarak vermesi de imkansızdı. İşçi ve emekçilerin ulusal kavramlar illeri sürülerek coğrafi sınırlar içinde hapsedilmelerinin gerçek nedeni daha kolay, rahat ve fazla sömürüdür. Tüm koparılan ulusal kargaşa ve yaygaranın gerçek amacı sömürünün devamıdır.

Günümüzde gündemde tutulmaya çalışılan ve yükselmesi içinde elde geldiğince çaba sarf edilen şoven ulusalçılık ve milliyetçiliğin bir diğer amacı ise halkları birbirine kırdırarak zam, zulüm ve sömürü ilişkilerini gizlemektir. Sınırlar kalktığında o zaman emperyalist ülkenin tekelinde çalışan işçi ile aynı tekelin bir başka ülkedeki işçisi aynı ücreti alacağı için tekel ucuz işgücü elde edemeyeceğinden kendi ülkesindeki işçisine sus payı veremeyecektir.

Ülkemizde kedine ulusalçı diyenler eğer gerçekten anti emperyalist olmak istiyorlarsa kullanmaları gereken gerçek kavram emek sermaye çelişkisidir. Takmaları gereken gözlük halkların kardeşliği ve emekçi gözlüğüdür. Karşı çıkmaları gereken sömürü ve emperyalizmdir. Buda ulusalçı değil anti kapitalist olmaktan geçer.

Olayın diğer bir boyutu ise küresel kapitalizm faktörüdür. Günümüzde sermaye uluslar arası bir nitelik kazanarak enternasyonalleşmiştir. Adeta çok uluslu şirketler dünya ekonomisini tek Pazar haline getirmişlerdir. Emperyal sermaye daha rahat hareket edebilme olanağı yakalamıştır. Emekçiler ise bir türlü ulusal sınırları kıramamışlardır. Bu anlamda emek yerel sınırları kıramayarak bir türlü enternasyonalleşemiyor. Dünya

üzerinde çok uluslu şirketler ve sermaye serbest dolaşım hakkına sahipken maalesef emeğin böyle bir olanağı yoktur. Ulusal sınırlar buna en büyük engeli teşkil etmektedir. Fakat küresel kapitalizm tek pazar haline getirdikleri dünyada at oynatabilmektedir. Bunun karşısında korkuya kapılan insanlar etnik ulusal köken kimliklerine ve dinsel kimliklere sığınmada çare arıyor. Dünyada ulusal ve dinsel yükselişin nedeni küresel emperyalizm karşısında kapılan korkudur.

Eğer güneyimizde Irakta yaşanan çatışmayı ve ABD işgaline bakacak olursak orada yaşanan olay etnik kökene ve dinsel kökene bağlı bir direniştir. ABD burada adeta Irakı üç parçaya bölmüştür; güneyde şii Irak, iç kısımlarda Sünni Irak ve kuzeyde ise Kürdistan bölgesi. Buda emperyalizmin etnik kimlikleri kulanması açısından günümüzün en açık örneklerinden biridir. Balkanlarda yaşanan da ıranktan farksızdır.

Küreselleşen sermaye etnik köken ve dinsel farklılıkları kaşıyıp kışkırtarak emek üzerindeki tam hakimiyetini sağlamaya çalışır. Amaç dünya kaynaklarını ve emeği tam hakimiyeti altına almaktır. Ulusal bir bakış açısıyla anti emperyalist olunamaz.

Ülkemizde emperyalizme bağımlı bir şekilde gelişen ulusal sermaye ister istemez uluslar arası kapitalizme göbekten bağılıdır. Onun için ulusalcı olması veya öyle görünmesi uluslar arası emperyalist sömürüyü gizlemek, aynı zamanda kedi sömürsünü de gizlemek içindir. Bu anlamda ulusal etnik kimlikleri kaşması karakteri gereğidir.

18 Aralık 2007

Aliseydi Taşdemir

****Ulusalçılık Ve Sömürü...2**

Küreselleşen emperyalizm halkları ve emekçileri sömürsü altında tutabilmek için yeni kavramlar yeni olgular üretmeye çalışır.Buda yeryüzünde kokuşan karakterini gizlemek için başvurduğu bir yöntemdir. Küreselleşen emperyalizm halkları ve emekçileri sömürsü altında tutabilmek için yeni kavramlar yeni olgular üretmeye çalışır.

Buda yeryüzünde kokuşan karakterini gizlemek için başvurduğu bir yöntemdir. Çünkü küreselleşen emperyalizm için sömürü esastır,sömürdüğü değil.Nerde hangi şartlarda ve hangi sömürdüğü küttele değil.Sömürsü altına aldığı kütle Arap,kürt, türk,acem olmuş veya Müslüman,Hıristiyan,Budist olmuş fark etmez. Yada sömüren hangi dinden veya etnik kökenden olmuş sömürülen içinde fark etmiyor. Ulusal bazda bir başkaldırı söz konusuysa bunun gerçekten emperyalizme darbe vurup vurmadığına bakmak gerekir. Aksi ise sömürenlerin ekmeğine yağ sürmekten ileriye gitmez. Bugün ABD Irak'ı işgal ederken demokrasi ve modernleşmeyi bahane etmiştir. Halbuki Sudi Arabistan yıllardır adeta ABD'nin arka bahçesi konumundadır. Sormak lazım acaba burada demokrasinin veya modernleşmenin önünü açmıyor da aksine onların dünyadan bihaber olması için feodal rejimleri alabildiğine desteklemiyormu. Çünkü emperyalizm için esas olan sömürüdür. Onun için rejim, din,dil ırk fark etmiyor. Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkını savunmak ulusların birbirinden ayrılmasını istemek demek değildir. Nasıl ki kadınlara boşanma hakkı vermek, bütün kadınların kocalarından ayrılmasını istemek anlamına gelmiyorsa, Ulusların ayrılma ve ayrı devlet kurma hakkını savunmak da ulusların ille de ayrı devlet kurmaları gerektiğini söylemek değildir. Bunu bir hak olarak kabul etmek ve o ulus ayrılmak istiyorsa bunu kabul etmek demektir. Emekçi sömürülen sınıf açısından birlik ve birlikte sömürüye karşı savaşım temel alınmalıdır. Yani bölünmeden yana değil birliktedir. Fidel Castro'nun şu sözü küresel sömürü düzeninin enik kökeni nasıl kullandığını gayet güzel açıklıyor. 'Umarım Kürt hareketi, Yankee'nin petrol bekçiliğine soyunmaz' diye. Bunu söylediği tarih 1994'dür ve söylediği kişi de Esenyurt belediye başkanı Gürbüz Çapan ve heyetidir. Bu gün gelinen noktada kuzey irakta etnik kökene dayalı olarak gelişen olgu adeta ABD' nin bekçiliği konumundadır.

Yeni dünya düzeni meselesini ise günümüzde yaşayarak görüyoruz. Kısaca değinmekte fayda var sanırım. ABD'nin "yeni dünya düzeni" halkların kendi kendini yönetmesi diye lanse edilir.Halbuki gerçek bunun tam tersidir.Eski tip emperyalizm popülerliğini kaybettiği için yeni kılıflara ihtiyaç duymuştur. Kedine bağımlı ve sömürsü altında olan ülkelere İMF, DÜNYA BANKASI VE BM aracılığıyla yürütmeye başlamıştır bu politikasını. Ülkeleri borç krizine sokarak orada kedine bağımlı yönetimler oluşturmaktadır. Bu borç krizine giren ülkeler ister istemez emperyalizmin dayatmalarına boyun eğecektir. Dolaysıyla ABD'nin dayatmalarına boyun eğmiş olacaktır. Örneğin İMF'den bir borç veya kredi istendiğinde ABD onaylamadığı sürece alma imkanı yoktur. Çünkü gerekli veto oyu 15 tir ABD'nin ise 17 oy hakkıyla veto etme yetkisi vardır. Onun için borç sarmalında olan Türkiye vb. ülkeler mecburen ABD güdümünde politikalar yapmak ve ona göre siyaset yapmak zorundalar. Eskisi gibi doğrudan kontrol etme yöntemini emperyalizm rafa kaldırmıştır. Yapısal reformlar adıyla İMF yeni dünya düzenine uygun olarak bunu başarıyla yapmaktadır.

Halkları dahada yoksullaştırıp sömürsünü sürdürmektedir. ABD ve Dolaysıyla Küresel kapitalim bütün iplerin kendi elinde olduğu bir "yeni dünya düzeni" ni başarıyla uygulamaktadır. Yapısal reformlar adı altında halka sunulanlar emekçinin sedikasızlaşması ve kedisine verilene kanat getirmesini adeta kedine bağımlı hükümetlere dayatmaktadır. Borc sarmalı altında kedine bağımlı hale getirdiği halklara istediği politikayı uygulatmaktadır.

Sonuç olarak Şu soruyla nokta koyayım..?

Neden savaşlarda acaba hep yoksullar ölür, neden savaşan tarafların ölüleri hep emekçi çocuklarıdır. Bu savaşın emekçilere, yoksullara ne faydası var, ölen ister asker olsun, isterse terörist/gerilla sonuç aynı oluyor. Gençcik insanlar hayatlarının baharında, sömürenlerin mülkiyeti ugruna yaşamlarını yitiriyorlar...

Bu devlet hastahane kapısında vatandaşına sahip çıkmaz ve para ister, eğitimde sahip çıkmaz ve para ister, paran varsa yaşayabilirsin. Bir tek yoksullara ve emekçilere ölme hakkında eşitlik tanımış. Onda da kendi içerisinde eşitlik. Yalıların, köşklerin önünden kalkan şehit cenazesine hiç rastlamadım daha. Onlar bu savaşta yer almıyorlar mı acaba, yoksa hiç erkek çocukları mı olmuyor. Bu bile kirli savaşın iğrençliğini ve sınıfsal karakterini görmek açısından ilginçtir. Bu ilginçlik ve durum evlerinin balkonlarına bayrak asanlar ve sokaklarda ellerinde bayrak sallayanlar biraz Őapkalarını önüne koyup düşünmeleri gereken bir durumdur...

25/12/2007

Aliseydi Taşdemir

12 Eylül

'İnsani olan hiçbir şey bize yabancı değil'.(Marks) Din ve milliyetçilik aynı şeyler değildir. Sosyalistlerin en büyük yanılması dine mesafeli durarak onu öğrenmemek oldu.Eskiden bugünkü ulusalcıların bakış açısıyla dine yaklaştılar. Yok öyle bir şey olmamalıydı.Ülkemiz gibi dinin hayatın her alanına sızdığı bir ülkede,halkla iletişim kurabilmek için bunu çok iyi kavramamız gerekiyordu aslında.Bir somut olgudan uzak durduğun sürece o da etkilediği toplumu senden uzaklaştırır. Onun için şu anki sosyalistlerimizde rahatlıkla laiklik vb. söz konusu olduğunda rahatlıkla Kemalistlerle aynı potaya girebilmekteler.

Bu bağlamda 12 Eylülü tezgahlayan güçler bunu çok iyi biliyorlardı. Zaten 12 eylüle gelirken de özellikle din konusu çok iyi kullanılmıştı.Uzaktaki stratejistleri onları bu konuda çok iyi eğitmişlerdi. Tezgahlanan provakasyonlara baktığımızda genellikle din konusu ön planda.Devrimcilerin ve sosyalistlerin en zayıf noktalarıydı bu.Farkına varılmadan egemenlerin ekmeğine büyük yağ sürülmüştü.

Ülke tarihini eylül öncesi ve eylül sonrası diye iki kategoride irdelemek bence yerinde bir tespittir... 1970 lerden sonra dünyada kapitalizm bir burhana doğru sürüklenmeye başladı.Bunu emperyal güçlerin müdahalelerinde görmek mümkün. Bunun sonucunda emperyalizm ucuz işgücünün olduğu ülkelere yöneldi ve bunalımını böylece hafifletmeye çalıştı. Fakat karşısında yükselen ve ezilen halklardan büyük destek alan umumadığı bir direniş ve güç gördü.Sosyalistler ve ezilen halklar.....

Dolaysıyla faşist darbeler ve ülkeleri işgallerle,açıktan ve gladyo tipi örgütlemelerle önlerindeki bu engeli ortadan kaldırmak ve bertaraf etmek gerekiyordu.Hedef belliydi artık buna uygun yöntemler belirlemeye kalmıştı iş. Bu hedefe uygun olarak ekonomik programlar tespit edilip pentegonda hazırlanarak devreye sokulması gerekiyordu.O dönemlerde ülkemizde sol görünen Ecevit iktidarı ya yıpratılıp alaşağı edilmeliydi.Yada diğer kendi işbirlikçileriyle anlaşmalıydı. Birici yol tercih edildi ve ülkede ikinci milliyetçi cephe adıyla Demirel azınlık hükümeti kuruldu.Bu hükümette ekonomiden sorumlu bürokrasinin başına milletvekili olmamasına rağmen T.Özal getirildi.Önüne ise A.B.D de hazırlanan meşhur 24 ocak kararları konularak uygula dendi...

İkinci MC [milliyetçi cephe] gerek azınlık hükümeti olmasından dolayı,gerekse işçi ve emekçilere açıktan açığa cephe almasından dolayı rahat değildi.Yollar yürümekle aşınmaz diyen bir zihniyeti bilinçli olarak işbaşına getirmişlerdi.Çünkü bunlara tepki duyacak ezilen halk tabakaları ve bunlarınsa apoletlilerin kendi hazırladıkları 1961 anayasasının fazla özgürlükçü olduğunu halka empoze etmek ve bu amaçla halkın,işçi sınıfının ve ezilenlerin örgütlenmesini engellenmekti.Ancak bu yolla emperyalistler kendi taşeronlarına hazırlattıkları 24 ocak kararlarını uygulatabilirlerdi.

Nitekim karşılarındaki güçlü muhalefetten dolayı ikinci MC ve onun ekonomisti T.Ö. 24 ocak kararlarını uygulayamadı.(Aynı dönemde Ecevit bu kararlar ancak silahların gölgesindeki diktatörlüklerde uygulanır demişti) Nitekim öylede oldu. Fakat bunu söyleyen Ecevit daha sonraki doksanlı yıllardaki iktidarı döneminde bu kararlara dört elle sarıldı.

12 Eylülün üzerinden 30 yıla yaklaşan bir zaman geçmesine rağmen halen etkilerinin sürmesinin nedeni İMF ve Dünya bankasının programı olan 24 ocak kararlarının halen yürürlükte olması ve gelen İMF /DB kuklalarının bunun dışına çıkmamasıdır.

12 Eylülün karşısında olanlar sadece siyasi sonuçlarını gündeme getirerek buna tepki gösteriyorlar.Emperyal tekeller çok iyi bir şekilde 12 Eylülün ekonomik zaferi olan 24 ocak kararlarını gözden geçiriyorlar.Ülkede buna karşı çok cılız bir muhalefet

olmuştur ve rahatlıkla sesleri duyulmaz hale getirilmiştir.Gerek sağdan ve gerek soldan düzen devşirdiği liberal ekonomistler aracılığıyla bunu halka şirin gösterebilmiştir.Bu taze kan sömürücülerin iyi bir nefes almasını sağlamıştır.

Bu taze liboşlar yapısal reform teraneleriyle ikinci..üçüncü cumhuriyet safsatalarıyla, çağdaşlık ve değişim zırvalarıyla adeta halkı uyutmak için afyon görevi yapmışlardır.Gelir dağılımındaki gelişen adaletsizliği adeta koro halinde halkın gözünden kaçırmış ve gizlemişlerdir.

Sokaktaki anarşiyi (ki olaylara ve gelişimlerine baktığımızda bu olayları tezgahlayıp yapanlar bizat kendilerinin piyonlarıdır.) önleyeceğim bahanesiyle 12 eylülde diktasını kuranlar 24 ocak kararlarıyla (bütün sonuçlarıyla halen yürürlükte) halkın ve ezilenlerin üzerinde en büyük terörü estirmişlerdir.Şunu unutmamak gerekir ki 12 Eylül darbesi sınıfsal içeriğinden hiçbir zaman koparılmamalıdır.Bunu yaptığımız takdirde netekimlerin belirttiği gibi "anarşi ve terörü önledim ve ülkeyi kurtardım" haklı olduğu sonucuna varırız.Halbuki darbe uluslar arası emperyalizmle onların uzantısı olan yerli işbirlikçilerinin birlikte tezgahladığı sınıfsal içerikli bir darbedir.

1980 Öncesindeki kontrgerila örgütleri ve sermayenin temsilcisi patron örgütleri(TÜSİAD,TİSK vb.) darbenin hazırlanmasına bilinçli olarak zemin hazırlamış ve desteklemişlerdir.

12 eylülde tüm sivil toplum kuruluşları ve işçi sendikaları kapatılırken bunlara dokunulmamıştır. Buda darbenin sınıfsal niteliğini açıkça ortaya koyuyor. Uluslar arası boyutta ise ABD'de "bizim çocuklar yönetime el koymuş" şelindeki değerlendirmeye uluslar arası sınıfsal niteliğini açıkça ortaya koyur.Ülkede insanlarımızın birbirini öldürmesi uluslar arası tekellerin umrunda bile değil. Fakat asıl burda önemli olan onların çıkarlarının tehlikeye girmesidir.

27 Mayıs darbesiyle kendi hazırladıkları 61 anayasasından işçiler,köylüler,sendikalar ve sivil toplum kuruluşları alabildiğine yararlanmaya çalıştılar. Bu iktidarda bulunan feodal,dinsel ve askersel güçleri rahatsız ediyordu. 12 Mart 1971 hareketiyle bu özgürlükleri kırpıp baskı altına almaya çalıştılar kitleleri.Fakat bu istedikleri gibi olmadı.Kitlesel eylemler ve işçi görev ve örgütlenmeleri gittikçe dahada gelişti. İdamlar zindanlar ve katliamlar kitlesel muhalefeti gerileteceğine dahada ileletmişti. Artık egemenlerin tek çaresi kalmıştı kendi hazırladıkları anayasayı silah zoruyla rafa kaldırmak ...darbe.

Türkiye bir karanlık bulutun altına girdi.Askerler 11 eylül akşam üstü borazanları olan TRT 'ye haber yollayarak dönemin müdürüne gece saat 4.30 da yayına hazır olmalarını emretti.12 Eylül darbesi

Hasan mutlucan'nın kahramanlık türküleriyle tüm yurda duyuruldu.

Darbenin bilançosu alabildiğine ağır oldu...

İki milyona yakın insan fişlendi,yediyüzbine yakın gözaltı ve karanlık bir dönem başlamış oldu ülkemde..

İŞTE BİLANÇO...(Devlet arşivi)

Gözaltına alınanlar: 650.000

Fişlenenler: 1.683.000

Açılan dava sayısı: 210.000

Sıkıyönetim mahkemelerinde yargılananlar: 230.000

Yargılanan örgüt üyesi: 98.404

Hüküm giyen örgüt üyesi: 21.764

'Yurda dön' çağrısı yapılanlar: 29.000
Vatandaşlıktan çıkarılanlar: 14.000
Faaliyetten men edilen dernek: 23.700
Cezaevindeki hükümlü-tutuklu (1990'da kalanlar) : 52.000
Toplam ölü (eceliyle) : 229
Kuşkulu ölüm: 144
Aclık grevinde ölenler: 14
Kaçarken vurulanlar: 16
'Çatışma'da ölenler: 74
Doğal ölüm raporu verilenler: 73
'İntihar' ettiği bildirilenler: 43
'Nedeni belirsiz' ölenler: 2
İşkenceyle öldürülenler: 171
Açılan işkence soruşturma veya davası (1982-1988) : 9.962
İşkence yaptıkları suçlamasıyla yargılanan güvenlik görevlisi: 544
1402 Sıkıyönetim Yasası'na göre yapılan işlem: 18.525
Cezaevindeki gazetecilerin aldığı ceza toplamı: 3.315 yıl 3 ay
İstanbul gazetelerinin yayın yapamadığı gün sayısı: 300
Gazetecilere istenen hapis cezası: 4.000 yıl
Cezaevindeki gazeteciler: 31
Polisçe aranan giyabi tutuklu gazeteciler: 13
Silahlı saldırıda öldürülen gazeteciler: 3
Yakılarak yok edilen gazete, dergi, kitap: 39 ton
Yok edilmek üzere depolarda bekleyen yayın: 40 ton
Yasaklanan yayın sayısı: 927
Yasaklanan film sayısı: 927
Haklarında ölüm cezası istenenler: 7.000
Ölüm cezası verilenler: 517
Askeri Yargıtay'ın onayladığı idam sayısı: 124
Dosyası Meclis'te bulunan idam hükümlüsü: 259
İnfaz edilen ölüm cezası: 50
1980'de sendikalı işçi: 5.721.074
1985'de sendikalı işçi: 1.711.074
Bir işçinin 1979'da günlük ücreti: 8.4 ABD Doları
Bir işçinin 1985'te günlük ücreti: 4.0 ABD Doları
1 ABD Doları:
23 Ocak 1980: 47.10 TL
6 Mayıs 1981: 100.45 TL

ÜNÜVERSİTELERİN VE EĞİTİMİN DURUMU...

Darbenin kurumlarına dönüştürülmek istenen üniversitelere hızla müdahale edildi.1402 sayılı yasa çıkarılarak hızla uygulamaya konuldu.Çıkabilecek tüm karşı sesler kısilmalıydı ve nitekimde öyle oldu.Aşağıda o dönemin mağdurlarından Prof.Dr.Tülün Öngen'le yapılan bir röpotaj durumu gayet iyi açıklıyor.

12 Eylül sonrasında üniversitede neler yaşandı?

Üniversitede bir tasfiyenin olacağı belliydi. YÖK Yasası daha önce gündeme gelmişti. Çok uzak görülmesi de gerek yok, üniversitede asistan olma çağına gelmiş olanlar

12 Mart'ı da görmüştü, ben üniversitede yaşadım. YÖK Yasası darbeden sonra gündeme geldi. Üniversitelere yeni bir düzen getirilecek, sistemle uyumlu, merkezkaç dinamiklere izin vermeyen yeni bir düzen kurulacaktı. Sistemin sürekliliğine katkıda bulunacak yeni bir süreç tasarlanıyordu. Tasarının görüşüldüğü dönemde bir kıpırdanma oldu ama yeterli değildi. Ciddi bir muhalefeti üniversite hiç göstermedi ama hiç de bir şey yapmadı demek haksızlık olur. Kıpırdanmanın olduğu yerler hedef seçildi. İlk atılan 13 kişinin 9'u Siyasal'dan, 4'ü Basın Yayın Yüksekokulu'ndandı. Benim olduğum Ankara Üniversitesi'nde yasaya karşı imza kampanyası olmuştu bu atılmaldan önce. Sonra bu kampanyadan fireler oldu, yetişkin hocalarımızın bir bölümü imzalarını geri çekti. İlk atılan 9 kişi de metinde imzaları olan genç asistanlardı. Ben o zaman doktor asistandım, Almanya'daydım. Atılacağıma bile bile döndüm geldim. Yasanın yürürlüğe girdiği tarihte, 6 Kasım 1982'de sabah elimize birer sarı zarf tutuşturuldu. Bu atılan 13 kişinin büyük bir bölümü yasaya karşı imzaları olan kişilerdi. Seçilmişliklerimizin böyle bir boyutu da var. Benimle birlikte atılanlar arasında Baskın Oran, Haluk Gerger, Fadıl Kocagöz vardı. Bu geniş çaplı bir operasyondur ve arkası da geldi. Bir de hukuki kolaylığı vardı. Yasaya göre asistanlık kurumu kaldırılıyordu. Biz doktor asistanlar için hukuki bir dayanak yasada formüle edilmemişti. Aslında bu bilerek yapılmıştı, aşağıdan yukarıya doğru temizlik. Hem hukuki açıdan zayıf halka hem de üniversitedeki konumlarımız açısından zayıf halkaydı. Bu bir denemeydi, provaydı, üniversitenin tepkisini görmek açısından. Ancak daha sonra doçentler profesörler atılmaya başlandığında zaten herkes bunu içine sindirmişti. Bizim seçilmemizi Mülkiye'nin ünlü müşyonuyla açıklamak bana tarih dışı geliyor. Bence yeni düzenleme sonrası gelen Türk İslam sentezci dekanımızın varlığı bizi yakından tanımalarına olanak veriyordu. Bölüm başkanımız Cahit Talas nedeniyle olabilir, bölümüm de Çalışma Ekonomisi idi. 3 asistanlık kürsüsünün üçte ikisinin atılmasının bir anlamı var, disiplinin özelliği dikkatleri çekmiş olabilir. Sendikalarla yakın ilişki içindeydik. Siyasi kimliklerimiz olabilir, ben üniversiteye kadar TİP üyesiydim. Bu listelerin üniversite dışında hazırlandığına hiç inanmadım. Solcu kimliğiyle ilgisi olmayan insanlar da gidebildi. Bir kısmının hakikaten niye seçildiğini anlamak güçtü ama bir kısmının çok prensip sahibi olması, bilim insanı ahlakına sahip olmasıydı. Bu listelerin uzun boylu düşünülüp düzenlendiğini düşünmüyorum. O gün imza atan yarın tepki gösterebilir diye de olabilir. Bir de bizim üzerimizden üniversiteye verilmek istenen bir mesaj vardı, o mesaj üzerinden de operasyon devam etti.

Üniversiteden atıldıktan sonra idari ve hukuki mücadelenizi sürdürdünüz.. Hepimiz dava yoluna gitmedik. Ben, Baskın Oran, bildiğim kadarıyla Erol Mutlu, Fadıl Kocagöz dava açtık. İlk önce Baskın Oran'ın yürütmeyi durdurma kararı geldi. O dönem Ankara Sıkıyönetim Komutanı Recep Ergun'du. Ergun değişmeden bu karar geldi. Baskın Oran, Bodrum'da tatilde. Postacı geliyor önce mahkemenin kararını tebliğ ediyor. Ama gitmiyor, bekliyor. Oran açıyor, okuyor, seviniyor. İki dakika sonra postacı ikinci zarfı veriyor, 1402 uygulamasıyla görevine son verildiğini öğreniyor. Benim davamla ilgili yürütmeyi durdurma kararı 10 gün sonra çıktı. Bu arada da sıkıyönetim komutanı değişti, o değişiklikten sonra ne üniversitede ne de başka kurumda 1402 uygulaması olmadı. Bu yüzden ben 1402 uygulaması ile karşılaşmadım. O tarihe kadar 1402 uygulamasıyla pek çok öğretim üyesi uzaklaştırıldı. Ben bu eşığı atladıktan sonra bu mahkeme kararını üniversite uygulamak zorunluluğuyla karşı karşıya kaldım. Ben döndüm, geldim, başladığımı bildirdim. İki ay kadar engizisyon işkencelerini aratmayacak, fiziki değil belki ama moral, psikolojik, kurumsal her türlü işkence yapıldı. Oda verilmedi, odam, çalışma mekanım, masam yoktu. 08.30- 17.30 mesaisi üniversitenin iş görme tarzına uygun değildir. Biz esnek çalışırız ama bunun külfetini çekeriz. Gecemiz, gündüzümüz, bayramımız yoktur. Bana bu saatler üzerinden imza uygulanıyordu. Olur olmaz görevler veriliyordu, abuk sabuk. Bir yıldırma, bezdirme, korkutma, çekip gitmemi sağlama operasyonu söz konusuydu. Ben yapabileceklerimi

yapıyordum, yapılamaz olanlara tepki gösteriyordum. Hakkımda 3 tane disiplin soruşturması açıldı. Bu soruşturmaları da Hukuk Fakültesi'nin karanlık bir toplantı salonunda, sorgu odalarını hatırlatan, rahatsız edici, rencide edici tarzda bu sorgulamaları Türk İslam sentezci arkadaşlarımızın oluşturduğu komisyonlar yapıyordu. Ben gerekli tavrımı aldım, cezamı da aldım. Birisi 08.30 yerine 08.35'te geldin denilerek, bir diğeri Türk İslam sentezci kürsü başkanının istediği, Ankara'da bulamayacağım kaynakları bulmamı istemesiydi. Bu görevim değildi ama aradım, bulamadığımı, benim görevim olmadığını bildirdim. Bir de dekan yardımcısı, telefonla beni arayarak, "Ben bilmem ne, buraya gel!" dedi. Gitmedim. Üçüncü seferde de kendisine buranın akademik bir ilişki olduğunu, bunun bir adabı olduğunu belirttim ve "Zırt pırt da beni rahatsız etmemesini" söylemişim. Bunların hepsinden disiplin cezası aldım. İki ay süreyle maaşımı ödemedi. Barınamayacağımı biliyordum çok yalnızdım, hiç destek görmedim, kalmak da istemiyordum. Üniversite suspus olmuş, dersini almıştı, meslektaşlarının davranışı yüzünden vebalı gibi hissediyordum kendimi. Anlıyordum ama beni çok da kırılıyordu. 60 gün sonunda kadro gelmediği için ödeyemedikleri yanıtı gelince tekrar idare mahkemesine gittim ve 1983'te fiilen ayrıldım. 1988 Ocak ayına kadar üniversite dışındaydım ve ilk dönen yine ben oldum.

Bu süre içinde ve sonrasında neler yaşadınız?

İşsizlikleri, yoksullukları yaşadık, herkesin yaşadığı gibi. Ne daha az ne daha fazla. Hayat devam etti her şeye rağmen. Üniversitede dayanışma yoktu ama dışarıda dayanışma vardı. İş buldum, BM FAO örgütünde çalıştım, mali sıkıntıları daha sonra hallettim. Döndüğümde küplerin altından biraz sular akmıştı, biraz yumuşamıştı. Ama öğrenci kompozisyonundan öğretim üyesi kompozisyonuna kadar her şey kontrol altındaydı. Disiplin soruşturmalarını da dava konusu yapıp kazanmış olarak, bir anlamda dokunulmazlığımı ilan ederek döndüm. İdare karşısında güçlü bir konumdaydım, beni bir daha atmaları çok güçtü. Arkasından zaten 1402'lerin kaldırılması göreve iadesi gündeme geldi. İdareyle direk olarak herhangi bir sıkıntım olmadı. Atıldığımda doktor asistandım, yardımcı doçent olarak dönmem gerekiyordu. Yardımcı doçentliğe atamadılar, araştırma görevliliğine atadılar. Buna da dava açtım. 1982-90 yılları arasında toplam 18 idare davası açtım ve hepsini kazandım. İki aylık o süreci de yaşadktan sonra üniversiteye dönmenin muhasebesini çok iyi yapmıştım. Bu işi çok seviyordum. Aslında maddi sorunları halletmişim, daha fazla da kazanma imkanı bulmuşum. Ama dönme gerekçem şuydu. Bu bir zorbalıktı. Bu benim inatçı kişiliğimle ilgiliydi, içime sindiremedim. İkincisi burası onların çiftliği değil. Burası bir mevzi. Ben mikromevzilerde mücadeleyi seven birisi değilim ama burası da bir mevzi. Üniversiteden çok büyük beklentilerim yoktu, yapabileceklerimin sınırlarını ve yalnız olacağımı da biliyordum ama dönmem gerektiğini düşündüm.

12 Eylül yaşamınızı genel olarak nasıl etkilemiş oldu?

Bu kişisel öyküden çıkardığım temel ders: Birçok şeyi unuttum, o zaman 5 yaşında olan çocuğumu iki gün boyunca bir şişe sütle besledim. Bunların hepsini unuttum, olur olmaz insanların karşısında iş aramak zorunda kalmanın onur kırıcılığını da unuttum, engizisyon mahkemelerini de unuttum hatta affettiğim bile söylenebilir. Asla unutmadığım unutmak da istemediğim, acısını hâlâ yaşadığım şey; toplumdaki dayanışma bağlarının zayıflaması ve direnen, başkaldıran insandan onların korktuğundan daha çok korkuyor olmaları. Üniversite bunu tattı, bunu öğrendi. Bana hiçbir şey olmadı. Ben Prometheus'un Sönmeyen Ateşi kitabımda teşekkür ediyorum. Bu dönem beni çok bildi. O naif solculuktan çok daha başka bir solcu kimlik edindim.

Beni daha dirençli kıldı. Düşmanımı, dostumu, nerede nasıl adım atmam gerektiğini öğretti. Onun için kazançlı çıktığımı düşünüyorum. Ama üniversite çok şey kaybetti.

12 Eylül'ün "üniversitesine" dair neler söylenebilir?

Eğer yenilmekse bir biçimde yeniyorlar sizi. En büyük tehlike de düzenle barışanların size karşı taşıdığı husumet. Sistem sizi sınıyor, sınırlarını gördüğünde de duruyor. Bugün bile derslerinize müdahaleden tutun, tez öğrencilerinizin seçimine kadar bunu yapıyor. İdeolojik hegemonyada zor ve rıza bir arada iş görür. Kapitalist düzen için asıl geçerli olan rızadır. Niye Türkiye'de bilimsel düşünce egemen ideolojiden bağımsız gelişemez? Bunları çok anlıyorum. Toplumsal dinamiklerin daha farklı olduğu ülkelerde doğrudan zora başvurmaksızın rıza yöntemleriyle hallediyor. Türkiye'de de hegemonyası zayıf bir burjuvazi olduğu için her kriz döneminde zor devreye girer. Bu toplumun düşünenleri, aydınları bu uygulamaya karşısında farklı tavır almalı. Zoru da kanıksadık ama çok kolay rıza gösteriyoruz. Üniversitede reform, özgürleşme tartışmalarında YÖK önemli ama YÖK'ü yaratan, bilim insanını tutsak eden zihniyetle, ideolojik hegemonya ile mücadele etmeksizin bu kurumlar değiştirilemez. YÖK gitsin ama yerine ne gelsin? Üniversite eğitimi nasıl özgür olsun? Bilim hep ideolojik hegemonyaya meydan okumalarla gelişti. Bunu üretecek insanların böyle bir eleştiri yeteneği ve tecrübesi edinmesi dışardan muhalif bir söylemle olacak şey değil. Bilim insanlarının kapitalist toplumu gerçek anlamda dönüştürmeleri için örgütlü maddi bir muhalefetin çıkması gerekiyor. 12 Eylül'ün özünü, kurumlarının işleyişini belirleyen o zihniyetten, ideolojik hegemonya sarmalından, kuşatmasından kurtulmak, onun köklü eleştirisini yapmalı, söylem düzeyiyle yetinmemeli. Söyleminizi maddi bir örgütlü muhalif güçle temellendirmelisiniz. Üniversitenin yapması gereken bu. Bilim insanı ilk iş kendini örgütlemelidir. Bilim insanının görevi toplumu örgütlemektir. Bu örgütlü maddi muhalefeti oluşturamayan üniversitenin ne kendine ne topluma hayrı olur ve bu durumda da 12 Eylül sürer gider.

Röpotaj:Ö.Yıldız (Evrensel)

Cezaevleri konusuna hiç girmeyeceğim. Muhalif olan tüm sesler şu veya bu ölçüde 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünden şu veya bu ölçüde nasibini almışlardır. İnsanlar sürgünlerde, idam sehpalarında, zindanlarda sistematik bir şekilde işkenceden geçirilmiştir. Kısacası ülke üstü açık bir hapisane veya daha doğrusu işkencehaneye çevrilmiştir. Kedilerinin sömürü düzenine dokunmayacak a politize bir nesil yetiştirilmiştir....

Ümmüşen'in 1970 lerde bestelediği Ali Asker ve Grup Yorum 'un da seslendirdiği güzel bir türküyle yazıma son noktayı koyayım....

BEYAZ GELİNLİK

Hayat, damla damla berraklaşıyor kara tende
Hayat, ılgıt ılgıt akıp gidiyor işkencede
Baskı, mapus, zulüm, kan ile örülü
Seti yıkıp aşılıyor derya ırmaklar
Hayat yeşilde, yeşil yosunda
Yosunlar boy veriyor kuytuluklarda
Düşmesin kirpiklerinin gölgesinden başka gölge
Doğacak yarının şafağı olan o gözlerine
Sımsıkı yumruk misali sevdiğim
Yarının sahibi o gözlerine
O gözlerinde çizgilenecek

Sevdamızın yarını alın yazısı
(Bebeğimin yarını alın yazısı)
Zincire vurulmuş sevdamızın incecik bileği
Bekler sevda ve kin ile korlanmış gözlerini
Gözünde çakan şafağın kızılığında yunup
Silah sesleriyle halaya durup
Beyaz gelinlik giydireceğiz
Kendi ellerimizle vefalı yare
Kızıl gelinlik giydireceğiz
Kendi ellerimizle özgür vatana

SAYGILAR Aliseydi (11 Eylül 2007)

Aliseydi Taşdemir

Eylül Güzel Kadınım

Eylül
Nedir vatanımda
Nuh'un beşiği Anadolu'mda
Dört mevsimin yaşadığı yurdumda
Sebze ve meyvenin bolluğunda
Kışın geldiğini müjdeleyen
Ve soğuğa hazırlanın diyen
Güzelim bir aydır Eylül
Ve birde
Nuh'un beşiğini sallayan
Yurdumun çilekeş kadınıdır
Eylül

Sevgilimdi eylül
Artık sevmiyorum onu
Söküp kalbimden attım
1980'nin yaz sonu

Eylülüm güzel Eylülüm
Neden uzaklaştırıldın benden
O Filistin askısına dayanır mı
Sendeki o incecik beden

Eylülüm sarışınım,esmerim
Yürürsün tuzlu suyun üstünde
Falakadan sonra çıplak ayakla
Neden soğuk bir kış gününde

Eylülüm cana can veren gülüm
Acaba daha fazla süt
Veresin diye mi bebene
Elektirik bağladılar memene

Eylülüm insana sevgiyle bakan gülüm
Yeter ki kalleşçe olmasın
Sana yapılan zülüm
Biliyorum korkutmaz seni ölüm

Eylülüm namus timsali Eylülüm
Sorgucular sordular anneni
Alıp getirdiler yaşlı babanı
Baban bebekliğinde dahi
görmemişti çıplaklığını

Eylülüm güzel eylülüm
Babanın karşısında seni soyan
Şu an çıplak kadın resimleriyle
Doyuma ulaşıyor o adam

Eylülüm benim güzel Eylülüm
Türküm,doğruyum,çalışkanım
Ve Türkiye hapisanesinde

Tel örgülerin arkasında
Silahların ve copların gölgesinde
Budur benim içtiğim andım
Dünyada hiçbir coğrafyada
Ben böyle bir şey duymadım

Bilirsin severim küçüklerimi
Büyüklerimi saydığım kadar
Sevdiğim için seni
Sırtımdan coplarlar beni
Şu an geçmiş seksenini
Yapıyor senin çıplak resmini
Seni kurtaran general
Tatmin oluyor seyrederek resmini
Ve çok seviyor seni
Benim adını duymak istemediğim
Kadar .....

9 Eylül 2007

Aliseydi Taşdemir

Karanlığa İnat...

Karanlığın ve karanlıkların, gündüzlerin geceye hamile olduğu DTC [demokratik turp cumhuriyeti] de geceye ve karanlığa sırtını dönmemenin acısını hep yüreğimde hissettim. Eğer ne zaman karanlığa sırtımızı dönebilirsek işte o zaman DTC'de şeffaf aydınlık yarınlara koşar.

12 Eylül benzeri faşist apoletli patlıcanların karanlığını vb. karanlıkları hemen, hemen tüm ezilen sebze ve meyveler şahittir ve gördü.

- Sayın DTC 'li sebze ve meyveler şunu hiçbir zaman unutmayın....
- Karanlıklar her zaman uğursuzluklara gebedir...
- Apoletli patlıcanlar gece karanlığında iktidara el koydular...
- İdam sephaları gece karanlığında kurulur...
- Hırsızlar geceleri dolaşır..(Gerçi günümüzde büyük hırsızlara gece ve gündüz fark etmiyor) ...
- İşkenceciler genellikle geceleri ve karanlık kuytu yerlerde işbaşındadır..
- Geceler iyiyi, sevgiyi saklar, güzeli göstermez...
- Karanlıkta tüm çirkinlikler güzelmış gibi görünür..
- Hiç bir meyve ve sebzenin gerçek görüntüsü gece karanlığında görülmez...
- Hepsi apoletli patlıcanlar gibi kap karanlık görünür..
- Kim ne derse desin...İsterse bu tespitime hepsi isyan etsin...
- Geceye, karanlığa ve de apoletli patlıcanlara yazılmış, ne kadar övücü siir, öykü ve hikaye varsa hepsi yalan ve sahtekarcadır...
- Bu yazılanlar karanlıktan kokudandır...
- Aydınlık ve güneşten kaçıştandır...
- Karanlığa ve apoletli patlıcanlara boyun eğiştendir...
- Acaba yüzümü aydınlığa dönersem karanlıkta benimde mi başıma birşeyler gelir korkusundandır..
- Bu geceye ve karanlığa övgüler...
- Gecenin siyah elbisesinin ve apoletli patlıcanları yargılamanın zamanı gelmedi mi sevgili DTC' liler...
- Güzellikleri görebilmek karanlıkta kurtulmakla ancak mümkündür...
- Karanlıkta kaldığın sürece hiçbir güzellik göremezsin...
- Eğer sürekli yıldızları saymak istemiyorsan. Güneşi tanımaya çabalamalısın...
- Dağ başlarında yaktığımız ateşler karanlığı yırtmaya ve aydınlığa yeterli olmadı...
- Binlerce yıllık karanlıktan kurtulmanın çaresi; korkularımızı yok ederek yakılan ateşi körüklemeliyiz ki...Karanlıklar aydınlanabilsin...
- Boşuna değildir anaların karanlıktan ve geceden korkması...
- Boşuna değildir çakalların karanlık çökünce uluması...
- Karanlığın kara yılanlarıyla sardılar yurdumu...
- DTC'de çakallar kurt olup uludular geçen karanlığında...
- Onlar gecenin karanlığında,
Köşe başlarında.
yurdumun aydınlık yarınlarını,
Vurdular kahpe pusularda...

Ülkemin gelinleri,kızları
Gencecik bedenleri
Karanlıkta gelen apoletli patlıcanlarca
iğfal edildi 12 eylülün karanlık gecelerinde...
Ve
Demokratik Turp Cumhuriyetinde
Halen karanlığa yazılıyorsa şiirler!
Utanmalı kendine şair diyenler..!

Yüzünü güneşe dön...
ve yum gözlerini..
Korkma yakmaz bu güneş..
Karanlık hücrelerde
yanmış bedenini...

Yüzünü güneşe dön..
Susma...
Çiğliğin yırtсын o karanlık dehlizleri!
Unutma hiçbir zaman
Güvercinler uçmaz...
Güneş doğmadan....

8 Eylül 2007

Aliseydi TAŞDEMİR

Aliseydi Taşdemir

1915 'e Geliş...1

Emperyalist sömürünün vahşeti ve saldırganlığı sürdükçe, Ermeni meselesinin hiçbir zaman siyasi bir mesele olarak görülmemekten çıkmayacağı ortadadır. Bu gerçeğin kabul edilmesi kaçınılmaz olarak devrimci demokratlara belli sorumluluklar yükler ve bundan kaçınmak mümkün değildir. Sık sık egemenler ve Savaş tam tamları tarafından gündeme getirilen konu politikacılar içinde bir propaganda malzemesi olmaktadır. Aslında bu konu Kürt, Türk ve Ermeni'lerden oluşan tarihçi ve aydınlarla bırakılsa manipüle olmaktan da kurtulacak. Bu bölge halkları bir asra yakındır olduğu gibi kendi egemenlerinin etki alanından kurtulabilseler, asrın başında meydana gelen olayı cesurca tartışabilseler bu gün Ermeni sorunu diye bir olayla karşılaşmazdık. Sorunu kendi bölgemizde bölge halkları arasında çözerdik. Fakat ne yazık ki egemenlerimiz buna ne olanak verdiler ne de izin verdiler. Sürekli bir gerilim politikası pompalayarak adeta halkları bir birine düşman hale getirdiler.

Ermeni sorunu, 19 yüzyılda 'Doğu Sorunu' olarak tanımlanan ve Osmanlı İmparatorluğunun Batılı emperyalistler tarafından hızlandırılan çöküş sürecinin bir parçası olarak karşımıza çıkmıştır. Fakat bunu sadece batının bir oyunu olarak görmek de hatalı ve yanlıştır. Batı'nın, Osmanlı İmparatorluğunu sömürgeleştirmek için yaptıkları bilinmektedir. Ancak sorun, Osmanlı İmparatorluğu'nun bu saldırılar karşısında ayakta durmasını engelleyen yapısal zaafıdır. 1600'lerden itibaren Batı'da oluşan ekonomik ve sosyal atılımları başaramayan Osmanlı kendi içinde ciddi bir tıkanıklığa doğru gitmiştir. Tımar sistemi çökmüş, ortaya çıkan köylü isyanları, rejimin istikrarını ve dayandığı temelleri önemli ölçüde sarsmıştır. 18. yüzyılın sonunda itibaren ortaya çıkan özgürlük ve milliyetçilik cereyanları, Osmanlı'yı daha da zayıflatmıştır. Avrupa'da yükselmeyi sağlayan olaylar Osmanlı'yı yıkıma götürmüştür.

Arnavut, Bulgar, Sırp ve Yunanlıların aksine Ermeni toplumu ayrılıktan yana tavır koymamış; Osmanlıdaki tüm yenileşme hareketlerinin yanında yer almıştır. Ancak ıslahatla başlayan Osmanlıdaki Tanzimat ve meşrutiyet hareketleri ve tüm yenileşme hareketleri cılız birer hareket olmaktan öteye gidememişlerdir.

Özellikle doğu Anadolu da yoğun olarak yaşayan, Türk ve Kürtlerle iç içe geçmiş olan Ermeni nüfus hiçbir zaman ayrılığı istememiştir. Abdülhamit istipdadiyle birlikte ayrılıkçı hareketler ve milliyetçi duygular yavaş, yavaş belirmeye başlamıştır. Bu ilk nüvesini 1909'da Adana'da Ermeniler saldırı diyerek kışkırtılan Müslüman cemaatin Ermenileri katletmesiyle vermiştir. Olayları çıkaran Müslümanlara Osmanlı'nın büyük cezalar vermesine rağmen Ermenilerde ne zaman saldırılar korkusu yavaş, yavaş gelişmeye başlamıştır. Bu aynı zamanda bir belirsizliğinde başlangıcı olmuştur.

Olayların gelişmesinde İngiltere, Fransa ve özellikle ABD'deki Protestanların büyük katkısı olmuştur. Egemenlerimiz bu gün ABD'ye boyun bükerek sorunun çözülmesini istiyor. Halbuki ABD'nin olayların bu boyuta gelmesinde büyük payı vardır. Halkları suni ayrılıklarla bölüp parçalamak emperyalizmin karakteristik özelliklerindedir. Bunu sömürülen ve ezilen halklar hiçbir zaman göz ardı etmemelidir. 1915'e gelinceye kadar emperyalizmin tezgahları hiçbir zaman göz aradı edilmemelidir. ABD ve diğer emperyalistlerin haricinde kendi içindeki Ermenilerle sorunlar yaşayan Çarlık Rusya'sı da 1912'den sonra Anadolu topraklarındaki Ermeni milliyetçiliğini kaşımaya başlamıştır. Adana olayından sonraki Ermenilerin tedirginliğinden faydalanan güçler sürekli bu tedirginliği gündemde tutarak nemalanmaya çalışmışlardır. Bu da halklar arasındaki düşmanlığı had safhaya ulaştırmıştır. Ermeni cemaati içindeki bu tedirginlikten faydalanan güçler özellikle doğu ve orta Anadolu da ustaca oyunlar

tezgahlanmaya başlamışlardır.

Fransa Katolikler yoluyla bir şeyler yapmaya çalışırken Yeni yeni gelişen ABD emperyalizmi de Protestanlar yoluyla bir şeyler yapmaya çalışmıştır.

Özellikle doğuda açtığı okul ve kolejler yoluyla keline bağımlı cemaatler kurmayı hedeflemiştir.Günümüzde 1915 tehcirine veryansın eden ABD bu tehcirin hazırlanmasından diğer emperyalistler kadar sorumludur.Bu emperyalistlerin tavşana kaç tazıya tut politikasının bir örneği olarak karşımıza çıkmaktadır.

Binlerce yıldır birlikte yaşayan halkların birbirine düşman edilmesine adım, adım gelinerek 1915 te uygulanmaya konmuştur.Binlerce yıllık kültürel ve ekonomik birikim bir anda silinmeye çalışılmış ve egemenlerin isteği yarine getirilmiştir. Sahneye konan Anadolu halklarının senaryosu değil egemen güçlerin senaryosuydu.Bu senaryoyla halklar ve özellikle Ermeniler yolda açlıkla sefaletle boğuşarak canlarından,yerlerinden ve yurtlarından olmuşlardır.

Emperyal sömürücü güçler bir kez daha insanları kırımdan geçirmişlerdir.

ABD ve diğer emperyalistler hiçbir zaman ermeni toplumunun ve diğer halkların bağımsız,demokratik olmasını ve özgürce yaşamasını istemez.

1915'lerde bu olayı nasıl tezgahlayıp kullanmışsa günümüzde de değişik yöntemlerle kullanmaya devam etmektedir.

Halkların gerçek özgürlük ve bağımsızlığı ancak sömürücü sınıfa ve halkları vahşice zulüm uygulayarak katliamdan geçiren emperyalizme karşı omuz omuza birlikten mücadeleden geçer..

YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ..

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ ŞÖVENİST GERİCİLİK..

KURTULUŞ SOSYALİZMEDİR..

13 Ekim 2007

Aliseydi Taşdemir

1915 'te Olanlar...3

Birinci Dünya Savaşı başlayınca Ermeni komitecileri, bir isyan çıkarmak için, özellikle Rus ordusunun ilerlemesini de göz önüne alarak balkanlarda uygulanan senaryoyu uygulamaya çalıştılar.

Osmanlı yönetimi kedilerine balkanlarda uygulanan TEHCİR kararı alarak, tüm savaş olan bölgelerden buna uyulmasını emreder. Ermenileri saklamaya çalışan diğer Anadolu halklarına da ağır cezalar ön görür. Özellikle Suriye ve Lübnan'a göç ettirililer.

Ermeniler geri dönecekleri düşüncesiyle evlerini kilitleyip anahtarını komşularına teslim ederler. Çoğu da değeli eşya ve paralarını gömerek yola çıkarlar. Yola çıkanların çok azı Suriye ve Lübnan'a varabilir. Büyük bir çoğunluğu yolda ölür. Bura varabilenler batı devletlerini haberdar ederek Osmanlı topraklarını terk etmek için onların yardımıyla dünyanın dörtbir tarafına dağılırlar. Sonuçta Anadolu topraklarından dünyanın her tarafına savrulmuş Ermeni diasporası ortaya çıkar.

Tehcir hareketi esnasında ölenlerin ve tartışılan rakamlar trajediyi yeterince ortaya koymaktadır. Ermeniler 1,5 milyon insanlarının öldüğünü söylerken karşı taraf zaten nüfusun bu kadar olduğunu söylerken doğru söylemektedir. Fakat kaç kişi öldü diye sorulduğunda ise aydınım tarihçiyim diyenler yüzüstü kaçamak cevaplar vermekteler. Hemen salgın hastalıklar komedisine baş vurmaktalar. Geçek iki tarafında aydınlarının ortaya çıkardığı rakam ise 500-600 bin civarındadır. Rakam bu olsa dahi bu bir kırimdir. Çünkü nüfusun üçte biri civarındadır.

Türk tarafının salgın hastalık edebiyatına baktığımızda ise ayakları havada bir varsayım olarak kalmaktadır. Çünkü aynı dönemde tarihler bir salgın hastalıktan bahsetmemektedir. Eğer gerçekten salgın hastalık yaşanmışsa neden sadece tehcire tabi olanlar ölmüş. Elbet savaş dönemleri her türlü salgını barındırabilecek ortamlara sahiptir. Fakat hiçbir tarihçide böyle nota rastlanmamaktadır. Tarihteki en büyük salgında 16. yüzyılda İngiltere de yaşanan veba salgınıdır ki bu kadar büyük boyutlarda değil. Düşünün sadece Çanakkale savaşlarında Osmanlı ordusundan 200 bine yakın insan ölmüştür. Doğa koşullarından dolayı ölmüşse acaba doğa olayları sadece Ermenileri mi öldürmüştür. Tüm bu doğa ve salgın hastalıktan dolayı Müslüman nüfus içinde yüzbinlerle ifade edilen bir ölüm olayından bahsedilmezken salt Ermenileri kıran bu salgının açıklamasını çok aydın resmi tarihçilerimiz yapmak durumundadır. Diğer yandan soğuk yüzünden ölmüş olması da düşünülemez. Çünkü Allahuvekber dağlarındaki gibi bir ortam ve bir hareketsizlik söz konusu değildir. Tehcir edilen bu insanların güvenliğini sağlamak yönetime düşmektedir ve heran bir yerleşim merkezine ulaştırılabilirdi. Onun içinde iklim koşulları da ayakları havada bir tez olarak durmaktadır.

Ermeni tehcirindeki ölümlerin en büyük nedeni devletin resmi politikası olmamasına rağmen daha öce de belirtildiği gibi balkanlarda Türklere uygulanan ve devlet içindeki bir kurumun gayri resmi bir kırim politikasıdır. Bu güç itaat ve terakki içindeki ve Enver paşanın kontrolünde olan Teşkilat-ı Mahsusa dan başkası değildir. Bu anlatılan yüzlerce olaydan da anlaşılmaktadır. Durumdan vazife çıkaran bir çok yerel çete saldırılar yapmıştır. Çocuklar yola dayanamaz diyerek alınıp belirsiz yerlere gönderilmiştir. Kurtuluş savaşından sonra Karabekir diye yetiştirilen yetimlerin çoğunun Ermeni çocukları olduğu saklanamaz bir gerçektir.

Osmanlı meclis mebusanın ilk üyelerinden olan ve taşnak partisi üyesi olan Vartkes devlet içindeki böyle bir çete tarafından öldürülmüştür. Ermeni isyan hareketleriyle bağı olup olmadığı bilinmemektedir. Tehcir ile beraber Erzurum dan yola çıkan kafiye dahil edilmiştir. Kafile yolda durdurulmuş Ahmet ismindeki bir çeteci mebus olan ZOHRAB ve VARTKES'i kafileden ayırmış öldürüleceğini anlayan Vartkes cesur bir tavır sergilemiştir. Hiçbir resmi sıfatı olmayan Çerkez Ahmet iki mebusuda kafalarını taşla ezerek öldürmüştür. Hiçbir rütbesi olmayan bu çeteci yüzbaşı ve binbaşılara da kafa tutmaktadır. Teşkilatı Mahsusadan olduğu sonradan açıklanmıştır. Sürgünleri götüren terenden O zaman Suriye de kafiye karşılayan Cemal paşa VARTKES'in kafilede

olmadığını görünce durumu soruşturup Çerkez Ahmet'i suçlu bularak kurşuna dizmiştir.<1>

Cemal paşanın bu tavrı öldürme ve katliam olaylarını gayri resmi olarak fakat devlet içerisinde desteklenen çeteler tarafından yapıldığını çağrıştırmaktadır.Ahmet Refik adı geçen kitabında aynı çetelerin Eskişehir civarında da görüldüğünü de vurgulamaktadır.Eğer mebusların başına bu geliyorsa sıradan insanların başına geleni varın hesaplayın.

Bu çete hareketlerinin sadece Ermenilerle sınırlı kalmadığı ortadadır.Karadeniz de, de Rum çetelerine karşı teşkilatı mahsusa benzer çeteler kullanılmıştır.Bu çeteler Topal Osman gibi hapisanelerden derlenmiş katil ve serserilerden meydana getirilmiştir.Topal Osman'ın icraatlarından insanları fırınlara atmak ve sıradan Rumları katletmek de vardır.

Bu katliam ve kırımlar Anadolu topraklarına ve Anadolu insanına çok şeyler kaybettirmiştir.Tehcirden sonra Anadolu da tehcir zenginleri türemiştir. Denilebilir ki buda Türk burjuvazisinin temelini oluşturmuştur.Ermeniler el sanatlarında ve ticarete bayağı ileri düzeydeydiler.Onların gitmesi Anadolu'yu yılarca geriye götürmüştür.Kuşkusuz tehcir olayı Anadolu halklarını tercihi değildi.İtaat ve Terakki içerisindeki 1908 de palazlanmaya başlayan balkan kökenli ve yönetimde söz sahibi olan çeteci bir gurubun tercihiydi.Tüm ceza tehditlerine rağmen Anadolu halkları ermeni komşularını münferitte olsa korumaya çalışmışlardır.Onlar giderken arkalarından göz yaşları dökmüşlerdir.

Tehcirin sonrası ise olayın Türkiye'de en yaygın bilinen kısmıdır. Doğu cephesinde Rus orduları ilerledikçe onlara destek olarak arkalarından gelen Ermeni Alayları ele geçirdikleri yerlerde büyük katliamlar yaparlar. Özellikle Van'da ve Erzurum da büyük çoğunluğu kadın, çocuk ve yaşlı olan sivil halk, kısa zaman içinde onbinler mertebesinde kayıp verir.

Milliyetçi Ermeni çeteleri, Tehcir'in intikamını almak adına, bu sefer Türk ve Kürtlerin yüreğine nefret tohumlarını ekerek halklar arasındaki birliği yok etmek için İttihat ve Terakki oligarşisinin başlattığı ve yarım

biraktığı o muhteşem 'eser'i (kin ve nefreti) tamamlar. Erzurum gibi kimi yerlerde, muhtemelen ilerici fikirlerin etkisi altında

olan Rus subayları, katliamın daha ileri boyutlara varmasını önler ve açıktan açığa Ermeni çetelerine karşı sivil Türk ahaliyi korur.

1918'de Karabekir'in Doğu ordusu, Doğu Anadolu'daki Ermeni çetelerini temizler ve kalanları Kafkasya'ya geri püskürtür. Osmanlı'nın yenilgisinin tescilinden sonra sağ kalabilenlerin pek az bir kısmı Anadolu'ya döner. İstanbul'daki işgal kuvvetleri, bir ara Ermeni katliamı sorumlularını

yargılamak için bir operasyon başlatırlarsa da, artık Batılıların piyon olarak kullanacağı bir Ermeni varlığı kalmadığı için, olay onlar açısından da esas itibarıyla bir ideolojik tavır alıştan, bir 'zevahir kurtarma'

dan öteye gitmez. Ermeni sorunu, artık gündemden kalkmıştır.Egemenler bir politika malzemesi olarak kullanır.

YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ..

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ ŞÖVENİST GERİCİLİK..

KURTULUŞ SOSYALİZMEDİR..

DİPNOT:

<1>:'İki Komite, İki Kıtal' Ahmet Refik. s. 42

16 Ekim 2007

Aliseydi Taşdemir

1915 'ten Dolayı Kaybedenler...4

Eğer Kürtler,Türkler,Ermeniler,Rumlar ve Anadolu'nun çeşitli milliyet ve inancındaki halklar 20. yüzyıla kol,kola girselerdi bugün Anadolu coğrafyası daha değişik ve yaşanabilir bir coğrafya olurdu

Emperyalist birinci paylaşım savaşında; yani bu dört yıllık macerada, Ermeniler tümüyle kaybeden taraf olarak gözükmektedir.

Bu tespit, gerçeğin ancak bir kısmını yansıtmaktadır. Evet, Ermenilerin kaybettiği doğrudur; zira onlar her şeyden önce 1000 yıldan fazla bir süredir yaşadıkları Anadolu toprağını, daha duygusal bir deyişle vatanlarını,yurtlarını kaybetmişlerdir. İnsanlık tarihinde ve dünya tarihinde Hristiyanlığı resmi din olarak benimseyen ilk devletin, Ermeni Krallığının kurulduğu bu toprakları, yüzlerce yıllık tarihe sahip kiliseleri, manastırları, saray kalıntılarını, kendi dil ve kültürlerini geliştirmelerini sağlayan okulları, uğruna nice şarkılar ve şiirler ürettikleri dağları, ırmakları ve şehirleri, bu 1000 yılı aşkın varlığı kaybetmişlerdir.Batılı emperyalistlerin kışkırtmalarına uyan maceraperest komitacıların politikalarıyla, birkaç ay içinde yitirdiler. Bu kaybın, yani yurdunu yitirmenin yol açtığı dram 1915'den günümüze uzanmakta, dünyanın dört bir yanında doğan her Ermeni çocuğu bu dramla birlikte doğmakta, Anadolu'ya uzanan kökenlerini büyüklerinden şu ya da bu yorumla öğrendikten sonra bu kaybın acısını bir şekilde içinde taşımaktadır.

Ancak daha dikkatli bir bakış açısı yegane kaybedenin Ermeniler olmadığını kolayca bize göstermektedir. Bu kayıpta Türkler ve Kürtler de, önemli bir maddi-kültürel birikime sahip bir dostunu ve patnerini, bir anlamda Anadolu ailesinde yetenekli bir kardeşi kaybetmişlerdir. Anadolu'da Tehcir'den sonra adeta zanaatlar durmuş, basit tamir işlerini yapmak için dahi kimi yerlerde adam bulunamamıştır. Ermeniler zamanında canlı ve parlak birer merkez olan şehir ve kasabalar birer viraneye harabeye dönmüş, uzun süre (bazıları bugün dahi) belini doğrultamamıştır. Ermeniler tarafından yönetilen tiyatro ve müzik merkezlerinin olduğu kazalar, bugün dahi koyu bir İslami taassubun ve şeriat düşüncesinin pençesinde kıvrılmaktadır.

Girişte de belirttiğim gibi Anadolu topraklarında barış içinde bir arada bir yaşam geliştirilmiş olsaydı,bu gün tatlı su aydınlarımızın Rum müziğini seyrederek ne kadar renkli dedikleri ve renkliliği övdükleri olay Anadolu halkları arasında ete kemiğe bürünmüş olacaktı.Bu aydınlarımıza düşen görev bu renkliliği nasıl yitirdiğimizi cesaret gösterip sorgulamak olmalıdır.

1915 Tehcirini ve onu izleyen Müslüman halka yönelik katliamları, 1000 yıllık Anadolu mozaığının ortak kaybı, bu mozaığın kalbine indirilmiş çift taraflı bir hançer, ve Türk, Kürt, Ermeni halklarına karşı işlenmiş ortak bir cinayettir.Bu cinayeti işleten egemen güçler halen bundan dolayı halkları birbirine kırdırmayı ummaktalar. Bu cinayetin faillerinin başında, bugün Türkiye'nin kapısına yüz sürdüğü, dostluğunu kazanmak için her türlü kişiliksizliği yaptığı ABD ve Batı Avrupalı emperyalistler gelmektedir. Ermeni halkını 'bağımsızlık' adına umutlandıran, teşvik ve tahrik eden, bu halk katledilince de yüzüstü bırakarak başka piyonlar aramaya başlayan ana sorumlu vahşi emperyalizmidir. Onların maşalığını yapmak, ya da onların açtığı yoldan yürümek ise 20. yüzyılda her türlü alçaklığın ortak aktörlerinden biri olan şovenizme ve ırkçı kafatasçı milliyetçiliğe düşmüştür.

Kendi milliyetçisini başka halklara karşı hoş görmek sosyalistlere yakışan bir tavır değildir.Halkların savunuculuğunu emperyalistlere bırakmak da aynı şekilde yanlış bir tavidir.Tehcirin üzerinden yüz yıla yakın bir zaman geçmesine rağmen halkların

kardeşliğini geliştirecek en ufak bir adım atılmamış aksine emperyalistlerin dayatmaları sürekli gündeme gelmiştir.

YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ
BARIŞ VE YAŐANILABİLİR BİR DÜNYA İŞİN ELELE..
16 Ekim 2007

Aliseydi Taşdemir

1915' Mayrik....7

Doğu Anadolu da özellikle karşılaşılan sorunlar sadece batılı ülkelerin kışkırtmasına dayandırılabilir mi. Yoksa görmezden gelinerek üstü sürekli küllendirilmeye çalışılarak "eğer biz tanımıyorsak bu sorun yok demektir" anlayışıyla hareket ettiğimizden dolayı kedi kendimizi eleştirip doğru çözümler mi üretmeliyiz.

Bu son yıllarda Ermeni, Kürt, Süryani ve son olarak gelişim içerisinde olan Alevi sorunu birden bire yenimi ortaya çıktı. Aslında bu sorunlar yıldır devam eden fakat bir türlü görmek istemediğimiz sorunlardı. Herhangi bir etnik unsurun penceresinden değil bağımsız ve objektif bir bakış açısıyla soruna yaklaştığımızda sorunların çözümlenmemesi diye bir sorun kalmaz.

Tarihe baktığımızda 1839 ile 1919'lara dönem içerisinde bir çok doğu vilayetinde Ermeniler çoğunlukta. Bunlara örnek olarak Erzurum, Bitlis, Sivas, Van ve Diyarbakır verilebilir. (bkz. Kieser, Hans -Lukas, Der verpasste Friede. Mission ehtnie und stat in den Ostprovinzen der Türkei 1839-1938 Zürich)

Diğer taraftan yüz yılımızda bu Ermeni meselesini sorgularken aslında Ermenilerle birlikte sürekli asimilasyon altında yaşamış Kürt, bakılara yasaklamalara ve katliamlara (dersim 37-38) maruz kalmış Alevilik, Diğer yandan Siyonizmin sürekli katliamına uğrayarak yok edilmeye çalışılan Filistin halkının sorunu da bir orta doğu sorunu olarak karşımızdadır.

Osmanlının Ortadoğu vilayetlerindeki bu sorunları birbirinden bağımsız sorunlar değildir.

Ermeni sorununa bakış açısı sorunun çözümünü de beraberinde getirecek bir bakış açısı olmalıdır. 1850 'den sonraki döneme baktığımızda Ermeni azınlığın doğu vilayetlerindeki giderek güçleşen hayat standartları karşımıza çıkmaktadır. (bkz. Kieser, Hans -Lukas, Der verpasste Friede. Mission ehtnie und stat in den Ostprovinzen der Türkei 1839-1938 Zürich)

Bu sorunu sadece emperyalist diplomasinin karşımıza çıkardığı bir sorun olarak görürsek aldanır ve içinden çıkamayız. Tarihe baktığımızda Ermeni meselesi demek bölünme meselesi demek değildir. 1914 'de kadarki dönemde yani birinci dünya savaşı başlamadan önceki dönemde sorun bir bağımsız ermeni yada Rusya'ya bağımlı bir ermeni devleti olarak görülmemektedir.

Yapılan mücadeleler Osmanlıyı çoğulcu bir hukuk devleti yaparak sorunu bu çerçevede çözmeye çalışmaktı gaye. 8 şubat 1914'te itaat ve terraki hükümeti tarafından imzalanan ve Avrupa devletleri tarafından desteklenen "Doğu vilayetleri reform planı" Bu sorunun nasıl çözüme kavuşturulması gerektiğinin resmi belgelerinden dir.

Sorunun Ekonomik ve Hukuk boyutuna da gelecek yazımda bakmaya çalışacağım.

"Oy mayrik, mayrik
Ez kurbanım sana mayrik
Ez heyranım sana mayrik "

Pencereden kar geliyor,
Bak dışarı kim geliyor?
Ölüm bana zor geliyor,
Uyan, sultan, zalım sultan!
Kan ağlıyor bütün cihan!

Aman! Aman! Mayrik!

Yeşil kurban olayım geçen günlere, mayrik!
Kırıldı kanatlarım, kaldım çöllerde
Anasız, babasız, mayrik!
Düşdüm diyar gurbete, mayrik!
Ya ben ağlamayım, mayrik!
Kimler ağlasın, mayrik?
Aman! Aman! Mayrik

Tuzlu olur Stanbul'un fıstığı,
Taşdan olur Ermeninin yastığı,
Kör olsun şu meydanın dostluğu.(**)
Aldılar nazlı yarımı, duyan ağlasın,
Aman! Aman! Mayrik!

Bu yukarıda aktarılan ağıtın bir parçası. Türkçe versiyonuyla Adana, Gaziantep ve Maraş yörelerinde sıkça rastlanılan bir ağıttır. Fakat anlatıldığı şekliyle "Mayrik" kelimesi "Meryem" isminin veya başka bir kelimenin kabaca söylenmiş şekli değildir. Adana bölgesinde katliama uğrayan Ermenilerin söylediği bir ağıttır. Nitekim "MAYRIK" de Ermenice Anne anlamındadır.

Diğer yandan Pazarcık 'ın Damlataş Köyü'nün "Kantarma Obası"nda "Meyrik Türküsü"nü ağıt olarak, o anda irticalen Meyrik Gelin'in hem teyzesi hem de kayınvalidesi tarafından söylenmesi (1970) ve sonraları 1971 yılında Aşık Mahzuni Şerif'in köye gelerek Meyrik Türküsü'nü bestelemesi yukardaki ermeni ağıdıyla karıştırılmamalıdır. Anlaşıyor ki bu damlataş köyündeki ağıt ermeni ağıtından etkilenilerek söylenmiş.

(**) = Burda 1908 deki Osmanlı yarasını kast ediyor. Çünkü kabul edilen bu yasa sözde "eşitlik, özgürlük, kardeşlik ve adalet" vaat ediyordu.

8 Kasım 2007

Aliseydi Taşdemir

1915'İN ÖBÜR YÜZÜ...2

Önceki yazımda olayı Ermeniler açısından irdelemeye çalıştım. olaya birde Türk-Müslüman unsurlar açısından bakılması gerekir diye düşünüyorum. 1915 öncesindeki 200-300 yıllık balkanlardaki duruma göz atmakta fayda var. Daha öncede değinildiği gibi buradaki milliyetler Osmanlıdan ayrılarak kendi devletlerini kurmuşlardır. Elbette göz ardı etmemek gerekir ki bu ayrılık güle oynaya değil sancılı olmuştur. Onun için bunun 1915 olaylarına ışık tutacağı düşüncesindeyim. Çünkü buranın tarihini incelediğimizde Türkler ve Müslümanlar açısından büyük trajediler yaşanmıştır. Bugün batının ve emperyalist devletlerin Ermeniler için gündeme getirdiği olaylar, yani sürgün ve katliam balkanlarda devletlerini kurmaya çalışan milletler tarafından Türklere uygulanmıştır. Biraz tarafsız bir gözle tarihi incelediğimizde olayın bu yönü rahatlıkla görülecektir. 1915 teki olaydan 100-150 yıl önce aynı trajedi Türklerin başına gelmiştir. Çok uluslu bir yapıyı ayakta tutmaya çalışan Osmanlıda bunlar kaçınılmaz sonuçtu. Balkanlardaki milliyetçi guruplar kendi ulusal devletlerini kurup ayakta tutabilmek için yılarca oraya Osmanlı eliyle yerleştirilmiş olan değişik din ve milliyetlere sahip insanları sürmeden başarılı olamazlardı. Özellikle çıkan savaşlar nedeniyle Müslüman ahali varını yoğunu terk ederek balkanlardan sürülmüş ve Anadolu'yu bir sığınacak son durak olarak görmüştür. Balkanlardaki sürgün ve ölüm olaylarında yılar boyunca beş milyonun üzerinde insan hayatını kaybetmiştir. <1> Bu sürgün ve göç dalgası Anadolu ve İstanbul'daki halk üzerinde siyasal ve ekonomik olarak büyük bir etki yaratmıştır. Bu gelişmeleri balkanlarda bire bir yaşayan ve hemen, hemen balkan menşeli olan itaat ve terakinin kadrosunun tamamına yakını bu olayları yaşayan balkan menşelidir. Bu kadronun bu sürgünlerden etkilenmemesi olanaksızdır. Çünkü bunların çoğu bu sürgün olaylarının yani terk-i vatan olaylarını kurbanlarıdır. Elbette oluşturacakları siyasette bunu bir ürünü olacaktı. Balkanlardaki bağımsızlık ve milli devlet olayları ve gelişmeleri Anadolu topraklarındaki Ermeni milliyetçileri de harekete geçirdi. Bunda batı devletlerinin kışkırtmalarını etkisinin olduğu gibi, itaat ve terakkinin çok uluslu Osmanlı imparatorluğunu son ana kadar ayakta tutmaya çalışmasının da büyük rolü var. Batının desteğiyle Taşnak ve Hınçak gibi sorumsuz kadrolar balkan usulü ulus devlet kurma çabalarına girdiler. Balkanlarda sürgün yemiş ve zulme uğramış Müslüman ahali bunu kaldıramazdı. Çünkü Anadolu'dan da sürgün edilmeleri halinde başka gidecekleri bir vatanları yoktu. Taşnak ve Hınçak gibi düşünenlerin cezasını tüm bir ermeni toplumuna kesen 1915 yönetimi bu konudaki düşüncesinden dolayı balkanlardan sürgün yemiş halkı ve itaat ve terakkinin desteğini yanında buldu. Bu itaat ve terakkinin bir kanadını temsil eden balkan komitacılığı taşnak, hınçak bahane edilerek mahsum ermeni halkına da uygulanmaya başlandı ...Sonuç 1915 tehirden dolayı sürgün, ölüm kendi malından olama ve zulümle noktalandı... Bu aynı zamanda Anadolu da etnik temizlik için uzun süreli planlar olduğunu da çağrıştırmaktadır.

YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ..
KAHROLSUN EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ ŞÖVENİST GERİCİLİK..
KURTULUŞ SOSYALİZMEDİR..

15 Ekim 2007
Aliseydi Taşdemir.

DİPNOT:

<1> bkz: Justin Mc Carthy, 'Sürgün ve Ölüm' başlıklı çalışmasında, Balkanlar'da ve Kafkasya'da 1821-1922 arasında katledilen toplam Türk/Müslüman nüfusu 5. 060.000 olarak hesap etmektedir (s:374)

Aliseydi Taşdemir

1915'in Sonucu Ve T.C....5

TC İle Ermeni tehciri arasındaki bağlantıyı ancak sınıf temelinde yapılacak bir analiz bize net olarak görmemizi sağlar.

Tüm tarihçilerde biliyor ki resmi olarak TC'nin kurucularının büyük çoğunluğu şu veya bu ölçüde de olsa Ermeni tehcirine bulaşmamışlar. Veya bunu ispatlayabilecek en azından bir kayıt veya belge mevcut değildir.

Buna Atatürk de dahildir. Zaten resmi veya gayri resmi tarihçilerde 1915'te gerçekleşmiş bir olaydan 1923'te kurulan bir cumhuriyeti sorumlu tutmamaktalar. Yukarıda ki bakış açısıyla baktığımız taktirde basit bir tarihsel olayı daha rahat çözebiliriz. Fakat ne yazık ki bu bakış açısıyla yaklaşmayan taraf devletler direnç ve tepki göstermekte gecikmiyorlar.

Gelelim işin ekonomik boyutuna. İşin bu boyutu açıkça gösteriyor ki TC nin şekillenmesinde ve temelinde azımsanmayacak ölçüde tehcirin etkisi ve mirası var. Anadolu burjuvazisinin doğuşuna ve bu sınıfın palazlanmasında direk etkili olan bir faktör olduğu kaçınılmazdır.

Birinci mecliste tehcire uğrayan gayrimüslimlerin daha açıkçası Ermenilerin mallarının ne olacağı kanun teklifiyle gündeme gelmiş ve savaşta şehit düşen ailelere dağıtılması istenmiştir. Bu teklif ret edilmesine rağmen mallar fiilen dağıtılmıştır. Elbetteki fakir fukaraya dağıtılmamış. Mecliste yeterince güçlü olan egemenlerin ve yakınlarının ellerine geçmiştir.

Tehcire uğrayanların malları tapulu ve sicilli mallardı. Bu konu Osmanlı arşivlerin de korkmadan tarafsız bir şekilde tarihçileri beklemektedir.

Bu mallar Türk ve Kürt burjuvazisinin oluşmasında büyük bir etken olmuştur. Bu işin ekonomik yanısıdır. İşin siyasi tarafında ise kuvayi milliyecilerin o dönemki Boğazlayan kaymakamı Kemal beyi ve Diyarbakır valisi Mehmet Reşit beyi kedilerine bayrak edinmesidir.

Bu şahıslardan Kemal bey İstanbul hükümeti tarafından tehcirde sorumlu olduğu için suçlu bulunarak idam edilmiştir. Gel görelim ki kuvayi miliyeciler onun ölümünü büyük bir mitinge ve protestoya dönüştürmüşlerdir.

Benzer bir katliam suçundan aranan Mehmet reşit bey sıkışınca intihar etmiştir. Fakat bu iki katliamcıyı kendine bayrak edinenlerin konumu trajiktir. Bu bağlamda yabancı işgale karşı özgürlük mücadelesi veren bir hareketin (kuvvayi Milliye) Bu tip katliamcılara sahip çıkması (ki İstanbul hükümeti döneminde on'un üzerinde katliamcı idam edilmiştir. Yeni kurulan cumhuriyette ise bunlar entegre edilerek aklanmıştır.) TC'nin bu mirasın üzerine kurulduğunun açık bir kanıtıdır. Ülkemizde gündeme gelmeyen fakat ABD de Ermenilerin yayınladığı Armenian Riview 1983 tarihli sayısında katliama karışanların isim listesini rütbeleriyle birlikte vermiştir.

Bu anlamda cumhuriyeti kuranlar kendi itaatçı köklerine sadık kalarak tehcire ve katliama eli şu veya bu ölçüde bulaşmış olanları kendi bünyesine almakta sakınca görmemiştir. Bu bağlamda yine tekrarlamakta fayda var. TC nin hangi miras üzerine kurulduğunu düşünmemiz gerekir.

Olayın diğer bir boyutu da itaatçı politikanın tarihsel sürekliliğini kentine ilke edinen Teşkilatı Mahsusa'nın çeteler aracılığıyla Anadolu da etnik temizliğe girişmiş olmasıdır. Bu çete itaatçı camianın farklı bir ekibidir. TC kuranlarda bu camianın diğer ekibiydi.

Bu anlamda tehcir hem Türk burjuvazisinin oluşmasında ekonomik olarak.Sağladığı birikim ve etnik temizlikle sağladığı kadrolarla siyasi olarak kentine bir temel oluşturmuştur.TC tarafından açıkça söylenemeyen temel budur. Bundan çıkacak siyasi sonuç nedir.TC'nin özür dilemesimidir.Elbette bu bir şey ifade etmez.Önce kendi halkından özür dileyemeyen bir yapı, nasıl 1915 lerde olmuş bir tehcir olayından dolayı özür diler. Cumhuriyet kurulduktan sonra özür dilenmesi gereken o kadar konu var ki cumhuriyet öncesine sıra biraz zor gelir gibime geliyor.Mustafa Suphi ve onbeş yoldaşıyla denizde boğdurduğundan dolayı mı özür dileyecek...bu gidişle sanmam..

Dersim isyanında süngü uçlarında sallandığı bebelerden dolayı mı özür dileyecek...?

12 Eylülde vb. darbelerle halkına yaptığı işkenceden ve dar ağaçlarında sallandığı insanlarınca dolayı mı özür dilecek...?

Ulucanlar vb. ceza evlerinde yaptığı katliamlardan dolayı mı özür dileyecek...?

Doğuda insanlarına pislik yedirmekten ceza giymiş bir ülke Ermenilerden önce halkından özür dilemeli ki en azından insanına saygısını göstermiş olur.

Balkan devletlerinin kuruluşuna bir göz atın.Hepsinde hemen, hemen karizmatik bir lidere rastlıyorsunuz. Bu karizmatik lider çevresinde bütün politikalar belirlenir.Balkan devletlerinde temel düşman sürgüne uğramış Türklere dir. Ne gariptir ki balkan kökenlilerin oluşturduğu örgütlenme tarafından TC'de de temel düşman tehcire ve sürgüne uğramış Ermeniler ve Rumlardır

Karizmatik liderden sonra sıra düşmanları belirlemeye gelmiştir. Bu elbette komşulardan başkası olamaz.(Düşmanlarla çevrili Türkiye) Şövenizmi körüklemek için (bir Türk dünyaya bedeldir) gibi şövenist söylemler.Bu topraklar üzerinde ki azınlıkların reddi, Milli kimliğin insanlıktan önce gelmesi,Güçlü ordu güçlü polis ve parlamentonun varlığına rağmen cılız bir demokrasi ve demokratik gelenekler. Bu balkan devletlerinin tipik özelliğidir.TC de bu miraslar üzerine kuruludur. Yani teşkilatı mahsusa adlı tehcir çetesinin mirası üzerine kurulu son Balkan usulü 'ulusal devlet'tir.

Bölgeyi kolay yönetebilme adına arzulan ve Ermenileri silip süpüren 'etnik ve kültürel homojenlik' arayışı 1923'den itibaren Kürtlere çarpmış, bu sefer tehcir edilmesi Ermeniler kadar kolay olmayan, Türk kimliği içinde erimeyi de reddeden bu kütle, 'homojenlik' arayışı sahiplerinin midesine bir taş gibi oturmuştur. Birinci Dünya Savaşı'nın kargaşası içinde Ermenileri 'temizleyiveren' Teşkilatı Mahsusa kafası, Kürt gerçeğini cumhuriyet tarihi boyunca 'temizleye'memekte; mideye oturan taşın yol açtığı 85 yıllık iç kanama, 1980'den

sonra dışarıya taşmış ve uluslar arası bir boyut almıştır. Bu gün savaş tam tamları çalarak bu sorunun üstesinden gelebileceğini sananlar zaman içerisinde yanıldıklarını anlayacaklardır.Fakat atı alan Üsküdar'ı çoktan geçecektir.

18 Ekim 2007

Aliseydi Taşdemir

1915'ten Dolayı Yaranma Yarışı..6

Sorunu değişik açılardan ele almada fayda var düşüncesindeyim. Türkiyeli ve Türkiye'de yaşayan halklar ve sosyalist düşünceye sahip insanlar olarak sorunu sınıfsal açıdan irdelemede yarar var. Bizi emperyalist tekellere peşkeş çeken kendi egemenlerimizi teşhir edebilmenin yanı sıra, Ermeni egemenlerine de bazı şeyler söylemek gerektiği düşüncesindeyim.

Tehcir öncesinde ve Rus işgali sırasında kendi egemenlerine ve emperyalist işgal sırasında kedi üzerlerine düşeni Ermeni milliyetçi partileri bir halkında mahvına sebebiyet vermişlerdir.Ermeni milliyetçiliğinin 90 yıla yakın gelişimi ve ermeni diasporasının propagandası Yahudi ve zenci düşmanlığından bir farkı olmayan dünyada ve özellikle batı ülkelerinde,yapılan tehcirde hiçbir suçu olmayan Türk halkına düşmanlığın gelişmesine taşeronluk yapmıştır. Emperyalizme sürekli koltuk değnekliliği yapan ermeni milliyetçiliği 1980'lerin ortalarında Sovyetlerin dağılması esnasında da emperyalistlerin sarıldığı can simidi olmuştur.Karabağ meselesinde batılı emperyalistler hemen ermeni milliyetçiliğinin yanında yer almışlardır.

Günümüzde batılı emperyalist ülkelerin parlamentoları 1915'te olduğu gibi Türkiye'yi kınarken ermeni halkını çıkarları için kullanılabilir bir obje olarak görmektedir.Ermeni halkı başkalarının kendileri adına karar verdiği bir duruma düşmektedir.Aslına bakılırsa ezilen ve sömürülen ermeni halkının çıkarını düşünen yoktur.Zaten ermeni halkının batı parlamentolarında kabul edilen tasarılarından dolayı da bir kazançları söz konusu değildir.Emperyalistlerin buradaki esas amacı sömürülerini katmerli bir şekilde sürdürebilmek için iki halkı ırkçılık ve milliyetçilik temelinde bir birine düşman olarak tutmak gerektiğinde birbirine kırdırmaktır.

Bu ırkçılık Türkiye'de günlük hayatta sürekli karşımıza çıkmaktadır.Örneğın sevmediği birine "Ermeni çocuğu" diyerek küfür etmek gibi.Bu bağlamda Türk şovenizmi ne kadar çirkin ise Emperyalizmin borazanlığını yapan Ermeni milliyetçiliği ve diaspora'sıda aynı şekilde çirkin ve tiksindiricidir.

Esas çözüm emperyalizme,sömürüye karşı halkların kardeşliği temelinde yükselecek olan UKKTH ve Sosyalizmedir.Anadolu topraklarının bir gerçeği olan Ermeni halkı ve kültürü,Anadolu toprakları üzerindeki birikimi ret edilemeyecek kadar açıktır.Önemli olan Anadolu toprakları üzerindeki birikim ve kardeşliğin halklar arasında halkın yararına kullanımınıdır.

Bir birini inkarla bir yere varılamayacağı, didişmelerin ve halklar arasındaki düşmanlığın sömürücülerin ve işbirlikçilerinin işine yarayacağı gün gibi ortadadır.

Batılı emperyalistlerin politik oyun ve manevralarına karşı,kendi ülkelerinde bunların maşası olan kurum ve örgütlenmelere karşı Ermeni ve Türk aydınlar seslerini yükseltmeliler.Bu aydın olmanın bir gereği ve sorumluluğudur.

YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ...
KAHROLSUN HALKLARI BİRBİRİNE DÜŞMAN EDEN ŞOVENİZM VE GERİCİLİK.
KURTULUŞ SOSYALİZMEDİR.

20 Ekim 2007
Aliseydi Taşdemir

Aliseydi Taşdemir

Demokrasi, Kemalizm Ve Sosyalizm

İlkel toplum = bir sosyal toplumdur

Sınıflı toplum = Bir siyasal toplumdur

Sınıfsız toplum = Bu toplum siyaşallıktan ve sınıflardan uzak daha çok sosyal ve teknolojiye dayalı bir toplumdur. Özü itibarı ile siyasiden çok sosyal içeriklidir.

Sınıfsız toplumun temeli olan komünlere baktığımızda burada siyasetin olmadığı. Ama düşünce, eleştiri ve yapıcılığın olduğu görülür. Buda bu toplumun tam manasıyla sosyal bir toplum olduğunu ve tam anlamıyla sosyal bir demokrasi olduğunu gösterir.

Proletarya diktatörlüğü komünizmin ilk aşamasının siyasi sitemidir. Ancak bu sistem kendi içinde siyaseti ve sınıfları barındırır ki bir devlet biçimidir. Ama sınıfların ve devletin olmadığı komünist toplumda devletten ve siyasetten bahsetmek anlamsızdır.

Demokrasi kavramına baktığımızda ise günümüzde dahi siyasal ilişkileri ifade etmeyen daha çok sınıfsal olguyu ifade eden melez bir kavramdır. Onun içinde siyasal iktidarlar hangi sınıfın elindeyse onun emrine giren bir kavram olarak karşımıza çıkmaktadır.

Marks dönemindeki Avrupa'ya baktığımızda, demokrasi mücadelesinden çok sınıf mücadelesi görülür. Gerçekten de Fransız devriminden sonra Avrupa'da arka arkaya patlayan devrimler ve ayaklanmalarda çok açık bir sınıf çatışması vardır. Sınıflar da temsilcileri de apaçık ortadadır. İşçiler, burjuvalar, köylüler kendi sınıfsal taleplerini öne sürerler. Aslında bütün bu süreç Avrupa'yı derinden etkilemiş olan Fransız devrimi depreminin artçı sarsıntılarıdır. Kapitalizm sessiz sedasız falan değil gümbür, gümbür gelir, bütün Avrupa'yı birbirine katar, arkasına işçileri de alır. İşçiler daha da ileri gidip burjuvazinin isteklerinin çok ötesine geçer ve burjuvaların gözünü korkuturlar. Onları "yani kapitalistleri" nefret ettikleri kilise ve monarşilerle ittifaka zorlar.

Eğer bir ülkede daha feodal dönemlerde burjuva demokrasisi ne kadar gelişmişse o ülkede kapitalist sistemde de o kadar gelişmiş bir burjuva demokrasisi ortaya çıkıyor. Aralara giren birkaç yıllık baskı rejimleri olsa da toplumsal gelişmişlik bu toplumlarda alışkanlıklar oluşturmuştur ve demokratik kültürü tekrar kurmayı başarırlar. Bu mücadelelerin olmadığı yada oldukça uzun süre kötürüm edilmiş olan toplumlarda ise demokratik bir kültür ya hiç gelişmemiş oluyor yada hep sorun yaşıyor.

Marx komünist düşünceyi ve komünist manifestoyu hazırlarken ilham aldığı toplum düzeni ilkel demokrasi idi. Devlet öncesi kabile demokrasisinde görülen ortak nokta henüz sınıflaşmanın olmadığı ve tüm kabile bireylerinin eşit katılım ve söz hakkı olmasıydı. Burada kabile reisi yada şef yalnızca bir idareci konumundaydı ve diğer toplum bireylerinden saygınlığı dışında bir ayrıcalığı yoktu. Bu saygınlığı da davranış, eylemleri ve yol göstericiliği ile kazanmıştı.

Gerçi tam da şefin şeflik konumu, özel mülkiyetin gelişimiyle sınıfların oluşmasının ön temelini oluşturmuştu ama Marx bu demokratik oluşumun temelini mülkiyetin toplumsal olmasından kaynaklandığını tespit etmişti. Daha sonra mülkiyetin özel nitelik haline gelmesiyle demokrasi kullanım alanının daraldığını ve yalnızca mülk sahibi sınıflar için demokrasi olduğunu, diğer alt tabakada olan sınıflar için ise bunun bir diktatörlük anlamına geldiği tespitini izlemek mümkün. İşte bu noktada siyasal ve sınıfsal örgütlenme olan devlet ortaya çıkar. Marx'ın tespitleriyle baktığımızda bu ortaya çıkan devlet bir sınıfın diğer sınıflar üzerindeki tahakküm aracından başka bir şey değildir. Yani bu devlette uygulanacak olan demokrasi egemen olan sınıf için

demokrasi diğer sınıflar için ise kısıtlanmış, baskı altında tutabilmek için güdük bir hak tanıma demokrasisidir.

Yukarda ki kısa tespitlerden yola çıktığımızda ülkemizdeki uygulamalara kısaca bir bakalım....

Ülkemizde gerçekten bir demokrasi kültürü var mıdır. Yoksa uygulanan emperyalizmin ve uluslar arası kapitalizmin izin verdiği ölçüde egemenlerimizin alt sınıflara tanıdığı nispi hakları mıdır.

Cumhuriyet kurulduğundan beri 'Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlı ' bir gençlik yetiştirmek bahanesiyle cumhuriyet tarihi boyunca 'sol' ve 'sosyalizm' öcü gibi gösterilmiş ve sürekli karalamayla karşı karşıya kalmıştır. Sol ve sosyalist görünümü kü Kemalist ideologlarca Atatürk'ün anti emperyalist ve halkçı yönü sürekli öne çıkarılarak adeta sınıfsal kökeni gizlenmiştir. Milli kapitalist bir burjuva sınıfı yaratmaya çalışan Mustafa kemalin ve Kemalist ideolojinin (ne olduğu meçhul) sınıfsal kökeni sürekli gizlenmiştir.

Şu örneğe bakınca bu çarpıcılık daha da belirginleşir. 12 eylül faşist cuntasının lideri Kenan evrende Atatürkçü ve Kemalidir. Fakat ona karşı olan Uğur mumcuda kemalisttir.

Emperyalist yozlaştırma politikaları ve baskıları sonucu sosyalizm ancak ikinci el duyumlarından öğrenilmiş ve sınıf kökenli burjuva kültürel baskı neticesinde ne olduğu bilinmeden tu-kaka ilan edildiğinden kitleler sola ati-pati ile yaklaşmış ve sürekli sosyalizmin kötülüğü vurgulanmıştır.

Cumhuriyetin ilanından sonra bazı sol düşünceli aydınlar ve yazar çizerler kemalizmin ideolojisini yapmaya çalışmışlardır. Kemalizmin 1920 lerin kuruluş ideolojisi olduğunu bu ideologlar günümüzde de kemalizmin sınıfsal yapısını gizleyerek bunu sürdürmeye çalışıyorlar. Fakat bunu 21 yy da sürdürme yaşatma şansı ne yazık ki olanaksızdır.

Kemalizmin demokrasi olduğunu vurgulamaya çalışanlar ise kemalizmin ilk 30-40 yıllık uygulamalarından ya bihaberler yada görmemezlikten geliyorlar. Demokrasinin hangi sınıflar için demokrasi olduğunu günümüzde de ilk uygulamalarından da görmekteyiz.

Sosyalizmin uygulamasında karşılaşılan problemler ve bu düzenlerin karşı devrim ile tekrar eski sistemlerine dönüşü başka bir konudur. Ama bu yinede teorik olarak şimdiye kadar bilinen en kusursuz demokrasinin sınıfların olmadığı bir toplum olan komünist toplumda olabileceğini varsaymak yanlış olmaz. Unutmamak gerekir ki Komünal yaşam bir devlet biçimi olan demokrasiyi bir yaşam biçimi haline getirmesiyle, siyasi bir olguyu sosyal bir olgu haline getirmesinden dolayı benzerlerinden ayrılır.

Şuna dikkat çekmek istiyorum. Her demokrat sosyalist olmayabiliyor ama her sosyalist istisnasız bir demokrattır hem de katıksız bir demokrat. Bu anlamda bir demokrat komünist olmayabilir ama bir sosyalist ya da komünistin demokrat olmaması düşünülemez.

Tarihte de hep sosyalistler demokrasi mücadelesi içinde yer alarak bedeller ödediler. Fikir hürriyetinden örgütlenme ve ifade özgürlüğüne kadar her mücadele içerisinde hemen, hemen her ülkede bunların sosyalist önder ve militanlarını bulabilmek mümkündür. Ülkemiz de şayet bugüne kadar bir kaç uluslararası değere sahipse bunlar da sosyalist ve komünistlerdir. Bakın isterseniz şimdiye kadar ki uluslar arası

onurlarımıza ve bizi dünyada olumlu tanıtan değerlerimize. Nazım Hikmet, Aziz Nesin, Yaşar Kemal.

Sonuç olarak burjuva ideolojisini ve kapitalizmi sınıfsal açıdan tam anlamıyla kavrayamadan sosyalist olunamıyor. Olunsa da dahi ya kemalizmin kuyrukçusu olunuyor yada reel sosyalizmin son zamanlarda yaşadığı sorunlardan dolayı sınıf değiştirerek burjuvazinin yanında yer ediniliyor. Bir taraftan idamlara şövenizme karşı olup fiiliyatta ise tam aksi yönde davranılabiliniyor.

5 aralık 2007

Aliseydi Taşdemir

Demokratik mi Olsun Yoksa...?

Darbeci 12 Eylül cuntası generallerinin yüzyıl için hazırladıkları anayasa 25 yıl içinde yamalı bohçaya döndü ve işlevini tamamladı. Küresel Emperyalist sistemin ekonomik ve politik ihtiyaçlarına yanıt veren bir anayasa zorunlu olarak gündeme geldi.

Türkiye'nin gündeminde olan ve 'yeni' olarak tanımlanan anayasa tartışmaları iç toplumsal dinamikler sonucu meydana gelmiş değil. Bu nedenle AKP tarafından hazırlatılan ve kamuoyunun gündemine sunulan 'anayasa' taslağını 'sivil' olarak değerlendirmek sadece siviller hazırladığı için demokratik bir anayasadır demek mümkün değildir. Sivillikten ve uygarlıktan, toplumların demokratikleşmesi algılanıyorsa, tartışmaya açılan anayasanın 'sivil' bir içeriğe sahip olmadığını incelendiğinde çok açık olarak görebiliriz.

12 Eylül'den önce IMF'nin dayatmış olduğu, '24 Ocak 1979 kararlarının' yaşama geçirilmesi için emperyalistlerin askeri bir darbeye ihtiyaçları vardı. Bu 'Komünizm tehlikesine' karşı 'yeşil kuşak projesi' ekseninde aktifleştirilmesi planlanan Türkiye'nin devlet yapısının yeniden şekillenmesiydi. Türk-İslam sentezi modeli, komünizme karşı panzehir olarak görülen 'dinci olmayan dindar devlet' politikası, 12 Eylül generalleri tarafından hazırlanan anayasanın ruhunu teşkil etti. Esas gaye Türkiye'de gelişen devrimci-sol dalganın bütünlüklü olarak tasfiyesi ve Kürtlerin ulusal bilinç düzeylerinde meydana gelen politik sıçramayı önlemek ve yok etmektir.

Anayasalar sistemin temel yapısını belirleyen bir özelliğe sahiptir. Sistem kurumları arasındaki işleyişi düzenlediği gibi, devletin ideolojik ve politik yapısı ekseninde toplumsal şekillenmeyi ve bireysel, toplumsal hak ve özgürlükleri de teminat altına alır. 12 Eylül Generalleri anayasasının 'Türkiye'nin milli güvenliğini garanti aldığına aldığı' belirtilirken aynı zamanda ırkçı ve asimilasyoncu politikaları 'resmileştirilmiş' oluyorlardı.

AKP'nin hazırlamış olduğu taslak incelendiğinde 12 Eylül anayasasından bir farkı yoktur. İrkçilik önceki anayasada olduğu gibi korunmaktadır. 24 maddedeki din eğitimi ile ilgili konu ahlak kelimesi eklenerek zorunlu hale getirilmiştir. İsteyen başvuruda bulunduğu takdirde bu dersten muaf tutulur denmektedir. Din eğitiminin anayasaya girmesi bir tarafa, neden isteyen başvuruda bulunduğu takdirde bu eğitim verilir denmiyor. Bu neye benziyor biliyormusunuz ben size misafirliğe gelmeyeceğim demeye benziyor... Diğer taraftan 19,13,30,24, vb. maddeler ilk etapta göze çarpan demokrasi ile uzaktan yakından ilişkisi olmayan maddelerdir..

Bu anayasa taslağı ırkçılığı Türk-İslam senteziyle garanti altına alan, zaten olmayan laikliği fiilen ortadan kaldıran, ABD nin yeşil kuşak projesine dayalı olarak ılımlı İslam politikasını taslağa egemen kılan, anayasaya koyduğu maddelerle işçinin ve emekçinin haklarını gasp eden, değişik milliyet ve inançtaki vatandaşlarını adeta yok sayan; kısacası siviller tarafından hazırlanmasına rağmen demokratik olmayan bu anayasaya red oyu vermek bence insanlık vazifesidir...

Esas talebimiz anayasanın siviller tarafından hazırlanması değil, DEMOKRATİK olması kıstas olarak alınmalıdır. Önemli olanda budur bence.

7 EKİM 2007

Aliseydi Taşdemir

Emperyalizme Uşaklık

TC'nin Ortadoğu, dış politika ve dünyaya bakış siyasetini irdelemede yarar var.Ekonomik ve politik olarak ileri kapitalist dünya ülkeleriyle ilişkileri ve buna bağlı olarak yerli burjuvaziyi oluşturma çabaları Batı dünyasının bir parçası olmak için yeterlidir.Yoksa bu çabalar sadece onların isteği doğrultusunda gelişen ve onlar izin vermedikçe bir türlü illeri gidemeyen yerinde sayarken illeri gittiğini sanma hareketimidir.

Kuşkusuz bence durumumuz sonuncusuna daha yakın ve yerinde sayma hareketiyle örtüşüyor.Bununla birlikte gelişen kapitalist ilişkiler ise milli bir sermaye yerine uydu bir sermaye olmaktan öteye gidememektedir.

Orta doğu ülkeleri bağımsız gibi görünseler de özde sömürgeci batıyla olan ekonomik ve siyasi bağlarından dolayı tam bağımsız oldukları söylenemez.Hele hele ekonomik olarak batılı kapitalistlerin tamamen denetimindedirler.

Türkiye açısından da batı ile ilişkilerde ve yakınlaşmada Kürt sorunu da Ermeni sorununda olduğu gibi bir faktör olarak Türkiye'nin önüne çıkmaktadır.Bu bağlamda TC kendinin gelişmesine ve modernleşmesine ayak bağı olarak Kürtleri görmektedir. Gelişmesine engel olan diğer bir etmen olarak Ermeni sorununu görmektedir. Kendi iç sorununu uluslararası arenaya taşıdığı içinde bocalamakta ve çözümsüzlüğü çözüm olarak görmektedir.İç siyasetini bu temelde yürüttüğü için ırkçı şoven bir konuma düşmektedir.

Kendi halkını yanlış bilgilendirerek hedef saptırmakta ve kendisinin batılı emperyalistlerle işbirliği yokmuş imajını yaratmaktadır.Emperyalistlerin ve özellikle ABD'nin PKK'ya yardım ettiğini,kuzey irakta oluşmaya başlayan Kürt devletini desteklediğini ileri sürerken kedine batmış olan kıyıyı gizleme çabasındadır.Bırakın üsleri vs yi ABD'den izin almadan operasyon dahi yapamaz konumdadır.Diğer yandan Lübnan vb. ülkelere gönderdiği askerlerle emperyalizmle içli dışlı konumdadır.

TC öyle bir sarmaldadır ki bir taraftan Ortadoğu ile olan yakınlık diğer taraftan emperyalistler ile olan sıkı bağlar.Bu ikircikli durum ve ülkedeki yabancı sermaye yönetenleri aşağı tükürsem sakal, yukarı tükürsem bıyık sarmalından dolayı yönetime talip olanları hangi tarafın politikası ağır basıyorsa onlara hizmete götürmektedir. Onun için yönetime gelenler ABD emperyalizminin politikaları ağır bastığı için,ister istemez onun kuklası konumuna düşmektedir.Ülkedeki Kürt sorunu da bu ilişkilerden bağımsız düşünülemez.TC yıllardır Türkçülük asimilasyonu ile ve geri bıraktığı,üvey evlat muamelesi yaptığı Kürtleri ve Kürt sorununu gayri meşru çocuğu olarak görmemeli çünkü bu kendisinin sorunları çözmeyerek bugüne getirdiği bir sorundur.

Bu bölgenin asli unsurlarından olan Kürtler tarih boyunca baskı ve zulme maruz kalmışlardır.1920'lerde Irak'a hakim olan İngilizler Kürtler üzerinde kimyasal ve yeni geliştirdikleri silahları denemekten geri kalmamışlardır.Bu denemelerde ve katliamlarda Türkiye'nin seyirci kaldığı söylenemez.Örneğin Kürtleri çok sevdiğini söyleyen Fransa Şeyh Sait isyanında Türk ordusuna büyük yardımlarda bulunmuştur.Diğer taraftan Türkiye 1926'da imzaladığı bir antlaşmayla Musul ve Kerkük'ü İngilizlere bırakırken Kürt sorununu da Emperyalizmin Müşfik ellerine bırakıyordu..!

Bu arada batı orta doğu ve Arap ülkelerinde bağımsızlık arayışlarının önünü kesmek ve engellemek, sözde bağımsızlık vererek kedine bağımlı despotik feodal yönetimler oluşturdu. Bu yönetimler batılı emperyalistlerin birer kuklası konumundan bir türlü kurtulamadılar.Burayı denetimleri altında tutabilmek içinde güvenilir bir jandarmaya

ihtiyaçları vardı.1948'de bütün Arap ülkelerinin tepkisine rağmen kurdukları İsrail ile bir nebze bu sorunu gidermeye çalıştılar. Fakat yeterli olmadı.Rusya'nın da önünü kesmek amacıyla ve İsrail'in yanında Türkiye'yi de ikinci bir jandarma olarak Nato'ya aldılar.Unutmayalım ki İsrail devletini ilk tanıyanların arsında Türkiye gelmektedir.

TC'nin emperyalizme olan bu bağımlılığı ve ABD hayranlığı ülkede gelişen en ufak demokratik hareketleri dahi kan ve zulümle bastırmasına neden oldu. ABD'ye ve emperyalizme karşı gelmek Moskof hayranı olmak demektir.En ağır bir şekilde bastırılması gerekiyordu. Elbette bu baskı ve zulümden Türk halkı gibi Kürtlerde nasibini fazlasıyla alıyordu.Günümüzde ise dış politikasını TC Kürt sorununa endeksli olarak belirlemektedir. Bu belirlemede komşumuz olan ABD'nin onayı mutlaka alınmaktadır.Bu onay emperyalizmin karakteri gereği halkların ırkçılık temelinde bir birine düşürülmesi politikasıyla perçinlenmektedir.

Kürt sorunu etrafında odaklaşarak dönen Türk dış politikası bu çemberi kırmadan ve Anadolu halkları kardeşliği ekseninde emperyalizmden bağımsız olarak şekillenmeden sorunun savaş ve göz yaşıyla çözüleceğini sanmıyorum. Bu sınır ötesi operasyonlarla çözülebilecek bir sorun değildir.TC ekonomik ve siyasi olarak emperyalizmden kopmadığı sürece kapitalizmin sonucu olan kan,göz yaşı,yoksulluk ve açlık sona ermeyecektir.

YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ...
KAHROLSUN EMPERYALİZM

24 Ekim 2007

Aliseydi Taşdemir

En Büyük Resim

EN BÜYÜK RESİM

Kenan Evren'in yaptı en büyük resim 12 eylül karanlığını ortaya koyan tablodur.Üzerinden 27 yıl geçmiş olmasına rağmen halen toplumun hayatını dizyan eden bir tablodur.

Bu tablonun en iyi ürünlerinden biride siyasallaşan İslam'ın bugünkü durumuyla AKP de somutlaşmasıdır.

Cuntanın başı Kenan Evren bu işe girişirlerken ilk yaptıkları iş ülkeyi sağırlaştırmak olmuştur.Çünkü sağırlaşan bir toplum hiçbir şey duymadığı için tepki vermez ve olumlu olumsuz tepki göstermez.Bu sağırlaşmayı medya organlarını kapatarak,halkın doğru haber alma özgürlüğünü engelleyerek ve haberleri kendi istedikleri gibi vererek yaptı.

Bu tabloya ekledikleri ikinci ve önemli renk korku ve sindirme politikasıdır.Bunu da sıradan insanları dahi fişleyerek ve 17 yaşındaki gencecik insanları idam sehpalalarında katlederek sağladı.Diğer taraftan da ülkeyi adeta açık bir hapishaneye çevirerek sağladı.

Ama halen tablonun eksik tonları vardı.Çünkü tam kararmamıştı.Hemen dört elle fırçayı eline alarak eksik tonlarını tamamlamaya başladı. Adeta okulları ve üniversiteleri birer askeri kışla haline getirdi.Güdük de olsa ülkede var olan siyasi parti,dernek ve sendikaları kapattı.Aynı zamanda arka arkaya idamlarla karanlığın ve korkunun tonunu pekiştirdi.Artık istediği gibi at oynatabilirdi.

Ağa babası ABD'nin belirttiği gibi en büyük düşman komünizmdi.Komünizme karşı kullanılabilir en büyük silah orta doğuda gelişen İslam dı.Türkiye de de bu potansiyel mevcuttu. Suudi kökenli rabıtaya el açarak ve mitinglerde kuran hediye alarak bu işe girişti. Artı ne tekim paşa siyasal İslam için bulunmaz bir fırsattı.Hazırladığı anayasayla da ilk öğretim çağındaki minicik beyinlere zorunlu din dersi verip bunu da anayasaya koyarak şeriat özlemcilerine en büyük yardımda bulunuyordu.

Bunu çok iyi değerlendiren şeriat özlemcileri ve siyasal İslamcılar; ülkenin de gittikçe yoksullaşmasının da etkisiyle sürekli güç kazandılar.İşte bugünkü AKP 12 eylül cuntasının torunudur.Torun ne kadar sivil anayasa yapıyorum dese de dedesinin yolundan sapmayacaktır.Çünkü 12 eylül cuntasını destekleyen ABD ve diğer emperyalist güçler aynı desteği uysal torun AKP' ye de vermekteler.Onun için hazırlanacak olan anayasa ne kadar ismi sivilde olsa özü sivil olmayacaktır.

12 Eylül yargılanmadığı sürece sivil bir anayasa ve demokrasinin ilerlemesini beklemeyin. Unutmayın ki mücadele edilmeden egemenler tarafından bağışlanan bir hak, hak değildir.Mücadele edilmeden kazanılan mevziler yeri geldiğinde kaybedilmeye mahkumdur.

Tuale en büyük resmi kedi ellerimizle yaptığımız zaman bir değer ifade eder.Hiç bir askeri müdahalenin de onu elimizden almaya gücü yetmez netekim. 1 Ekim 2007

Aliseydi Taşdemir

Ey Ayak Takımı

Ey ayak takımı
Bilmezmissiniz siz
Sizler ayak takımı oldukça
Sizi yöneteceğiz biz

Yönetmemeli ülkemde
Ayaklar başları*
Unutun gitsin 1 mayısları
Bana derler Kasımpaşalı*

Ben ülkemi pazarlamakla mükellefim*
Sana da 'ananı al git''* derim
Sana nasihatimdir bunu unutma
Zeytini de sakın bir lokmada yutma*

Ey haramiler
Din taciri Re/cepler
Karanlıktan medet uman
Lale devrinde kalmış Güller
Korku imparatorluklarını yürütmek için
Korku ekip, korku biçenler
Ölüm alıp,ölüm satanlar
Ayak takımının elinden
Pentagondaki efendilerinizde
Sizi kurtaramazlar.

Ayak takımı deyip küçümsersin emekçiyi
Hakimi dışlayıp öne sürdün ulemayı*
Kurtardın mı ezilenden, emekçiden taksimi
Geldi sonun bunu sakın unutma
Dikeceğiz taksime 37 emekçinin heykelini

Ey ayak takımı
Bu ülkenin gerçek sahibi
Seni ayak takımı gören düzeni
Alaşağı etmenin zamanı gelmedi mi?

*= Bir başbakanın tarihe geçecek veciz sözleri

1 Mayıs 2008

Aliseydi Taşdemir

Gerçekten Gidiyormu..?

GERÇEKTEN GİDİYOR MU?

Öyle paranoyalar vardır ki aslı olmasa dahi,zaman içerisinde gerçekten varmış gibi ete kemiğe bürünür.

Bugünkü ortamı hazırlayan oniki eylülün karanlık dönemidir. Rabıta vb. şeriatçı örgütlenmelere ödünler ve destekler verilerek bugünlere gelindi.

Din elden gidiyor paranoyalarıyla sürekli şeriatçı özlemler gündemde tutuldu.Erbakan'ın deyimiyle yavaş,yavaş türban olayları dahil olmak üzere kadayıfın altı kızartıldı.

Din dersleri okular da zorunlu hale getirilerek; gençliğin maneviyatını güçlendiriyoruz teraneleriyle,cemaat ve dini vakıfların yoksul gençlere yardım adı altında verdiği destekle genliği adım, adım ağlarına düşürdüler.Bu yetiştirdikleri gençler birer militan olup üst düzey görevlere kadar yükseldiler.Bu yükseliş halkın yoksullaşmasıyla eş orantılı olarak gelişti.

12 eylül cuntasının ve anayasasının bize bir armağanı olan AKP bu anayasaya karşıymış gibi görünmesine rağmen özünde yaptıklarıyla ondan ve diğer geçmiş iktidarlardan farklı olmadığını göstermiştir.

İşçi sınıfı ve emekçi örgütlerine en büyük darbeyi 12 eylül cuntası vurmuştur. Fakat gelen hükümetler ve AKP de dahil emekçilerin örgütlenme hakları verileceğine,12 eylül rejiminin uygulamaları daha da yasal zemine oturtulmuştur. Doğuda yoksulluk ve işsizlik tüm ülkede olduğu gibi daha da katmerliyken.Bunun çözümü yolunda en ufak bir adım dahi atmamıştır.Adım atmaya bırak lafını dahi etmemektedir.

Tüm siyasetini ABD ve emperyalist tekellerin,yerli işbirlikçileriyle belirleyip uygulamaya koyan AKP seçim süresince mazlum tavırlarına soyunarak, dilenci durumuna düşürdüğü halkın oyunu toplamayı başardı. Bu durum yoksullaşan halkın daha fazla sarıldığıının da bir göstergesidir.Çünkü kedisine verilen bir torba kömürle,birkaç kilo makarna vb. kaybetmek istememiştir.Alternatifsizlikten yoksullaşan halk yine AKP ye yönelmiştir.

12 eylül anayasasında olduğu gibi Akp nin hazırladığı anayasada da yoksulların ve ezilenlerin hiçbir sorununa çözüm getirmemektedir. Sivil anayasa teraneleriyle uygulamaya çalıştığı yasaları kabul etmemek askeri cuntanın hazırladığı anayasayı savunuyor anlamına da gelmez...

Ancak....

Demokratik bir ortamda hiçbir zaman din ve inanç özgürlüğü elden gitmez...Ve bazılarının elinden bir propaganda malzemesi olmaktan kurtulur...

DAHA DEMOKRATİK BİR TÜRKİYE DİLEĞİYLE..

30 Eylül 2007

Aliseydi Taşdemir

Gerisi Bizi Aşar.

Yaş yolun yarısını çoktan geçmiş. Çok geçirmiş olmasak da görmüşlüğümüz olan bir yaştayız. Yoksul bir aileden gelmemize rağmen okumaya olan meraktan dolayı yüksekde olmasa bir eğitim seviyesine sahibiz.

Fakat ülkemizin aşırı demokrasi ve insan haklarına özen göstermesinden dolayı bu eğitimimizde işe yaramamış, mevcut yapıya deve dikenini gibi battığından bu alandanda uzaklaştırılmışız...Elbette buda anayasal haklarını kullanarak demokrasiyi korumak için silahla kendi yaptıkları anayasayı rafa kaldıran apoletli generaller sayesinde gerçekleşti...

Bütün bunlara rağmen bildiklerimizi sandığımız bir çok şeyi gerçekten bilmediğimizi öğrendim.

Biz şimdiye kadar bir hukuk devletinde yaşadığımızı zannediyorduk. Malesef yanılmışız,öyle bir hukuk devletinde yaşıyoruz ki.Aç kalma hukukun var ve kimse sana birşey diyemez.

İşsiz kalma hukun var, hastahane koridorlarında parasızlıktan can çekişme hukukun var.

Biz insan haklarına saygılı bir sosyal devlette var olduğumuzu düşünüyorduk.

Malesef yanılmışız,sosyal devlette kişi hak ve özgürlükleri ve yaşam hakkı anayasal güvence altındadır.Malesef bu bizde kanunla düzenlenir ve isteyen istediği gibi kullanır...

Bizim devlet yapımızın laik olduğunu öğretmişlerdi.

Buda bir safsatadan öteye gitmiyor.Devlete bağlı ve devlet tarafından finanse edilen bir dinayet kurumu olduğu sürece "lağiz laik kalacağız " demek komediden öteye gitmez... Sadece bir mezhebin poropandasını yapan bir kurum ve diğer din ve mezheplere bağlı vatandaşların verdiği vergiyle beslenen bir kurum...İşte laikliğimiz...?

Demokratik bir Cumhuriyetimiz var ve demokratik bir cumhuriyette yaşıyoruz diye biliyorduk.

Halbuki parası olanların demokrasinin nimetlerinden sonsuz bir şekilde faydalandığını ve bizdeki demokrasinin onların önerdiği adaylara oy vermekten ibaret olduğunu,azınlık hakları diye bir kavramın bizim için süs olduğunu,ülkede yaşayan diğer ulus ve milliyetlerin bizim demokrasimizde yeri olmadığını geçde olsa öğrenmeye başladık.

İşte bu bildiklerimiz öğrenmeye çalıştığımız ana konulardı.

Yasaların kimlere karşı işlediğini,kimlerin yanında olduğunu,demokrasinin nasıl işlediğini Demirellerin vb, Yargıtaydan dönen yolsuzluk davaları bize öğretti.

Ülkem insanının ekonomik kast sistemini; Laila'da deliler gibi para harcayanların birkaç yüz metre ilerisinde basit hastalıklara bile para yetiştiremeyen garibanlardan öğrendik. Kendileri baş örtüsü için laiklik naraları atanların, güç ellerine geçince, din derslerini nasıl zorunlu yaparız telaşında olduklarını öğrendik ve seyrettik.

Halk seçsin diye halk oylamasına gönderilecek anayasaların ve yasaların hiç bir şeyi değiştirmeyeceğini ve sonuçlarını hep beraber göreceğiz.

Velhasıl kalam bilemiyorum.

Daha doğrusu benim gibi; sözde tatlısu demokrat ve devrimcilerinin bir takkiyecinin anlayamayacağı kadar çetrefilli olduğunu görüyorum.

Şunuda unutmamak gerekirken bir şeyi de fark ettik sonunda.

Bu ÷lkede söylenenler ile yapılanlar arasında dağlar kadar fark ve uçurumların olduğu.
Bu ÷lkede yazılanlar ile uygulananlar arasında bir dengenin olmadığı.

Ve yineliyorum.

Değil bunları konuşacağımız hiçbir işin hukuksal boyutu önemli değildir bizim ÷lkemizde.

Uyanıkların ve dalkavukların pozisyonları, sermayenin ve sömürenlerin yönetim çıkarları önemlidir.

Güç kimde ise onun borusu ötmektedir ÷lkemizde.

Bir ÷lkede şavaştan, inanç konularından nemalananlar olduğu ve güç onlarda olduğu sürece bunlara karşıda güçler mutlaka olacaktır....

Gerisi bizi aşar sanıyorum.

30 Eylül 2007

Aliseydi Taşdemir

Hoşgörü Ve Laiklik

Hoşgörü genel olarak, farklı inançlardan olanlar ya da dini inançsız olanlarla kavga ,savaş etmeden, karşılıklı haklara saygı gösterilerek kardeşçesine yaşamak gerektiği anlamında olmalıdır.

Fakat bunun gerçekleşebilmesi dolayısıyla demokrasinin gerçekleşebilmesi için ortak bir değerimiz, uymamız gereken ortak bir ölçütümüz olmalı ki bu da gerçek laiklik ve demokrasidir. Baştan beri ve şu an ülkemizde uygulanan laiklik gerçek laiklik olmadığı için, demokrasi ve hoşgörü için yeterli değildir.

Gerçek laiklikte devletin dini olmaz, devlet, hiçbir dini inancı yada mezhebi aşulamaya kalkmaz, Kuran kursu açıp körpe beyinleri zehirleyemez, topladığı vergilerden dini inanç aşulamak anlamında dini hizmet için kullanamaz. Liseleri İmam Hatipleştirmeye, dini eğitime geri dönmeye kalkışmaz. Laik devlet lise çağına gelen öğrencilere yalnızca ayrıcalık tanımadan dinler hakkında bilgi veren devlettir.

Diyanet başkanlığı şu anki uygulamasıyla laikliğe ve demokrasiye aykırıdır. Diyanet ancak camilerdeki fetvaları yada İmam hatip liselerindeki dersleri laikliğe uymaları için denetlemek amacıyla olabilir belkide.

Laik devlet dinsiz devlettir fakat dini yasaklayan devlet değildir. Dinin siyasete alet edilmesini, vatandaşlarının dini inançlarını, ibadet ve kıyafetlerini resmiyete taşımalarını, dini inanç ve uygulanması konusunda başkalarına baskı yapmalarını yasaklayan demokratik devlettir.

Hoşgörü ancak laikliğin ve insan haklarının çiğnenmemesi şartıyla gösterilir, laikliği çiğneyenlere ve devletin laikliği çiğneyici uygulamalarına hoşgörü gösterilemeyeceği gibi elden geldiğince de karşı çıkılıp mücadele edilmelidir.

Devletin dinsiz olması gerektiği gibi devlet milliyetsiz de olmalıdır. Bir devletin dininin olması ne kadar yanlışsa aynı nedenlerle bir milliyetinin olması da o kadar yanlıştır. Devlet farklı milliyetteki vatandaşlarına eşit uzaklıkta olmalıdır, hiçbir milliyete ayrıcalık göstermemelidir. Farklı milliyetten olanları asimile etmeye kalkmamalıdır.

Tıpkı dinciliğin dincilik, mezhepçiliğin mezhepçilik doğurduğu gibi milliyetçilik de milliyetçiliği doğurur, Farklı din ve mezhepten olanların asimile edilmeye çalışılmasının yanlış olması gibi farklı milliyetlerden olanların asimile edilmeye çalışılması da yanlıştır. Devlet vatandaşlarına hiçbir dini, mezhebi ve milliyeti aşulamaya, dayatmaya kalkmaz, ancak evrensel değerlere, insan haklarına dayalı çağdaş hukuku, laikliği ve demokrasiyi dayatmalıdır.

Bu yüzden 'Ne mutlu Türküm diyene' sözünün yanlış olması gibi devletimizin adının 'Türkiye' olması da yanlıştır. İnsanlar Türküm demek zorunda değildir, Türkiye'liyim diyebilirler.

Devletin adının örneğin 'Anadolu' Türkiye Cumhuriyeti yerine Anadolu Cumhuriyeti çok daha uygun. Ancak devletin kolaylık olması için ortak bir resmi dili olması gerekir. Bunun için en uygun olan da şimdilik Türkçe dir.

Bence bunlar olmadan ne gerçek bir demokrasiden nede gerçek bir hoşgörüden bahsedilebilir.

10 Ekim 2007

Aliseydi Taşdemir

Hoşgörü...?

Şimdi bize lazım olan demokratik kanunumuz ne diyor.?

Madde 1- İslam Dininin inançları, ibadet ve ahlak esasları ile ilgili işleri yürütmek, din konusunda toplumu aydınlatmak ve ibadet yerlerini yönetmek üzere; Başbakanlığa bağlı Diyanet İşleri Başkanlığı kurulmuştur

Demek ki başbakanlığa bağlı İslam dinini yaymak için bir teşkilat kurulmuş. Bunu kim seçilirse o yönetir. Diğer inanç gurupları da buna hoşgörülü yaklaşmak durumundadır. Bu kanun burada kapı gibi durur iken bu ülke laik olabilir mi. Ve bu kanuna göre bu devlet İslam devletidir desek yanlış mı olur acaba. İşte ülkemizdeki hoşgörü kavramı bu temel üzerine inşa edilmiştir.

O halde bu ülkede laik olmak isteyenler önce yukarıdaki kanuna karşı çıkacaklar, ondan sonra konuşacaklar. Kanunun kabul tarihi 22.06.1965, yani en demokratik anayasamızın olduğu zaman.

12 Eylül generalleri ve cunta bu kanundan alabildiğince yararlanmışlardır. Bir taraftan laik ve Atatürkçüyüz derken bir taraftan da islama ve İslami cemaatlere alabildiğine alabildiğince hoşgörüyle yaklaşmışlardır. Bu cuntacılara ifade özgürlüğünün önüne set çekmeyi sağlamıştır.

İnsanlar kul olsunlar, düşünmesinler ve yönetime biat etsinler diye alabildiğince dini (islami) kavramlar poh, pohlanmıştı.

Hoşgörü kavramı islamiyette takkiye ile eş anlamlı olarak süregelmiştir. Hz. Muhammet Mekke döneminde zenginlerin ayağına basıncaya kadar bir şey yoktu; ne zamanki zenginlerin ayağına bastı Medine'ye göçmek zorunda kaldı. "Senin dinin sana, benim dinim bana" diyerek ilk dönemler bayağı hoşgörülüydü. Burada Arap Yahudi kabilelerinden de hoşgörü gördü. Bu hoşgörü güçlenene kadardı. Bu hoşgörü sayesinde birkaç tane Yahudi kabilesini kılıçtan geçirip tarihten sildi.

Günümüz Fethullaçılarında da çok önceden hoşgörü Müslümanlıkta takiiye anlamı taşıdı. Güçlenince Müslümanlıkta hoşgörüden eser kalmamıştır. Bakın İsrail kime hoşgörülü davranıyor? Ya ABD? Hoşgörü artık postmodern küreselci bir sömürme kavramı olmuştur. Hoşgörü günümüz çağın dışına itilmiştir. Şimdi ise sömürgecilerin yaptıklarını örtmek için 3. dünyaya (Türkiye'ye) aktardıkları işe yaramaz bir kavram haline gelmiştir.

Bunun için sömürünün Emperyalizm sonrasında geldiği noktayı kavrayamayan saf Hümanistler kullanılmakta, sömürü düzeni onlar vasıtasıyla ve işbirlikçileri, komprador tüccarlarla halka çaktırmadan benimsetilmektedir. Bunun için de kavramların içini boşaltmak önem arz etmektedir. Örnek için uzağa gitmeye gerek yok. Laiklik için söylenenleri anımsamanız yeterli.

Hoşgörü evrensel bir olaydır. Hoşgörüsüz bir rejime, baskıcı olacağı belli bir rejime, demokratik yoldan nasıl karşı çıkılabilir? O rejim ki demokrasiyi bir araç olarak kendisi kullanıyor. Laf kalabalığı ile demokratik görünüyor. Kendisine karşı çıkanları antidemokratik ve demokrasiden nasibini almamış olarak niteliyor. İşbirlikçi, Sorosçu kartelleşmiş medyasını yanına almış kendi baskısını medya patronlarının ve misyonerlerin sayesinde tereyağından kıl çeker gibi yürütüyor. ABD'nin önce yeşil kuşak projesi, sonra da BOP ile uyguladığı bu sivil darbeye karşı ne diyebiliriz? Aman şiddet içermiyor deyip hoşgörü mü gösterir ve hoşgörülüdür mü deriz? "Aman bunlar ılımlı Müslüman olacaktı, fakat akıldıkları

bu oyla artık dinciliği bırakıp merkez partisi olacaklar, liberal olacaklar” hoşgörüsü içinde mi olmalıyız? Fethullahın hoşgörüsüyle gelip oturduğu konum ortada?

Yukarda ki kanunla dini , toplumu yöneltmeye kalkıyorsunuz, ve kanun zıddını laiklik adına söylemde bulunarak karşı çıkıyorsunuz. Bu kanunla yürüyen ve yöneten anlayış yasaklanmadığı sürece ülke laik olmaz. Lağiz laik kalacağız diyenlerde bu hoşgörü devam ettiği sürece laik kalamazlar.

Kendi kendimizi kandırmayalım. Daha bu ülkenin iti ite kırdıra politikası devam ettiği sürece ve bu politika ile bir yere varamayacağını herkesin anlaması lazım ve anlamak zorunda.

Yeni anayasanın hazırlığının yapıldığı şu günlerde kartları açık oynayalım ne olur. Sınırsız demokrasi.

Haaa anladım bu halk ona hazır değil daha.
Doğru ya onlara güdüleyici lazım....Öylemi..
Uyanın...!

9 Ekim 2007

Aliseydi Taşdemir

İki Ucu Kirli...

"İki ucu kirli değnek' diye bir laf var ya Türkçemiz de..

Bu konu işte o tarife oldukça uygun; ama bir ucu biraz daha pis gibi geliyor bana.

Milletini, milliyetini seven bir insana, bu hiçbir zaman gözü kapalı, faşist bir milliyetçilik yapma hakkı vermez vede vermemeli bence. Milletini, milliyetini severken aynı duyguya sahip olan diğer milliyetteki insanların da bu duygularına saygı duyulmalı.

Kürt konusu yıllarca bu ülkede bir tabu olarak görüldü. Yok sayıldı. Yok sayılarak yok olacağı zannına kapılındı. Tıpkı Alevilerin yok sayıldığı, 'yok sayılarak yok olacakları' zannedildiği gibi.

Deve kuşu başını kuma sokup görüntüyü kaybederek olayı bitirir ya.. Türkiye'deki zihniyet de Kürt olayını, Alevi olayını öyle bitirdi, bitirdiğini zannetti.

Yıllarca;

'Kürt-Türk kardeştir, kız almış, kız vermişiz, etle tırnak olmuşuz' laf salataları ile, onlara dillerini dahi çok görerek bu meselede ne kadar iki yüzlü olarak tatmin olunduğu ortadadır.

Evet Türk Kürt gerçekten kardeş, ama ne ana bir kardeş, ne baba bir kardeş. Hepsinin hakkı ayrı, hukuku ayrı olmalı. Ülkenin hakim kanadının Türk olması bu Kürdü ezme, yok sayma hakkı vermemeli.

Bir gün sabah saatlerinde ustabaşı olduğu inşaat sahasına çalışan bir arkadaş anlatıyor. İnşaatımızda çalışanların hemen, hemen tamamı doğulu ve de özellikle Kürtler. 'İnşaat sahasına gittim, etraf تنها, çalışan yok. Anladım ki, çay molasındalar. İşçi barakasına doğru yürüdüm, tamam sesler geliyor; oradalar. Yalnız doğu kökenli olduklarından çok da düzgün şiveyle konuşamıyorlar, pek anlayamadım.

Selam verdim, içeri girdim. Selamı aldılar, saygı icabı herhalde, ben konuşmadığım için konuşmaya başlamadılar. 'Ne konuşuyordunuz?' diye sordum, cevap yok; hatta ortam biraz da soğudu..

On onbeş saniye daha sessizlik oluca, 'Yahu ne konuşuyordunuz?' diye soruyu tekrarlayınca,

kalfa ' Ağabey biz seni böyle bilmiyorduk.' deyince ben şaşırdım..

'Nasıl bilmiyordunuz?' diye sorunca

'Biz Kürtçe konuşuyorduk, sen de ne konuşuyorsunuz diye bize kızdın' deyince durumu anladım o zaman.

Ben' Yavrum ben size Kürtçe konuştuğunuz için kızmadım, zaten kızma diye bir olay yok, sadece ne konuşuyordunuz diyerek konuşmanızın devamını sağlamak, konunuzu kesmemek istedim' deyince ortam biraz rahatladı.

'Kürtçe sizin ana diliniz, tabii ki siz aranızda Kürtçe konuşacaksınız, bu en doğal hakkınız' dedim.

İşte yıllarca bu yavanlık yapıldı Türkiye'de. Kürtçe konuşan insana düşman gözle bakıldı, kızıldı ve horlandı. Halbuki onların yaptığı düşmanlık değil, sadece ana dillerinde konuşmaktı.

Türkler olarak kardeş dediğimiz insanlara, ana dillerinde konuşma hakkını dahi çok gördük, tanımadık.

Bölünürüz korkusu dağlarımızı bekledi hep ve biz ovadaki insanlara bile bu hakkı vermedik.

Aslında Türkler olarak karşı çıkılması gereken, çok yanlış bir uygulamaydı bu. Almanya'da çalışan işçilerimize Alman polis gelip; 'Burası Almanya, burada almanca konuşun lan 'dese bize ne kadar zor gelirdi değil mi. Ama biz bir takım yanlış korkularla, bu yanlış kardeşimiz dediğimiz insanlara yıllarca yaptık.

Elbette bu yanlış uygulamalar da, bir müddet sonra, karşı yanlış uygulamaları beraberinde getirdi.

Bu meseleyi oturduğu yanlış zeminden kurtarıp, akıl ve bilim çerçevesinde incelemek ve meseleyi doğru zeminde çözmek gerekir.

Kürtler Ne dağ Türküdür, nede başka bir ırktandır. Bu yurttta Anadolu topraklarında beraber yaşadığımız, iç içe olduğumuz kaynaştığımız, alışveriş yaptığımız, ortak türküler düzdüğümüz, sevgileri, alışkanlıkları, sevinçleri üzüntüleri, yaşamları bir çok ortak noktada kesişen kardeşimiz olmasına rağmen ayrı bir Millettir.

Karşılıklı sevgi ve saygıyla, birbirimizi kabul ederek ve birbirimizin haklarına saygı duyarak yaşadığımız sürece sorun yaşamayız.

Türkiye'nin ve Anadolu topraklarının çok zengin mozaiğinden çok kıymetli bir parçadır Kürt kardeşlerimiz. Birbirimizin kıymetini bildiğimiz ve ortak düşmana karşı (sömürü düzenine) birlikte hareket ettiğimiz sürece biz bize dostuz, hep dost kalırız. Başkalarının haklarını ve hukukunu çiğneyerek ve gasp ederek mutlu olacağımızı sanıyorsak büyük bir yanılğı içerisindeyiz demektir.

Kendi kendimizi kandırmayalım. Anadolu topraklarında barış ve kardeşliği tesis etmek, insanların mutluluk içinde yaşamasını istiyorsak barış için uzatılan hiçbir eli geri çevirmeyelim.

Savaş en büyük acıdır insanlık için.

ŞİDETE, SAVAŞA, ŞÖVENİZME HAYIR.

3 KASIM 2007.

Aliseydi Taşdemir

İki Ucu Kirli...2

Bu iki ucu kirli sorun nasıl çözülür sorusuna kendi adıma yanıt kolayca vermek isterdim ama sorun bu iki ucunu kirli hale getirildikten sonra ne işe yarar bilemem. Demokratik bir sistemde Kürt sorunu Türk sorunu diye bir sorun kalmaz.

Bunun için sosyalizmin gelmesini beklemeye de gerek yok. (elbette sosyalist bir sistemde temel çelişki ulusal çelişki değildir.onun için böyle bir sorunun var olması düşünülemez.) Sosyalist partiler ulusal sorunları yüzyıldır demokratik sorunlar çerçevesinde ele alarak çözmeye çalışırlar. Bir defa anlayış bu temelde oluşunca ve bu prespektifte ele alınınca sorunun geri kalanı teknik ayrıntıdadır. Özerk bir yönetim mi olur, eyalet sistemi mi olur, var olan yapıda bazı değişiklikler mi olur, bunlar işin ayrıntılarıdır. Hep birlikte tartışılır ve yine hep birlikte karar verilir.

Ülkemizde sorunun çözülmesinin önü bürokratik yapının gelenekselleşmesinden ve de demokratik yapının güdük kalmasından dolayı sert biçimde tıkanmış durumdadır. Türkiye'deki devlet yapısı sadece bu konuda değil birçok konuda en küçük bir adım atmama kararında ve direncindedir. Aslında incelenirse mevcut bürokratik yapı Demokrasi falan istemiyor. Bu yüzden de birçok sorunun önünü bu bürokrasi ve yapı tarafından tıkalı tutuluyor. Ancak sorunun önü sadece iktidar güçleri açısından değil başka açılardan da tıkanmış durumda. Sadece PKK'nın eylemlerine karşı değil demokratik parlamenter alanda mücadele eden ve etmeye çalışan Kürt sorununu öne çıkaran partilere karşı da histerik,ırkçı bir tepki var. Aslında bu tepkinin kökleri yüzeysel değil oldukça derindedir. Bunu bertaraf edip de siyaset sahnesinde yer alabilmek için Kürt partilerinin yapması gereken şey dayatılarak değil de, kendi iradesiyle demokratik bir ortamın yaratılabilmesi için demokratik kanalları açık tutmaya ve barış taleplerini sürekli gündemde tutmak olmalıdır.

Anlaşılmayan diğer bir sorunda şudur. Bazı siyasi çevreler sık, sık şöyle bir argüman kullanıyorlar. Deniyor ki: 'Dağdaki eşkiya'yı siyasete sokmanın yolunu yapmaya ve bulmaya çalışıyorlar'. Sorunun bir yönü de burada kendini gösteriyor. Adam dağa çıksa suç, dağdan inse yine suç. Görülen odur ki, ortada bir tane bile PKK'lı olmasa, bu şekilde yıllar geçse yine de Kürt olduğunu söyleyerek haklar isteyerek parlamenter bir mücadele vermek o kadar kolay olmayacağına benziyor.

Kısacası Kürt sorunu nasıl çözüme gelebilmek için bu ülkede daha çok uzun zaman gerekli. Belki de uzun yıllar hiç çözülemeyecek ve çözümsüzlük de yine bundan nemalananlara yarayacaktır. Ancak bir başlangıç yapılacaksa ve bir zemin oluşturulacaksa bu zemin silahlı bir zemin olmamalı. 12 Eylül döneminde yapabilecek başka bir şey yoktu belki, bu kabul edilebilir bir durumdur. Ama bugün başka kanallar vardır ve artık Kürtler mücadelelerini bu kanala akıtmalı ve bu kanalları açık tutmaya çalışmalıdır.

Diğer taraftan Kürt sorununun çözümünün önündeki temel ideolojik engel ise ırkçılık ve milliyetçiliktir. Kürt milliyetçiliği ile Türk milliyetçiliğini her zaman birbirinden ayırmak lazım. Kürt milliyetçisi doğal ulusal haklarını kabul ettirebilmek için mücadele ederken, Türk milliyetçisi zırnık vermemek hatta imha etmek, yok saymak için mücadele etmektedir. Bir tarafın egemen olduğu diğer tarafın tabii olduğu her yerde bu durum vardır. Kürt milliyetçiliği ile Türk milliyetçiliği bu yüzden eşitlenemez. Eğer Türkiye'deki Kürt milliyetçiliği Kürtlerin en asil millet olduğu, bu yüzden de egemen olması gerektiği gibi argümanlardan oluşsaydı gerçekten de iki milliyetçiliği de aynı sertlikte eleştirme hakkımız oluşurdu. Bu tür söylemlerde bulunanlar büyük bir adaletsizlik yapmaktalar.

Türk milliyetçiliği henüz bir evrim geçirip, evrensel demokratik ölçülerde bir anlayışa

ulaşabilmiş değil.Zaten bu gidişle de ulaşması mümkün görünmüyor.Dünyada başka ülkelerde de milliyetçi kökenden gelip temel demokratik hak ve özgürlüklere sahip çıkan partiler varken Türkiye'de böyle bir gelişme olmamıştır. Milliyetçi partiler (CHP ve MHP) herhangi bir demokratik evrim yaşamamışlardır. Ecevit'in dönemindeki dönemsel değişim 12 Eylül'den sonra tekrar geriye çekilmiş ve CHP yine eski milliyetçi yapısına bürünmüştür. MHP ise siyasi anlayış düzleminde hiçbir değişim geçirmemiş sadece eli silahlı militandan 12 eylül'den sonra eli çantalı işadami kimliğine bürünmüştür. İrkçi ve saldırgan tutumu devam etmektedir. Diğer bir taraf da dinci Fethulah gülen kesimi de son zamanlarda saldırgan ırkçi şahin pozisyonlarına bürünmüştür.

Türk ve Kürt devrimci demokratları her şeye rağmen barıştan ve demokratikleşmeden yana tavırlarını koymalıdır.Bölgedeki en ivedi görev halkların birleşerek emperyalizmi bölgeden kovmalarıdır.

YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ.
KAHROLSUN EMPERYALİZM

3 Kasım 2007

Aliseydi Taşdemir

Kapitalistin Dini İmanı

Esasında dinlerin çıkış sebebine gerçekçi bir bakış açısıyla baktığımızda şu sonuca rahatlıkla varabiliriz. İslamiyet gibi diğer dinler de,de zülume ve zalimlerin baskılarına karşı insanlar bir direniş ögesi olarak kendi önderlerini peygamber unvanı ile önder kişilikler olarak ortaya çıkarmışlardır. Ancak dinlerin zamanla egemen sınıfın resmi dini haline gelmesiyle birlikte halk üzerindeki etkisi ve niteliği de değişmeye başlamıştır. Dolayısıyla, ilk çıkışlarının tam tersine politik iktidar sahipleri ve egemen sınıf tarafından bir baskı ve sömürü aleti olarak kullanılmaya başlanmıştır.

Egemen sınıflar ve baskıcı sömürünün güdümündeki iktidar sahipleri zaman, zaman "Şeriat geliyor" teranelerini ve korkusunu yayarak İslam'a karşı Alevileri, "din elde gidiyor" yaygarasıyla Alevilere karşı da Müslümanları hep kışkırtmış ve katliamlara sebep olmuşlardır. Hatta "Ülke bölünüyor" safsatısıyla, din ve mezhepleri kullanarak Kürtleri, Türkleri ve diğer milliyet ve azınlıkları bile birbirlerine karşı kışkırtmada sakınca görmemişlerdir. Ne yazık ki bu tür kışkırtmaların yaratılmasında din ve mezhep gibi değerleri kullanarak yapılması en kolay ve en kanlı bir yöntemi kullanmıştır. Bu yöntemin başta Ortadoğu ülkeleri olmak üzere, Dünya'nın bir çok ülkesinde uygulandığını hep birlikte üzülenek görüp yaşıyoruz.

Ortadoğu'daki kan gölünü oluşturan emperyalist güçler hep din ve ona bağlı mezhepleri kullanıp, halkları birbirlerine karşı kışkırtarak kırdırtmaktadırlar. Kimi zaman Pakistan'da, Hindistan'da, Lübnan'da, Afganistan'da, Filistin'de, İsrail'de, hatta ABD ve Avrupa ülkelerinde bile dinlerin olumsuz etkileri katliam bahanesi olarak kullanıldığı görülmektedir. Günümüzde de şu anda canlı tanığı olduğumuz Irak'taki savaşı körükleyen din ve mezheplerin faktörünü artık görmemek imkansız ve herkes tarafından iyi bilinmektedir. Türkiye'de sıkça yaşadığımız bir olaydır. Din ve mezhep faktörünü kullanarak Sivas'ta, Maraş'ta, Gazi Mahallesi'nde Alevilerin yakılmasına, katledilmesine Devlet göz yummuştur. Ayrıca, ülkemiz halkları arasında da din ve mezhep çatışmaları hep körüklenmek istenmiştir. Ancak, duyarlı Alevi ve yurtsever insanlar, Kürt, türk aydınları tarafından bu oyunların büyük kısmı boşa çıkarılmıştır.

İslam dini açısından konuya baktığımızda. "Sorun İslamiyet'in kendisinden kaynaklanmıyor gibi görünüyor. Fakat bir taraftan barış ve hoşgörü dini olduğu söylenmesine rağmen. Kedisine yönelen en ufak bir eleştiride fetvalar birbiri peşi sıra gelmektedir. Bu İslamiyet'in kimi yorumlarından kaynaklanıyor olabilir. İslamiyet'in politik iktidar sahipleri tarafından bir alet olarak kullanılmasından kaynaklanıyor olabilir.. Dolayısıyla halkları birbirine karşı kışkırtmanın da önemli bir aracı haline gelmektedir din sonuçta.

İslamcı olduğunu söyleyen bir kısım siyasetçiler ve yazarlar, başta ezilenlerin ve Kürt sorunu olmak üzere, neredeyse ülkenin tüm sorunlarının çözümü için İslam dinini hep referans olarak gösteriyorlar. ". Bizim referansımız din değil, demokrasi olmalıdır. İbadet anlamında isteyen istediği gibi inanma özgürlüğünü yaşamalıdır. Fakat, dini siyasal amaçlarla kullanıp, hele, hele Ortadoğu'da ve Türkiye'de İslamiyet'i kullanarak halkları birbirine kırdırtmaya asla taviz vermemelidir. Artık ırkçılık kadar din faktörü de halklar arasında derin uçurumlar yaratmaktadır.

Bizin kiblemiz herkesçe kabul görebilecek insan ve evrensel insan haklarıyla yoğrulmuş demokrasi olmalıdır. Bunları kriter olarak aldığımız takdirde hiç kimseye benzememize de gerek yoktur.

Biz insanca düşünüp, kendimize yapılmasını istemediğimiz şeyi başkasına yapmayalım yeter.

Kendi haklarımızı korumak istiyorsak başkasının hakkını çığnemeyelim yeter.

Küresel emperyalizmin emrine girmiş ve bizi iliğimize kadar sömürge yapmaya çalışanların karşısında tek yumruk olalım yeter..

Unutmayalım ki paranın (kapitalist sömürünün) dini, imanı, milliyeti ve cinsiyeti yoktur. Onlar için önemli olan karlarına katacakları karlardır.

4 Ekim 2007.

Aliseydi Taşdemir

Kart-Kurt Mu?

İnkâr ve imha hedeflenerek sorunu çözmek mümkün mü?

Anadolu ve Trakya toprakları üzerinde kurulan üstünde çeşitli milliyet ve ulusların yaşamını ikame ettiği toprakların adı TC'dir. Bu milliyet ve uluslar Anadolu topraklarının renkliliği ve zenginliğidir diye dile getirilmesine rağmen, bunun gereği hiçbir dönemde yerine getirilmedi.

Bunda en büyük payı Kürt gerçekliği aldı. Kürt gerçekliği Anadolu topraklarında yillardır ulusal kimliği inkâr edilerek ve bu gerçekliği dile getirenler çeşitli bahanelerle susturulmaya çalışılarak susturuldu. Bir taraftan kardeşim derken diğer taraftan dili ve kültürü yasaklanarak asimile edilip yok edilmeye çalışıldı.

Ulusal kimliğini inkâr etmesi dayatılarak Kürt halkına 'Dağ Türkü' denildi. Karda yürürken 'kart-kurt' diye ses çıkarıyor denilerek adının buradan geldiği söylenip aşağılandı. Asimilasyonun boyutu bununla da kalmadı. Dili, türküleri, örf ve adetleri, renkleri yasaklanarak buldukları yerleşim alanlarının isimlerine dahi tahammül edilemeyerek değiştirildi.

Bununla yok edilebilecekleri sanıldı. Halbuki Kürtler yine bu ülkedeydi, bu topraklarda yaşıyorlardı, bu topraklarda doğuyor, bu topraklarda evlenip çocuk çocuga karışıyor, bu topraklarda gömülüyorlardı. Ama yine de resmi olarak yoktular.

Peki ne olmuştu da yok olmuşlar?

Gerçeği ilelebet inkâr ederek bir yere varılması tarihi diyalektiğin gösterdiği gibi olamazdı ve olanaksızdı. Kürt halkı Anadolu toprakları üzerinde bir gerçektir. İnkâr edilmesi ve inkâr edilemez diyenler haklıydılar ve haklı çıktılar.

Tarih boyunca iflas eden inkâr ve asimilasyon politikaları, Türkiye'de de kaçınılmaz olarak ağır ve sancılı da olsa iflas etmesi kaçınılmazdı. Nitekim şovenizm için acı olan bu sona doğru Türkiye'de de gitmektedir. İnkâr politikalarının kaleleri birer, birer çatırdamaya başlamış ve yıkıma doğru gitmektedir. İnkâr politikaları iflas etmiştir.

Bu iflastan bir çözüm üretmeyen emperyalizmin işbirlikçisi egemenler ve onların politikacıları direk inkardan farklı olarak yüzeysel bir şekilde Kürt gerçeğini tanıyarak ırkçılık temelinde asimilasyon politikalarını devam ettirmektedir. Ulusal bir uyanış sürecine giren Kürt halkını nasıl pasifize ederiz diye düşünüp, ona göre politikalar üretmeye çalışmaktadır. Yillardır ağalık ve aşiret baskısı altında ezilen yoksul Kürt halkını yine bunların eliyle düzene yedeklemeye çalışmaktadır. Bunun için yeni, yeni kırım ve baskı politikalarını emperyalistlerin yardımı ve desteği ile hazırlayıp devreye sokmaktadır.

Bunun karşısında kedisine devrimciyim, demokratım, sosyalistim kısacası aydınım halkımın yanındayım diyenler tarihi sorumlulukla karşı karşıyalar. İşgalci ve saldırgan emperyalist ABD'nin, ABD emperyalizmine koltuk değnekliği yapan kapitalist Avrupa'nın dayattığı çerçevelerin dışına çıkmak; diğer taraftan savaş tamtamları çalan ırkçı söven milliyetçiliğin dışında bir çözüm olduğunu göstermek devrimci bir görevdir. Kürt sorununun devrimci ve sınıfsal çözümünü, diğer çeşitli çözümler (aslında çözümsüzlükler) karşısında öne çıkararak halk tarafından tercih edilmesini sağlamamız gerekir.

Kürt sorunu emperyalizmin ve milliyetçiliğin sunduğu çözümlerden hangisini tercih etmemiz gerektiği kısılcından ve Kürt milliyetçiliğinin tekelinden çıkartılarak devrimci

özümler üretme zamanıdır.

Egemenlerin sunduğu çözümler artık tıkanmıştır. Bu tıkanmadan dolayı da politik olarak da iflas etmiştir. Bu iflasla birlikte çözümsüzlüğü çözüm olarak dayatmaktalar. Farklı görüşleri savunuyormuş gibi görünen Kürt milliyetçiliği de çözüm istemeyen emperyalizmin taşeronu konumuna düşmüştür. Politik olarak iflas eden milliyetçi yapılar Kürt olmalarına rağmen Kürt sorunu önündeki en büyük engellemelerdir. Artık Kürt ve Türk sosyalistlerinin bu engellemeleri bertaraf etmesinin zamanıdır.

Sorunu çözmek için sorunu doğru bir şekilde tahlil edip doğru teşhisler koymak gerekiyor. Mücadeleyi de doğru prespektifle yükseltmek gerekiyor. Alman şairin dediği gibi "Mücadele eden yenilgiye uğrayabilir, mücadele etmeyen zaten yenilmiştir."

Yılmadan mücadeleyi emperyalizme karşı UKKTH özgürce belirlediği bir dünya için çabalayalım. Zafer ezilen halkların olacaktır.

KAHROLSUN şÖVENİZM...

6 Kasım 2007

Aliseydi Taşdemir

Linç Politikası

Zaman,zaman nadiren de olsa belirtmeye çabaladığımız gibi,Kürt sorunu yine emperyalist politikaların bir uzantısı ve o doğrultuda yine gündemin baş maddesidir. Kürtleri imha siyaseti bizat Kontrgerilla katliamları ve operasyonları aracılığıyla yürütülüyor.Burada,bu imha ve linç etme hareketi kamuoyunun gözlerinden uzak tutularak gizlenmeye çalışılıyor. Gerek Kürt yasal ve muhalif hareketleri gerse Türk devrimci,yurtsever ve komünistler her türlü yol denenerek baskı altına alınıp susturulmaya çalışılıyor.

Kirli savaşın egemen yürütücüleri her türlü açıklama ve konuşmayı bahane ederek DTP bünyesindeki ve o doğrultuda hareket edebilecek vekilleri susturmaya ve baskı altına almaya çalışmaktadır.Halbuki yılarca vekillik yapan ve her türlü yolsuzluğa vb. bulaşmış bir çok vekil bulunmasına rağmen onlara karşı sessiz durabilmektedir.İşi sıkı tutan burjuvazi basın-medya aracılığıyla yapacakları operasyonlara alt yapı hazırlamaya çoktan giriştiler.Egemenler artık psikolojik savaşın iyi bir yürütücüsü olmaya başladı.Kontrgerillada boş durmayıp,bu işe erkenden el atıp şehirlerde bombalar patlatmaya,kırda katliamlar yapmaya,toplu kıyımlar gerçekleştirmeye başladı bile.

ABD Emperyalizmi Irakta ve dünya çapında ciddi bir krizle karşı karşıyadır.Bu iraktaki durumunu yasallaştırmaya çalışılarak ve birinci derecede İsrail siyonizmini kullanarak yedeğinde de Türk egemenlerini kullanarak Suriye ve İran gibi ülkelere de gözdağı vermeyi ihmal etmiyor.

Bu yönde tırmandırılan ve ilmek,ilmek örülen provokasyonlar zincirinin,halklar ayağa kalkmadığı ve mücadele yükseltilmediği sürece aynen devam edeceği muhakkaktır. Kürtler,yeni bir linç dalgası ile karşı karşıyadır.Bu linç dalgası ile legal-illegal tüm kürsülerin ve ifade organlarının yok edilmek,sindirilmek ve imha edilmek istendiği de aşikardır.Şu güne kadar başarısız Kürt-Türk düşmanlaştırma taktiği yeniden hortlatılıp derinleştirilerek uygulamaya konmak istenmektedir.

Türk emekçileri-proletaryası ve yurtsever güçler,ciddi bir sınavla karşı karşıyadır.Bu imha ve linç kampanyasına karşı durmak,egemen sınıfların oyunlarını bozmak, Kürtler kadar ve hatta onlardan çok Türk proletaryası,devrimci ve emekçilerinin birincil görevidir.Elerindeki bütün olanakları kullanarak bunu teşhir etmesi,özellikle Türk proletaryası için savsaklanamaz bir sorumluluktur.Bu sorumluluktan kaçmak veya görmezden gelerek savsaklamak ve sessiz kalmak; kirli savaşa destek vermekten başka bir işe yaramaz.Egemen sınıflar bunda başarılı olup Kürtleri ve Kürt sorununu elemine ettikten sonra unutulmamalıdır ki sıra Türk devrimci ve yurtsever güçlerine gelecektir.

Esas sorun ulusların kendi kaderini tayin hakkı temelinde ele alındığında bu birinci derecede sınıfsal temelde destek olmak Türk proletaryasının acil görevidir.Halkların kardeşliği temelinde yükselecek her türlü mücadeleye de destek olmak şartıyla egemenlere ve emperyalizme karşı ortak mücadeleyi geliştirmek,ve imha hareketinin karşısında durmak insani görevlerimizdendir.

Kürt halkı yüzyıllardır birlikte yaşadığı Türk halkının desteğine dünya halklarının desteğinden daha çok ihtiyacı vardır.Unutmayın ki imhaya sessiz kalmak tavırsızlıktır ve egemenler için bir kazanç ve şövenizmin bayrağı altında zamanla yer almaktır.Birlikte çalıştığımız,birlikte üzüldüğümüz ve birlikte sevindiğimiz kardeşlerimiz bizden uzakta değildir yani başımızdadır.Onlara sırtımızı dönmeyelim,Bizler ezilen halklar olarak birbirimizin varlık sebebiyiz.Birimizin emperyalizm tarafından yok edilmesi ötekinin de yok edilmesiyle eşdeğerdir ve yok edilmesinin önünü açar.

YAŞASIN KÜRT -TÜRK HALKININ EGEMENLERE VE EMPERYALİZME KARŞI BİRLİĞİ VE
BİRLİKTE MÜCADELESİ.
YAŞASIN SOSYALİZM.

3 Ekim 2007

Aliseydi Taşdemir

Ne Mutlu Parası Olan Türk'e

Son zamanlarda çıkarılan şu teskere ne işe yarar ve hedefi nedir.

Tezkere PKK için çıkarılmamıştır; yani kısacası asıl hedef PKK değildir. Asıl hedef kuzey Irakta kurumsallaşmaya başlayan bir Kürt Devletini engelleme ve kurulmasını sabote etme çabasıdır. Bu ilk adım başarıyla atılmış ve ilk nüvelerini vermeye başladığını görüyoruz. PKK Terörü diye propagandanın derinleştirilmesidir.

Bu gün ülkemizdeki derinler Irak'ın bu bölgesinde herhangi bir devletin kurulması veya bir federasyon'un oluşumunu peşinen ilan ettikleri gibi savaş nedeni sayıyorlar. Bu gün gelinen nokta gösteriyor ki bunu engellemek için elinden geleni yapıyorlar.

Peki sorun nasıl çözülür, bu konuda net bir şey söylemek çok zor. Tahminim o dur ki bu tür çözümsüzlüğe sürüklenen durumlar veya olaylar. Bu olayları çözümsüzlüğü tetikleme sonucu başka bir olayın tetikleme ile çözülmüştür. Hiç tahmin etmeyeceğimiz başka gelişmeler bu tür çözümsüzlükleri de beraberinde çözmüştür. Üzerinde yaşadığımız coğrafya bu tür çözümsüzlükleri uzun süre kaldıramaz.

Türkiye'nin yıllardır geliştirdiği resmi ideolojisinde "Kürt ulusu diye bir ulus yoktur" söylencesi, eğer Irak'ın kuzeyinde böyle bir devlet teşekkül ederse yalan söylediği, kendi vatandaşlarını "kart, kurt vb." yalanlarla kandırdığı tespit olacağından hiçbir zaman burada böyle bir oluşuma izin vermez. Bence Türkiye bu söyleminden vazgeçmelidir. Ülke insanları uzun süre dincilik, milliyetçilik, yobazlık, gericilik vs. söylemlerle oyalanamaz. Bu tür söylemler belli bir süre insanları gaza getirip destek sağlana bilir. Fakat sonu hüsrana olur.

Dostlar şunu bir defa hiç unutmayalım göbeğimizden ABD'ye istesiniz de istemeseniz de bağımlıyız. (Başbakanımızda son günlerde yaptığı telefon görüşmeleriyle bunu çok güzel gözümüze sokmuş ve teyit etmiştir.) İsteddiği kadar teskere çıkarsın, istediği kadar sınıra birlik yığıp operasyon yapsın ABD'nin onayı dışına çıkamaz. Çıkarılan tezkerede ve gelişen olaylarda sanki danışıklı dövüş durumu görülmektedir. Sanki Amerika Kuzey Irak Kürt yönetimine şöyle bir mesaj vermeye çalışmaktadır. Bak arkadaş ben Türkleri artık durduramıyorum, şu PKK'dan desteğinizi çekin artık bu sizin çıkarınızadır yoksa sonunuz hüsrana olur.

Böylece Amerika PKK'ya direk karşı çıkmamış oluyor ve karşısına almamış oluyor. İlerde yapmayı düşündüğü İran operasyonu ve saldırısı içinde PKK'nın İran kolunu İran'a saldırı için yanına almış oluyor.

Türkiye'nin müttefiği Amerika olduğu sürece daha çok badireler atlatacağız diye düşünmemek elde değil. Olan fakir fukara çocuğu Mehmetlere oluyor. Dikkat edin ölen Mehmetler içinde bir tane zengin veya siyasetçi çocuğu yok. Onlar çürük raporu almak yada paralı oldukları için paralı yapıyorlar bu işi.

Ne mutlu parası olan Türk'e. Çünkü anası arkasından ağıt yakıp ağlamaz.

Anadolu topraklarında öfke ve kin tohumları sevgi ve hoşgörü tohumlarından daha güçlü ve daha çabuk serpilip gelişiyor.

21 Ekim 2007

Aliseydi Taşdemir

Neden kadın sorunu?

Tarihe baktığımızda, sorunun kaynağına inip neden bir sorun olarak ortaya çıktığını geniş bir şekilde araştırdığımız zaman. Tüm nedenleriyle birlikte dinsel, sosyal, ekonomik, siyasal vb ortaya çıkıyor. Bu konuda çözüm dendiği zaman farklı bakış açılarından farklı yorumlarla karşılaşıyor.

Kadın sorunu dediğimiz zaman öncelikli olarak kadınların sorunun tarihsel nedenlerini bilme ve bu bilinç çerçevesinde hareket ederek toplumsal yaşamı yaşanır hale getirmek zorundayız. Kapitalist toplumda kadın sorunu sömürü çarkının bir parçası olarak algılandı eşit bireyler olarak çözüme kavuşması olanaksızdır. Bu kapitalizmin kadını meta olarak algılamasındandır. Bu durumu değiştirmek kadın -erkek birlikte mücadeleden geçer. Birlikte mücadele olmadığı sürece sorunun çözümü zordur.

Ama sorun sadece bunları bilmekle kalmıyor elbette, kadının örgütlenme, toplumda yaşayan kadınların ihtiyaçlarından hareketle çözüm gücü olabilme sorunları hala daha güçlü bir örgütlenme hedefi ile kendini ortaya koyuyor. Çünkü kadınların kendi sorunlarına cevap olabilmeleri için hala örgütlenme sorunları var.

Gün geçmiyor ki intihar haberleri duymayalım, gün geçmiyor ki bedenini pazarlayan yada bedenini reklam aracı olarak kullanan kadın haberleriyle karşılaşmayalım. En çok izlenen programlar maalesef kadın programları, haberler töre cinayetleriyle başlayıp namus cinayetleriyle noktalanmakta. Tüm bunlar sömürü toplumunun birer sonucu. Buda gösteriyor ki Kadın sorunu ve özgürlüğü konusunda bilinç kazanma ve bunu uygulama olayı erkek içinde geçerli. Kadının örgütlenmesinde karşı karşıya kaldığı önemli engellerden biri erkeğinde kadın sorunu konusunda eğitilmesi ve birlikte mücadelenin kendini dayatmasıdır.

Kadın sorunu aslında erkeğin de sorunudur. Ama bunu sadece düşüncede kabul etmek değil pratikte de uygulaması gerekiyor. Kapitalist sömürü düzenine karşı egemen zihniyetin tüm engellerine karşı güçlü bir adım atmak istiyorsak erkeği de bu mücadelede dönüştürmek zorundadır kadınlar. Aksine yaşanabilir demokratik bir toplum mümkün olamayacak ve her geçen gün kadın lehine gelişen toplumsal cinsiyetçiliğin önünü alamayacaktır. Çünkü kadın erkek sorunları sadece cinse dayalı sorunlar değildir. kadının ve toplumun özgürlüğünü kendi özgürlüğü olarak ele almada özellikle uygulamada yeteri kadar çaba içerisinde olmalıdır erkek.

Temel ilke olarak cinsler; erkek veya kadın eşittir. Yaşamın tüm alanlarında eşit olmalıdır. İnsanoğlunun tarihinde bu eşitlik doğal toplumdan sonraki toplumsal süreç olan hiyerarşik sınıflı toplum sürecinde bozulmuştur. Yani neolitik sonrası süreçte cinslerarası eşitsizlikler başgöstermiş ve günümüze kadar bu eşitsizlikler sürekli ve katmerleşerek kadın cinsinin aleyhine dönüşmüştür.

Kölecî, feodal, kapitalist süreçlerin tümünde erkek egemenlikli sistem toplumlar yapısına hakim olduğundan kadın tüm bu süreçlerde hep küçümsenen, horlanan, dışlanan, ötekileştirilen ve metalaştırılan bir süreç yaşamıştır ve yaşamaktadır. İnsanoğlunun iktidar mücadelesi tarihinde sürekli kadın cinsi araç olarak kullanılmıştır.

Üretimin ve emeğin bilimsel kavranmasıyla birlikte toplumun diğer alanlarındaki gibi kadın alanında da hak mücadeleleri gelişip yaşanmaya başlamıştır. Bireysel anlamda mücadeleler bir çok süreçte yaşansa da ilk bilinçli ve kollektif emekçi kadınlar mücadelesi tarihi anlamda kalıcılaşan bir özelliğe sahiptir. Kadın öncülüğünde Clara

Zetkin ve Rosa Lxsemburğların sürekli anılması ve mücadelelerinden ders çıkarılması gereken kadın nclkl hareketlerdir. 8 Mart lmleri pahasına haklarını kazanmayı başaran emekçi kadınların mücadelesi olmuştur.

Ulusal kurtuluş ve sınıfsal kurtuluş mücadelelerinde de kadın tarihin her döneminde mücadele etkili bir rol oynamıştır. Günümüzde de yaşanılır bir dünya yaratmak istiyorsak emekçi kadınlar bu mücadelede daha etkili rol almak durumundadır. Aksine bir durum da hem kadın,hem erkeğın sömürü düzeninden kurtuluşu zordur.

8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ KUTLU OLSUN...
YŐANIR BİR DÜNYA İÇİN EL ELE MÜCADELEYE...

Aliseydi Taşdemir
7 Mart 2008

8 Mart Őiiri
Okudun iddanameyi
Verdin on dört cezayı
Yıktın sırtıma Havva'yı
Taşırım o cezayı asırlar boyu.

Mehir deyip değeri biğtin
Erkeğeri peş keş çektin
Uğursuzdur diye beni seğtin
Kle ettin asırlar boyu

Ol demeyle hamile bıraktın
Kızgın çölde su arattın
Peygamberlerini ben yarattım
Őeytan ile beni bir tuttun

Cenneti ayaklarıma serdin
Hri-gılmanı erkeğeri verdin
Sendemi erkeğsin yoksa
Nedir benimle derdin.

5 Mart 2007
Aliseydi Taşdemir

Aliseydi Taşdemir

Özgürlük Anlayışı

Türkiye'yi türban krizine sürükleyen türbanlı hanımlar, Demokrasi denen şeyin özgürlük ve hoşgörü ilkelerine bağlılık olduğunu, Türkiye'de kendilerine yapılanların bu ilkelerle örtüşmediğini sürekli tekrarlayıp dururlar.

Batı toplumlarında türban konusunda kedilerine (özellikle ABD yi örnek göstererek) hiçbir başki da bulunulmadığını ve kedilerini o toplumların bağrına bastığını, hoşgörülü davrandığını söylerler. Bunu söylerken Türkiye de özgürlüğün olmadığını özellikle vurgularlar.

Bunları anlatırken batı toplumları için şeriattın bir tehlike teşkil etmediğini göz ardı ederler. Bunu bilinçli bir şekilde yaparlar. Oralarda insanlar ve devlet kılık kıyafete pek aldırılmaz, ama özgürlükleri ve demokrasiyi yok etmeye yönelik en ufak harekete de yaşam hakkı tanımazlar. Bu toplumlar türbanın şeriat özlemi anlamına geldiğini pek önemsemezler.

Eğer siz kalkıp da onlara şeriati anlatacak olursanız, o zaman nasıl bir tepkiyle karşılaşacağınızı anlarsınız.

Şeriattın kadınlar hakkında neler düşündüğünü örneğin "aklen ve dinen eksik" yada "tanıklık ve miras konusunda erkeğin yarı değerinde" olduğunu; bizat dinayetin yayınlarında "Mukaderatını kadının eline veren bir millet fellah bulamaz" (Dinayet yayınları. 'Sahih-i Buhari Muhtasarı 10.cilt s:449) dendiğini.

Diğer taraftan aynı eserin 450.sayfasında ise 'İslamın amme hukukunun' en önemli bir kuralı olduğuna işaret edildikten sonra aynen şöyle deniyor: "Bu kaideye göre, İslam hukukunda amme velayeti denilen devlet teşkilatı riyasetini temsil edecek mevkie kadın intihap edilemez. Çünkü kadının fitratı birçok cihetlerden bu çok ağır vazifeyi deruhte etmeye müsaid değildir..."

Aynı hükme göre kadınlar "eksik akıllıdırlar", çünkü "Kadınların sahadeti (tanıklığı, sahitliği) erkeklerin sahadetinin yarısidir". Eksik dinlidirler, çünkü 'hayiz' gördükleri zaman namaz kılamaz ve oruç tutamazlar (Bkz. Diyanet'in aynı yayınları, cilt I. sy. 223, hadis No: 209) .

Ve eğer Amerika'da (ya da her hangi bir Bati ülkesinde) turbanla dolaşırken, "Evet, iste ben bu zihniyetin simgesini başımda taşıyorum" dersanız acaba o ülke insan ve özellikle kadınları tarafından nasıl bir tepkiyle karşılaşsınız.

Eğer turban İslam şeriattına bağlılığın simgesi ise, hak ve özgürlük tanımayan şeriat verilerini benimsemek, bu bağlılığın gereği olmaz mı?

Eğer bunları benimseyecek olursanız, kişi özgürlüklerinden, demokrasiden, uygarca gelişmelerden söz edebilir misiniz?

Bizim gibi demokratik yapısı gelişmemiş ve dinin hayatı belirlediği ülkelerde türbanı anayasaya koymanın belki kılık kıyafet açısından demokratik bir hak olduğunu düşünebilirsiniz. Fakat unutmamak gerekirkı yukardaki hususlarıda göz önünde bulundurmak gerekir. Şerri hükümlerle yönetilen ülkelerin yüzyıllardır bir adım ileri atmadıklarıda bir gerçektir.

Türbanı gündemde tutarak nasıl bir karanlığa ülkenin sürüklenmek istendiğini bıkmadan usanmadan dilimizin döndüğünce anlatmalıyız.

1 ekim 2007

Aliseydi Taşdemir

Vatan Haini...?

Toplumumuzu aydınlatan ve Anadolu topraklarından barışı ve kardeşliği pekiştirmeyi sağlayan tarihi yükümlülüklerini en iyi şekilde yerine getiren ve aynı zamanda da bizden sonraki nesillerimize bu güzel Anadolu topraklarında, barışın, sevginin ve insanlığın kazanımlarını aktararak ideal bir yaşamın tohumlarını eken aydınlarımız maalesef düdüğün çalmasıyla birlikte bu ideallerine ne kadar bağlı ve samimi olduklarını gösterdiler.

Ortaya çıkan tabloda insanlarımızı aydınlatmak yerine köşelerinde savaş tamtamları çalmaya başladılar. Halkı yaptıkları programlarla ve köşe yazılarıyla öyle güzel aydınlatıyorlar ki; insanlar farklı milliyetten oldukları için birbirinin boğazını sıkmamak için kendi kedilerini zor tutmaya başlıyor. Yapılan aydınlanma sonunda "ne mutlu türküm diyene" demediği için potansiyel düşmanlar yaratılarak devam ediyor aydınlanmamız...!

Aynı aydınlarımız çok önemli yazar çizer takımından olduklarından masa başına geçtiklerin de eline kalemi alıp ordunun nasıl operasyonlar yapacağını ve nerden nasıl savaşaacağını ve kimleri nasıl yok edeceğini ballandıra, ballandıra anlatıp veya köşelerinde yazarak halkı çok iyi bir şekilde aydınlatıyorlar. Bu aydınlarımız olmazsa bilgisiz cahil kalacağız. Allah başımızdan eksik etmesin aydınlarımızı.

Günümüz aydınları böyleyken ve böyle önemli günlerde gün ışığına çıkmışken, anlı şanlı politikacılarımız başkaları. Onlarda elbette bu savaş ve faşizm kokan ortama ayak uyduracaklar. Aksine bir tutum sergiledikleri takdirde tüm siyasi hayatları biter.

Öyle beyanatlar vermeliler ki gören bunları vatan kurtaran aslan sansın. Öyle beyanatlar vermeliler ki kimse onların kendi şahsi çıkarları için çalıp çırdığını anlamamalı. Aydınlarımız ve siyasilerimiz halkı öyle aydınlatmalı ki iğneden ipliğe silahlarımızın büyük bir kısmının başta ABD olmak üzere emperyalistler tarafından karşılandığını görmemeliyiz. Bunu göstermemek için her fırsatta dost ve müttefik olduğumuzu hatırlatıp bizi daha iyi kucaklamaları içinde "bak başkalarına daha iyi davranıyorsun" diye de fırçamızı atmaktan da geri durmamalıyız.

Anadolu halkları işsizlik-yoksulluk-açlık-cehaletle boğuşurken. Bunu en iyi gizleyebilen aydınlarımız en büyük yazar ve aydınlar olarak lanse edilmelidir. Ülkedeki yöneticilerin ve politikacıların başarısızlığına en iyi kılıfı bulan ve eniyi bahaneleri üreten yazar ve çizerler en iyi aydınlardır.

Özellikle medya da çalışan ve halkı istediği gibi yönlendiren ve yönlendirmeye çalışan sahibinin sesi olmuş yazar ve çizer takımı düdüğün ötmesiyle birlikte her zaman ve her ortamda barışı savunacaklarına birer savaş stratejisti konumuna geldiler.

Savaş kime yarar veya kimin karına kar katar. Savaşı pohpohlamak zaten yarı aç yarı tok yaşayan halkı daha da yoksullaştırmaktan başa neye yarar.

Otuz yıla yakındır güneydoğumuzda sürdürülen kirli savaştan dolayı o çok büyük politikacılarımız ve aydınlarımızdan hangisi barışın gelmesi için en ufak bir çaba gösterdi.

Hem savaş tamtamları çalacaksın hem de eyvah beni kallesçe dövüyorlar diye bağıracaksın.

Hem bir ülkenin cüzdanı olan bankaların yüzde yetmişine yakınına yabancılara ve emperyalist tekellere peşkeş çekeceksin... Ülkenin önemli tesislerini emperyal tekellere satacaksın ...Ondan sonrada vatan Sakarya edebiyatını yaparak vatani böldürmem diye

nutuk atacaksın...

Vatanın bütün kalelerine girildikten ve bütün tersaneleri peşkeş çekildikten sonra; bu nutuklarını ve savaş narlarını aydın bozuntusu yazarların aracılığıyla bir süre daha devam ettirebilirsin. Fakat eninde sonunda bu halk uyanacaktır. Gerçek düşmanın kimler olduğunu görecektir. O zaman değil sen o aydın bozuntuların ve Emperyalist patronların bile barış ve devrim selinin önünde duramayacaktır.

Nazımın dediği gibi...

VATAN HAINİ

'Nâzım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ.
Amerikan emperyalizminin yarı sömürgesiyiz dedi Hikmet.
Nâzım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ.'
Bir Ankara gazetesinde çıktı bunlar, üç sütun üstüne,
kapkara haykıran puntolarla,
bir Ankara gazetesinde, fotoğrafı yanında Amiral Vilyamson'un
66 santimetre karede gülüyor, ağzı kulaklarında, Amerikan amirali
Amerika, bütçemize 120 milyon lira hibe etti, 120 milyon lira.
'Amerikan emperyalizminin yarı sömürgesiyiz dedi Hikmet.
Nâzım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ.'

Evet, vatan hainiyim, siz vatanperverseniz, siz yurtseverseniz,
ben yurt hainiyim, ben vatan hainiyim.
Vatan çiftliklerinizse,
kasalarınızın ve çek defterlerinizin içindekilerse vatan,
vatan, şose boylarında gebermekse aklıktan,
vatan, soğukta it gibi titremek ve sıtmadan kıvranmaksızın yazın,
fabrikalarınızda al kanımızı içmekse vatan,
vatan tırnaklarıysa ağalarınızın,
vatan, mızraklı ilmühalse, vatan, polis copuysa,
ödeneklerinizse, maaşlarınızsa vatan,
vatan, Amerikan üsleri, Amerikan bombası,
Amerikan donanması, topuysa,
vatan, kurtulmamaksa kokmuş karanlığımızdan,
ben vatan hainiyim.
Yazın üç sütun üstüne kapkara haykıran puntolarla:
Nâzım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ.
28/07/1962

NE MUTLU VATAN HAINİYİM DİYENLERE..
ÇÜNKÜ NAZIMIN BELİRTİĞİ ŞATLAR DEVAM EDİYOR HALA...

25 Ekim 2007

Aliseydi Taşdemir